

COLEGA DE BIROU

FREIDA McFADDEN

Freida McFadden

COLEGA DE BIROU

Original: *The Coworker* (2022)

Traducere din limba engleză de:
CORNELIA MARINESCU

virtual-project.eu

2024

PROLOG

CU O ZI ÎNAINTE

Către: Seth Hoffman **De la**: Dawn Schiff **Subiect**: IMPORTANT

Către Seth, Mi s-a adus la cunoștință o chestiune delicată pe care trebuie să o discut cu ține de urgență. Aș dori să-ți solicit programarea unei întâlniri la tine în birou, cât mai curând posibil.

Cu sinceritate, Dawn Schiff **Către**: Dawn Schiff **De la**: Seth Hoffman **Subiect**: Re: IMPORTANT

OK, bineînțeles. Treci pe la mine, la birou.

Către: Seth Hoffman **De la**: Dawn Schiff **Subiect**: Re: IMPORTANT

Către Seth, Aș prefera să îmi programezi o întâlnire, astfel încât să fiu sigură că vei fi acolo la ora stabilită și că vom avea la dispoziție suficient timp pentru a discuta câteva informații potențial deranjante, pe care mă simt constrânsă să ți le împărtășesc. Nu doresc ca discuția detaliată să ne fie întreruptă de vreun angajament anterior al tău sau, și mai rău, să ajung la biroul tău și să aflu că nici măcar nu ești acolo. M-aș simți mult mai bine dacă întâlnirea noastră ar fi programată. Pot să-ți verific eu agenda și să o confrunt cu a mea, apoi să-ți ofer șase variante posibile în următoarele 48 de ore, care să fie convenabile pentru amândoi, iar tu poți să alegi două dintre ele care îți sunt cele mai potrivite și putem conveni asupra unei formule finale care să fie mulțumitoare pentru amândoi.

Cu sinceritate, Dawn Schiff **Către**: Dawn Schiff **De la**: Seth Hoffman **Subiect**: Re: IMPORTANT

Cum ți se pare mâine la 14.00?

Către: Seth Hoffman **De la**: Dawn Schiff **Subiect**: Re: IMPORTANT

Iată detaliile întâlnirii programate: Locul: Biroul lui Seth Hoffman Ora: 14.00
Am adăugat-o în agenda mea.

Cu sinceritate, Dawn Schiff

PARTEA I

CAPITOLUL 1

ÎN PREZENT

NATALIE

Când intru de dimineață în birou, Dawn nu e la masa ei de lucru, ceea ce înseamnă că vine sfârșitul lumii.

Glumesc. Evident că nu vine sfârșitul lumii. Dar dacă ați cunoaște-o pe Dawn, ați pricepe.

În ultimele nouă luni, Dawn Schiff a ocupat boxa lipită de a mea, la Vixed, compania de suplimente alimentare unde lucrăm amândouă. E așa de tipicară, că ai putea să-ți potrivești și ceasul după ritualurile ei. 8.45, sosește la birou. 10.15, face o pauză să meargă la baie. 11.45, se duce în bucătărie și ia prânzul. 14.30, o altă pauză de baie. La ora 17.00 fix, închide calculatorul și pleacă de la serviciu. Dacă s-ar întâmpla să aibă loc un eveniment de factură apocaliptică, în care ar dispărea toate dispozitivele care arată ora, am putea toți să ne respectăm programul zilnic doar urmărind-o pe Dawn când se duce la baie. La secundă.

De obicei, ajung la birou undeva în intervalul de jumătate de oră dintre 8.30 și 9.00. Mă rog, aproximativ 9.00. Dacă se aliniază toate planetele, ajung la 8.30. Dar chiar dacă îmi pun în fiecare zi cheile fix în același loc, pe masa de lângă intrare, pe cuvânt de onoare, noaptea, la un moment dat, se ridică și pleacă te miri unde. Și pe urmă trebuie să le caut.

Dacă nu se întâmplă asta, atunci mă nimeresc în aglomerația din trafic. Mare aglomerație. În timpul orelor de vârf, bulevardul Dorchester e o parcare, practic.

În dimineața asta semafoarele nu au ținut cu mine, dar traficul a fost lejer, așa că la 8.50 pășesc în biroul larg, open space, care găzduiește firma Vixed. Trec printre șirurile de boxe identice adunate în centrul sălii, tocurile pantofilor mei roșii țăcăne pe linoleumul pardoselii și pe deasupra capului

meu clipesc luminile fluorescente. Când trec pe lângă boxa lui Dawn, să ajung la a mea, ridic deja automat mâna, să o salut și mă opresc brusc.

Boxa e goală.

Oricât de ciudat ar fi programul lui Dawn, e și mai ciudat că astăzi nu și-l respectă. Nu pot să nu mă gândesc că absența ei trebuie să însemne ceva de rău augur. Pentru că Dawn nu întârzie niciodată. *Niciodată.*

— Natalie! Hei, Nat! Să vezi fază!

Când aud vocea aceea, îmi iau privirea de la boxa lui Dawn. Kim se apropie în pas săltat pe culoarul dintre boxe și chipul bronzat îi strălucește.

Kim Healey e cea mai bună prietenă a mea de la muncă și, din păcate, asta înseamnă că e cea mai bună prietenă a mea, în general, pentru că munca mi-a acaparat viața tot mai mult. Kim s-a întors acum două săptămâni din luna de miere și are un bronz absolut spectaculos, precum și niște șuvițe deschise în părul castaniu-închis înainte – ba chiar încă mai miroase puțin a nisip și a cremă cu protecție solară. Arată fantastic și mă bucur mult pentru ea. Și sunt doar circa 10 la sută geloasă. Pe bune – îi doresc sincer toată fericirea din lume, așa cum am și zis în toastul de la nuntă, pe când eram ușor amețită.

Îi examinez din priviri rochia cu model alb-negru, marca Ann Taylor, și observ o protuberanță revelatoare.

— Ești gravidă! zic, cu un suspin.

Zâmbetul i se stinge instantaneu de pe chip.

— Nu, *nu* sunt gravidă. De ce spui asta?

Se trage de cravata înfășurată în jurul taliei.

— Crezi că rochia asta mă face grasă?

— Nu! Ei, Kim, bineînțeles că nu.

În apărarea mea trebuie să spun că felul în care zisese să *vezi fază* chiar a sunat ca și cum avea să anunțe sosirea unui copil. În ultima vreme tot mai multe femei de vârsta mea anunță în dreapta și în stânga că sunt însărcinate – de parcă asta ar fi cea mai interesantă veste pe care cineva ar putea să o împărtășească –, iar Kim tocmai s-a întors din luna de miere.

— Chiar *absolut* deloc. Iartă-mă că am spus asta. M-am gândit numai…

Stânjenită, Kim se trage de rochie.

— Ai avut tu un motiv pentru care ai spus-o, zice.

Îmi trag o palmă peste cap, în gând.

— Ba nu… pe cuvânt. Oricum, *toată lumea* mai pune un kil, două în luna de miere. Te aranjează foarte bine.

Kim nici măcar nu mă ascultă. E prea ocupată să-și lungească gâtul, încercând să-și vadă propriul dos.

Îmi dreg vocea.

— Deci, ăăm, ce voiai să-mi spui?

Cu un zâmbet slab și entuziasmul inițial diminuat, zice:

— Ah! Au sosit tricourile. Le-am pus în sala de consiliu.

Aahh, asta chiar că *este* o veste bună! Mă iau după Kim până în sala de consiliu și, într-adevăr, într-un colț mă așteaptă o cutie de carton, ușor boțită. Mă grăbesc să îi deschid clapetele.

— Tu te-ai uitat? o întreb.

— M-am uitat puțin. Nu le-am numărat pe toate.

Scotocesc prin cutia cu tricouri și scot unul. E albastru-verzui și are toate informațiile: maratonul caritabil de 5 kilometri în beneficiul cercetărilor pentru paralizia cerebrală. Tricoul din mâinile mele are măsura M și pare tocmai bun. Fusesem neliniștită în privința sincronizării – tricourile trebuiau să ajungă săptămâna trecută și acum e deja marți. Maratonul caritabil pe care îl organizez are loc sâmbătă.

— Par super, Nat, îmi șoptește Kim.

Kim mi-a fost o susținătoare formidabilă în organizarea acestui maraton – fără ea nu l-aș fi putut face.

— Putem să le distribuim în dimineața asta, zice. Mai târziu, când o să fie toată lumea aici.

Dau din cap, ușurată că lucrurile se încheagă așa cum plănuisem.

— Apropo, știi cumva dacă Dawn e în concediu medical?

Kim își ridică un tricou în dreptul pieptului și îl netezește peste abdomen, care mie mi se pare în continuare că arată ca de bebe.

— Nu, de ce?

— Păi, n-a venit.

— Și ce? Întârzie și ea.

— Nu pricepi, îi spun și las tricoul să cadă înapoi în cutia de carton. Dawn nu a întârziat niciodată. *Niciodată.* Nici măcar o singură dată, de când lucrează aici. Întotdeauna e în birou la 8.45.

Kim își privește ceasul și apoi se uită iar la mine, ca și cum mi-aș fi pierdut mințile.

— Deci, a întârziat douăzeci de minute. Și?

Pentru Dawn asta e o purtare ciudată. Pe deasupra, mai există ceva ce nu i-am mărturisit lui Kim. Ieri după-amiază, Dawn mi-a trimis un e-mail

curios, în care mă întreba dacă aș putea să discut cu ea la sfârșitul programului, despre „o problemă de maximă importanță”. Numai că eu am lipsit mai toată după-amiaza, fiind la o întâlnire de prezentare, și când am revenit la birou, ea plecase deja.

O *problemă de maximă importanță.* Mă întreb dacă era vorba despre…

Nu. Probabil că nu.

— Sper că e OK, zic și clatin din cap. Poate că a avut un accident de mașină.

— Sau poate că au internat-o în sfârșit la ospiciu, zice Kim, chicotind.

— Termină, îi spun, șoptit. Ești răutăcioasă.

— Haide, pe bune. E o ciudată și o știi și tu la fel de bine. Doar tu ești cea care e nevoită să lucreze lângă ea.

— Nu e chiar așa de nașpa.

— Nu e nașpa! izbucnește Kim. E ca și cum ai împărți biroul cu un robot. Și ce obsesie mai e și asta a ei cu țestoasele? Adică, cum poate cineva să fie așa de pasionat de țestoase?

Bine, n-am să susțin că Dawn nu e puțin ciudată. Sau chiar *foarte* ciudată. Sunt momente în care cei din companie râd de ea pe la spate. Și, da, pe bune că e pasionată de țestoase mai mult decât ar trebui să fie orice adult în toată firea. Dar Dawn e o persoană foarte de treabă. Dacă ar ajunge să o cunoască un pic mai bine, ar fi mai drăguți cu ea.

Nici eu nu o cunosc foarte bine, fie vorba între noi. Am vrut mereu să o invit la cină, dar n-am reușit niciodată. Acum vreo două săptămâni, într-o vineri seară, coboram amândouă cu liftul și am întrebat-o așa, la plesneală, dacă are ceva în plan. A părut șocată de întrebarea mea. *Iau doar cina acasă. Singură.* Aș fi invitat-o să luăm masa împreună, dar mă întâlneam cu iubitul meu și ar fi părut ciudat dacă venea și ea.

Am să o invit la masă. E clar. Imediat ce termin cu maratonul 5K.

— Oricum, aș face bine să mă întorc la treabă, zice Kim, cu un ochi la ceasul de la mână. Eu nu-s Domnișoara Agenta de Vânzări a Lunii, ca alte persoane aici de față.

Mă îmbujorez ușor. Recunosc că vânzările mele sunt mai bune ca ale oricui altcineva din firmă, dar muncesc pe brânci pentru asta.

— Tu te-ai măritat luna asta. Ai o scuză de data asta, pentru vânzările slabe.

— Da, da.

Kim strânge din umeri, pentru că de fapt nu-i prea pasă. Proaspătul ei soț

e plin de bani. La un moment dat, în viitorul apropiat, o să fie însărcinată pe bune și când se va întâmpla asta, o să demisioneze fără să arunce vreo privire în urmă.

— Oricum, succes cu tricourile. Ne vedem mai târziu.

După ce Kim o șterge, poate în direcția boxei sale, dar mai degrabă în direcția bucătăriei, să-și ia a treia sau a patra ceașcă de cafea din dimineața asta, închid la loc cutia cu tricouri și mă întorc în boxa mea. Când ajung acolo, observ pe biroul meu ceva ce nu am mai văzut până acum.

E o figurină de țestoasă.

E mică, nu mai mult decât degetul meu arătător, ca lungime. E colorată cu verde și albastru și modelul geometric al carapacei strălucește în lumina lămpilor fluorescente din tavan. Ține capul drept și se uită la mine fix, cu ochii ei ca niște mărgele negre.

Cu ceva timp în urmă, Dawn îmi făcuse cadou o țestoasă pentru boxa mea. A fost așa de drăguț din partea ei și m-am simțit groaznic când figurina pe care mi-o cumpărase s-a răsturnat pe linoleumul pardoselii și s-a spart în zeci de cioburi.

Ridic țestoasa și o învârt între degete, să-i pipăi suprafața netedă. Ce caută aici bibeloul ăsta? Cine l-a pus aici?

Să fi fost Dawn?

Nu se poate, totuși. Ieri, când am ajuns înapoi la firmă, la sfârșitul programului, Dawn plecase deja. Iar acum se pare că încă nu a venit. Așadar, cum ar fi putut să fie ea cea care a pus țestoasa la mine pe birou?

Pun figurina înapoi pe birou și atunci observ că am degetele pătate. Mi-a rămas ceva de culoare roșu-închis pe mână de când am ridicat țestoasa. Mă uit atentă la palmă și încerc să îmi dau seama ce e. Nu poate să fie vopsea, pentru că țestoasa e verde. Ketchup?

Nu, nici asta nu se poate. E prea închis la culoare și nu e lipicios. Și nu are nici aroma aceea dulce a sosului. Miroase aproape… metalic.

Ce dracu' e chestia asta?

În timp ce examinez substanța aceea închisă la culoare care mi-a intrat prin toate striațiile de la buricele degetelor, îmi dau vag seama că sună un telefon prin preajmă. Se aude din boxa lui Dawn.

Revin la ea în boxă și mă opresc în prag. E în continuare goală. E oare posibil ca în dimineața asta să fi venit mai devreme, iar acum să fie la baie sau pe undeva? Probabil că e aici – chiar dacă nu are haina atârnată pe spătarul scaunului și ecranul computerului e negru, fără imaginea pentru

starea de repaos, negru pur și simplu – și probabil că ea a pus micuța țestoasă pe biroul meu.

Telefonul de pe masa ei continuă să sune. De obicei, pe ecran apare numărul apelantului, luminat, dar nu și de data aceasta. E un număr ascuns.

Ridic receptorul din furcă. Nu e treaba mea să răspund în locul ei, dar dacă azi lipsește pentru că e bolnavă, aș putea cel puțin să mă ocup de problemele care apar. Sunt sigură că Dawn ar face la fel pentru mine. Mereu încearcă să îi ajute pe ceilalți, aproape mai mult decât e cazul.

Mă întreb despre ce voia să vorbească ieri cu mine. *O problemă de maximă importanță.* Din perspectiva lui Dawn, asta ar putea să însemne absolut orice, de la o cutie de lapte murdară din frigider, la un diagnostic de cancer în fază terminală. Nu există niciun motiv de îngrijorare.

— Biroul lui Dawn Schiff, răspund.

La capătul celălalt al liniei, tăcere. Aproape că seamănă cu o respirație sacadată.

— Alo? repet. Mă auziți?

Tot tăcere. Exact când sunt pe cale să închid, o voce chinuită de femeie rostește doar două vorbe, care îmi dau fiori reci pe spate:

— *Ajută-mă.*

Apoi legătura e întreruptă.

CAPITOLUL 2

Mă uit la receptorul mort și în stomac am o senzație tot mai acută de greață.

Ajută-mă.

Semăna foarte tare cu Dawn, deși nu pot să fiu absolut sigură doar din două cuvinte. Indiferent cine a fost, persoana aceea părea isterică. Panicată.

Ajută-mă.

Și pe urmă, linia moartă, devenită acum ton de apel.

Când Dawn a întârziat azi de dimineață, m-am gândit că e ceva în neregulă, dar sincer, nu am crezut că e ceva serios. Am greșit? I s-a întâmplat ceva groaznic lui Dawn?

Oare e în pericol?

Bag mâna în geantă după telefon. Selectez numele lui Dawn din lista de

contacte și apăs pe număr. Sună de câteva ori și apoi aud vocea ei monotonă:

Ați sunat numărul de mobil al lui Dawn Schiff. Momentan, nu sunt disponibilă. După semnalul sonor vă rog să lăsați numele dumneavoastră, un număr de telefon la care să vă pot contacta și motivul pentru care m-ați sunat.

Mă hotărăsc să nu las mesaj vocal. În schimb trimit repede un text:

Bună Dawn, e totul OK?

Mă uit la ecranul telefonului și aștept să văd micile bule care arată că îmi scrie. Nu apar.

Trebuie să fac ceva, trebuie să vorbesc cu Seth.

Seth Hoffman e managerul sucursalei Vixed din Dorchester, dinainte ca eu să încep să lucrez aici. Seth și cu mine avem o convenție – el îmi dă mână liberă, și eu fac ravagii cu vânzările. E plăcut să am un șef care nu se bagă tot timpul peste mine și nici nu-mi cere să-i justific fiecare bănuț pe care îl cheltuiesc pe clienții mei sau fiecare microsecundă din timpul de serviciu. Sunt sigură că lucrurile ar sta altfel dacă nu aș avea rezultate, dar Seth are încredere în mine.

Bat la ușa biroului lui, dar aceasta e deja întredeschisă. Seth are și secretară, numai că ea e cumva secretară pentru toată lumea și femeia nu stă să monitorizeze cine intră și iese din biroul șefului. Așa că, atunci când îmi strigă să intru, nu mai stau pe gânduri.

Când eu și Kim am început să lucrăm aici, obișnuiam să ne hlizim despre cât de drăguț e șeful nostru. Acum, Seth are aproape 45 de ani – cu cincisprezece ani mai mult ca mine –, însă are un aer tineresc. Are riduri în jurul ochilor, care se încrețesc atunci când râde, ceva păr grizonant pe la tâmple, care îi vine foarte bine, și, deși poartă mereu cravată, aceasta nu e niciodată strânsă prea tare în jurul gâtului.

— Bună, Nat, zice când mă vede. Care-i treaba? E totul OK?

— Nu chiar.

Mă apropii de biroul lui, cu intenția de a-i împărtăși îngrijorarea mea fără să par prea nebună.

— Dawn a sunat cumva să spună că e bolnavă?

Seth ridică din sprâncenele lui negre.

— Nu, n-a sunat. De ce? N-a venit?

La fel ca mine, Seth știe probabil că Dawn funcționează de parcă ar fi ghidată de un ceasornic.

— Eu n-am văzut-o, îi spun.

— Hmm.

La dracu'! Sperasem să îl și sunat pe el. Să îi spună că i s-a îmbolnăvit bunica și astăzi o să lipsească.

— Am sunat-o, zic, și nu mi-a răspuns. În plus…

— În plus, ce? întreabă Seth, încruntat.

— A sunat telefonul de pe biroul ei și am răspuns eu. Și persoana de la celălalt capăt a zis „Ajută-mă".

— OK, spune Seth dând din cap, și pentru ce avea nevoie de ajutor? Are nevoie de informații despre vreunul dintre produse? Era vreun client nemulțumit?

— Nu, nu pricepi. Suna ca și cum e la ananghie și are nevoie de ajutor. Cred… cred că era Dawn.

— Deci, are probleme cu mașina sau ceva? Ți-a spus cu ce să o ajuți?

— Nu.

Îmi împreunez strâns mâinile.

— Nu a zis decât „ajută-mă" și a închis.

— Ah.

Expresia de pe fața lui trădează o lipsă clară de interes. Nu pare absolut deloc îngrijorat.

— Păi, sun-o încă o dată și întreab-o cu ce poți să o ajuți.

— Am făcut-o. Nu răspunde.

Seth ridică din umeri.

— Sunt convins că e bine. Ce putea să i se fi întâmplat?

— Nu știu.

Încep să-mi mușc degetul mare – un obicei vechi și prost, pe care-l am când sunt nervoasă –, dar mă opresc. Dau o grămadă de bani pe manichiură și ultimul lucru pe care îl vreau e să mi-o stric.

— Poate că a avut un accident, spun.

— Stai că o sun și eu.

Umerii mi se relaxează puțin când Seth își ia mobilul de pe birou și caută în contacte. Acum, când îi văd mâinile, observ că verigheta pe care o poartă întotdeauna pe inelarul de la mâna stângă nu mai este acolo. A dispărut de curând – se vede bine dunga de la bronzat. Caut cu ochii fotografia pe care o ține mereu pe birou, cu el și soția lui, Melinda, dar nici aceea nu mai este.

Hmm, interesant.

Mă roade să îl întreb de verighetă și despre poza nevestei, amândouă absente. Dar nu e treaba mea. La urma urmelor, e șeful meu. Și în clipa asta există probleme mult mai presante.

Seth formează numărul și amândoi așteptăm în timp ce sună probabil la celălalt capăt. După câteva secunde aud sunetul estompat al mesageriei vocale a lui Dawn. Seth bate darabana pe birou și așteaptă să curgă mesajul ei, enervant de lung.

— Bună, Dawn, zice Seth. Azi nu te-am văzut la muncă și voiam să știu ce se întâmplă. E totul în ordine? Sună-mă de îndată ce poți.

Întrerupe apelul și își pune telefonul înapoi pe birou.

— N-a răspuns. Dar o să mă sune ea.

— Ah.

— Știi ce? zice și pocnește din degete. Tocmai mi-am amintit – trebuia să am o întâlnire azi cu ea, la ora 14.00. A făcut o întreagă tevatură, cum că are nevoie să stabilim întâlnirea și că e foarte important.

— Important?

Mi se strânge stomacul când îmi aduc aminte că și mie mi-a trimis un e-mail similar. *O problemă de maximă importanță.* Trebuie să fi fost o problemă măcar *relativ* importantă, dacă a fixat o întâlnire cu șeful pentru a o rezolva.

— Ce era așa de important? îl întreb.

— Habar nu am. Probabil ceva ridicol, din câte o cunosc pe Dawn.

Screme un zâmbet care mi se pare cu totul nepotrivit, date fiind circumstanțele.

— Oricum, a făcut mare caz în legătură cu asta, așa că sunt sigur că la ora 14.00 o să apară să stea de vorbă cu mine.

Îmi schimb greutatea de pe un pantof Louboutin, roșu-aprins, pe altul. Întotdeauna port pantofi cu toc înalt și roșul este culoarea mea preferată la pantofi, dar ăștia mă bat la degete ceva de speriat. Trebuia să-mi fi luat măsura 40.

— Poate că ar trebui să sunăm la poliție?

— Să sunăm la poliție? zice Seth, clipind des. Vorbești *serios*? A întârziat o oră din program și vrei să suni la *poliție?*

— A sunat să ceară ajutor! îi reamintesc eu.

Pufnește, cu buzele țuguiate.

— Chiar ești convinsă că era Dawn la telefon? Poate că a fost un client

care are nevoie de ajutor.

— *N-a fost* un client.

— Ești sigură?

Vreau să-i răspund că da, dar acum mă face el să-mi pun la îndoială memoria. Am ridicat receptorul și persoana de la celălalt capăt a zis „ajută-mă”. Și părea cu adevărat agitată. Pe de altă parte, unii clienți chiar par agitați când ne sună. E posibil să nu fi fost Dawn cea care a sunat și să fie vorba chiar de un client? Și poate că a închis când a auzit vocea mea, în loc de cea a lui Dawn?

— Sunt zeci de chestii care i s-ar fi putut întâmpla, remarcă Seth. Nu cred că trebuie să chemăm poliția. Ne-ar râde în nas.

Se prea poate.

Privirea lui Seth devine mai blajină.

— Ești OK, Nat? Pari cam frântă.

— Pfui, mersi.

— Zic și eu. În ultima vreme ai muncit pe brânci. Ai făcut vânzări ca la balamuc și ai mai organizat și maratonul ăsta 5K. Nici măcar nu știu cum de-ți mai rămâne timp. Ar trebui să te relaxezi nițel.

Încep să simt cum mi se ridică un nod în gât.

— Îmi fac timp pentru lucrurile importante.

— Știu.

Îmi înghit nodul.

— Vii sâmbătă la maraton, nu? Mă bizui pe tine.

— O să vin, zice și își duce o mână la piept. Pe cuvânt. Și nu-ți face griji – pariez pe ce vrei tu că Dawn o să fie la mine în birou la ora 14.00. E întotdeauna punctuală.

Imediat ce ies din biroul lui Seth, revin la mine în boxă. Bibeloul acela țestoasă e în continuare pe biroul meu și se zgâiește la mine cu ochii ei negri și goi. Îmi sună încă în urechi comentariul lui Seth, despre faptul că arăt cam frântă, așa că îmi scot pudriera. În ciuda cremei de ten scumpe pe care am aplicat-o pe obraz azi-dimineață, pielea mea arată pământie. De obicei, am un ten super. Este unul dintre lucrurile care mă ajută să vând produsele noastre. Azi-noapte însă nu am dormit bine. Și părul meu blond arată neobișnuit de lălâu și de tern.

Pur și simplu nu încetez să mă gândesc la apelul acela… Aud nonstop nuanța de disperare din vocea persoanei aceleia.

Ajută-mă.

Nu părea un client care cere asistență. Suna ca strigătul cuiva care e cu adevărat în dificultate.

Seth are însă dreptate. Nu pot să sun la poliție ca să le spun că o colegă a întârziat o oră la serviciu. Sunt sigură că Dawn o să apară în curând la birou. Sigur totul nu a fost altceva decât o mare confuzie.

CAPITOLUL 3

CU NOUĂ LUNI ÎN URMĂ

Către: Mia Hodge

De la: Dawn Schiff

Subiect: Salutări

Dragă Mia,

Azi a fost prima mea zi la noul serviciu despre care ți-am povestit.

Aș vrea să pot spune că a fost ușor, dar mă cunoști. Știi că sunt timidă. Am chestia asta în comun cu țestoasele – animale timide, prin natura lor. Ceea ce nu înseamnă că nu au personalitate, pentru că evident nu e așa, dar majoritatea țestoaselor preferă să rămână în mediul lor. Nu vor să fie obiecte de joacă. Și când se confruntă cu o amenințare, oricare ar fi ea, prima lor reacție nu e atacul. Se retrag în carapacea lor și se ascund. Îți sună familiar?

Viața mea ar fi mai ușoară dacă aș avea o carapace, ca țestoasele. Îți amintești când m-ai ajutat să construiesc o carapace din cutii de carton? Am adunat pietre din parc și le-am lipit împreună pe cutii, la mine în living. Nu semăna cu realitatea, desigur – aveam doar șapte ani. Dar când se întâmpla să am o zi proastă, aveam unde să mă ascund.

Cât m-a ținut carapacea aceea? O săptămână? Două? Nu-mi amintesc decât că, într-o zi m-am întors acasă și nu mai era. Mama mi-o desfăcuse în timp ce eram la școală și o aruncase la gunoi. O rupsese în bucăți, să nu mai existe nicio șansă de a o reface. Mi-a spus: *De-aia nu ai decât o singură prietenă, Dawn.*

De parcă eu aș fi avut nevoie de altă prietenă în afară de tine. Mi-aș dori însă ca acum să nu locuiești tocmai în capătul celălalt al țării.

Lucrul cel mai apropiat de o țestoasă pe care îl am acum sunt ochelarii mei rotunzi, cu ramă de baga, pe care i-am cumpărat în urmă cu aproximativ un an. Nu cred că i-ai văzut. Nu te teme – nu sunt din carapace adevărată de țestoasă.

Firma la care lucrez se cheamă Vixed. Vând suplimente alimentare naturale, vitamine sau chestii de genul ăsta. Sunt convinsă că o să învăț mai multe cât de curând, deși mă ocup doar de contabilitate, așa că nu e nevoie să cunosc detaliile tuturor activităților. Am primit

prin poștă un catalog gros de vreo șapte centimetri, cu produsele companiei, deși, din păcate, nu erau și date privind eficacitatea lor. Oare să le sugerez câteva studii controlate, în respectivele direcții? Încerc să descopăr căile prin care mă pot face mai utilă.

De dimineață, șeful meu cel nou, Seth, m-a dus peste tot, să îi cunosc pe cei din firmă. Până azi nu l-am văzut pe Seth decât o singură dată, când am avut interviul cu el. Când l-am cunoscut, am avut un sentiment foarte bun în legătură cu el. Are patruzeci și ceva de ani, e foarte prietenos, în genul complet străin țestoaselor, și a părut cum nu se poate mai încântat să vin să lucrez pe postul de contabilă a firmei.

Astăzi însă Seth mi s-a părut altfel. Era mai șarmant în ziua în care ne-am cunoscut – tot numai zâmbete și entuziasmat la fiecare lucru insignifiant pe care îl aveam de spus. Astăzi, părea distras. M-a plimbat în grabă prin toată firma, nu mi-a dat nicio șansă să îmi amintesc numele fiecăruia sau să fac mai mult decât să îi salut repede, cu o fluturare de mână. S-a uitat de cinci ori la ceasul de la mână cât m-a condus de colo, colo. Și, la fel, când i-am pus câte o întrebare, mi s-a părut că nu știa multe dintre răspunsuri. A fost destul de dezamăgitor.

De exemplu, l-am întrebat de câte ori e curățat frigiderul. A părut surprins. Așa că i-am explicat că multe dintre bacterii, cum ar fi listeria, se pot dezvolta ușor la temperaturi scăzute. Aveam o mulțime de date despre asta, dar când am încercat să-i împărtășesc datele respective, Seth nu a părut deloc interesat. A mormăit doar ceva despre cum o să întrebe personalul de curățenie. Pe urmă a zis: „Doamne, Dawn!”

Am început să cred că îl cam enervez, pentru că și tata zicea așa mereu, când îl enervam cu ceva. „Doamne, Dawn!” O spunea foarte des. În fiecare zi, practic.

Ultima oprire a fost la boxa mea. La jobul anterior aveam un birou numai pentru mine, deși minuscul și fără fereastră. Totuși, era de preferat unei boxe minuscule. Într-o boxă nu ai unde să te ascunzi. Și încă un lucru, scaunul pe care mi l-au dat nu pare prea confortabil. Nu are un suport lombar adecvat. Va trebui să îl întreb pe Seth care sunt opțiunile alternative pentru scaun.

Seth m-a prezentat femeii care lucrează în boxa alăturată mie. Îmi pare bine că a făcut-o, pentru că mie îmi e greu să mă prezint singură altora. Mi se pare întotdeauna jenant și pe urmă, dacă aștept prea mult, devine tardiv. Nu te mai poți prezenta cuiva de unul singur, când deja lucrezi cu persoana aceea de o lună. Am fost bucuroasă așadar că a făcut Seth prezentările.

El mi-a zis că pe femeie o cheamă Natalie. Și este cel mai bun agent de vânzări al nostru. Mi-a spus că, dacă e ceva ce vreau să știu, Natalie e persoana pe care ar trebui să o întreb.

I-am fixat numele în memorie. *Natalie, Natalie, Natalie.* Avea pe cap căști cu microfon atașat, dar și le-a scos când s-au făcut prezentările. S-a ridicat chiar în picioare, legănându-se pe niște pantofi roșii, cu toc, pe care niciuna dintre noi două nu s-ar gândi vreodată să îi

poarte. Este cam de aceeași vârstă cu noi, poate 30 de ani, și extrem de drăguță. Lucrul care îmi place cel mai mult la ea e părul. Blond, ca mătasea de porumb la culoare, și lung până la mijlocul spatelui. Părea așa de moale și de mătăsos, că aproape am vrut să întind mâna și să îmi trec degetele prin el.

Îți aduci aminte când am atins părul lui Becky Doyle și m-a zgâriat pe față așa de tare, încât luni întregi mi-au rămas niște urme roșiatice? Acum m-am învățat minte.

Mi-am atins în schimb părul meu. Nu a fost nici pe departe la fel de plăcut. Părul meu are aceeași culoare castanie și ternă pe care a avut-o întotdeauna și în ultimul timp mi-l port tuns scurt. Trebuie să-ți trimit o poză. Dar chiar dacă aș avea părul lung, tot nu ar fi moale și mătăsos ca al lui Natalie și adevărul e că nu îmi place să-mi simt părul pe ceafă. Mi se face pielea de găină, de aceea îl port atât de scurt.

Natalie m-a salutat cu un „Bună" rostit din inimă. Zâmbetul o făcea să pară și mai drăguță. „Bine ai venit la Vixed!" a zis.

Are un zâmbet drăguț. Un zâmbet prietenos. Și are o voce foarte plăcută. Pare că ar putea să fie cântăreață sau să facă *voice-over*. Natalie pare o persoană cu adevărat foarte drăguță. Azi a fost primul om care nu m-a făcut să vreau să mă ascund în carapacea mea nonexistentă.

Mi-am dat seama că și Seth o place foarte mult, după felul în care se uita la ea. Probabil că e excelentă în ce face.

Natalie a turuit despre cât de mult o să-mi placă să lucrez la Vixed. Și cu cât îmi vorbea mai mult, cu atât m-am simțit mai bine.

Îmi place foarte mult Natalie. Tu ești singura persoană cu care m-am conectat vreodată, în toată viața mea, și, crede-mă, știu că n-o să fiu niciodată așa de apropiată de Natalie cum sunt cu tine, dar ar fi drăguț să am o prietenă ocazională, cu care să beau o cafea sau să iau masa după serviciu. Ai spus mereu că ar trebui să încerc să-mi fac mai mulți prieteni, așa că fac asta. Chiar încerc.

Cu drag,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

Mai înainte de orice, felicitări pentru noul tău job! Știu că e greu să-ți faci prieteni, dar tipa asta, Natalie, pare drăguță. Doar să-ți amintești să fii tu însăți, bine?
XXO
Mia

CAPITOLUL 4

ÎN PREZENT

NATALIE

— Natalie, vreau doar să-ți spun că îmi plac produsele tale.

Vorbesc la telefon cu Carmen Salinas, de la Happy Healthy, un magazin de wellness din Quincy. E o clientă valoroasă, chiar dacă are un magazin mic. Fac tot ce pot ca să-i ofer reduceri la produse, pentru că prețul întreg e greu de susținut de ea.

— Mă bucur tare, îi spun.

— Cel mai tare e Collahealth, continuă Carmen. L-am folosit și eu în ultimele săptămâni și jur pe ce vrei că arăt cu zece ani mai tânără!

— Știu! Cred că e pur și simplu miraculos. N-aș lăsa să treacă o zi fără să-l folosesc!

— Nici eu!

Collahealth este cel mai nou produs al nostru. O capsulă care conține o formulă specială de colagen. Jur că e magic. Aproape că nici nu trebuie să îl vând eu. Se vinde singur.

De fapt, nu e total adevărat. Tot trebuie să muncesc destul de mult.

— Deci, mai vrei o cutie? o întreb.

— Pune două!

Notez repede detaliile de vânzare și aranjez să se trimită încă două cutii la magazinul lui Carmen. În tot acest timp, minusculul bibelou-țestoasă se zgâiește la mine. Am mai șters puțin din chestia aia roșu-închis de pe suprafața ei. Dacă a fost într-adevăr un dar de la Dawn, mă surprinde că nu l-a curățat înainte. Fata aia e obsedată de curățenie. Sunt tentată să arunc figurina în coșul de gunoi, însă dacă e un dar de la Dawn, nu vreau să se simtă ofensată și să creadă că nu-mi place.

Numai că *nu-mi* place. Îmi dă fiori. Și ce mama dracului e chestia aia roșu-închis cu care m-am mânjit pe degete? Parcă ar fi…

Sânge.

Pfui, nu trebuie să îmi las imaginația să o ia razna. *Nu există* pe biroul meu un bibelou-țestoasă mânjit de sânge. Probabil că e doar… Ce știu eu,

vopsea care s-a luat de pe o altă figurină cu care a fost ambalată împreună.

Țestoasa îmi dă totuși fiori.

Până la urmă, împing figurina cu degetul mic până în colțul biroului și o întorc astfel încât să se uite în altă parte, spre peretele boxei, nu spre mine. Așa – acum e mai bine.

E aproape de miezul zilei și Dawn tot nu a apărut la serviciu. Am mai sunat-o de două ori. I-am trimis încă un mesaj text. Nu știu ce să fac. Pomenise de faptul că mama ei locuiește în Beverly, dar nu știu cum să iau legătura cu ea. Steve, de la HR, are probabil numărul ei de telefon. Nu știu dacă are voie să îl dea cuiva, dar sunt convinsă că aș putea să îl vrăjesc să mi-l dea. Nu cumva am totuși o reacție exagerată? Dawn a întârziat doar câteva ore. Există însă e-mailul acela urgent pe care l-a trimis ieri – ceva a deranjat-o suficient încât să ne contacteze, și pe mine și pe șeful ei, în legătură cu „o problemă de maximă importanță". Și pe urmă, apelul acela telefonic straniu…

Ajută-mă.

În momentul acela vocea mi se păruse isterică. Acum însă, după câteva ore, nu mai sunt la fel de sigură. Poate că Dawn e bine. Poate că la telefon era doar un client. Mai e și întâlnirea ei cu Seth de la ora două, așa că sunt convinsă că până atunci o să apară.

Oricum, nu pot să mă gândesc la asta chiar acum. În cincisprezece minute urmează să am un interviu pentru podcast, pe care îl pregătesc de o săptămână.

După ce termin convorbirea cu Carmen, îmi iau laptopul personal, pe care azi-dimineață l-am adus cu mine la muncă, și mă îndrept spre sala de consiliu. Exact când să ies din boxă, dau peste Caleb McCullough, care venea să mă vadă.

— Bună, Nat. Luăm prânzul împreună?

Caleb arată ca de obicei, ușor boțit, dar incredibil de drăgălaș. Nu poartă niciodată cravată și cămașa lui, albă și elegantă, nu cred să fi văzut vreodată talpa încinsă a unui fier de călcat, dar nici nu e nevoie, omul nu lucrează în vânzări, să aibă de-a face cu clienți. Seth l-a angajat acum câteva luni să ne actualizeze website-ul și să îl structureze astfel încât să stimuleze vânzările directe prin site-ul web. Caleb vine la birou câteva zile pe săptămână și, de obicei, lucrează într-o boxă goală.

În plus, noi doi suntem împreună de aproape două luni.

— Sunt cam ocupată, mă scuz și îi zâmbesc. Peste un sfert de oră sunt

invitată la un podcast.

— Ah, da, zice Caleb și dă din cap. Baftă. O să fii super.

Îmi zâmbește când îmi urează succes. Înalt și deșirat, cu pungi sub ochi, ca aspect Caleb e doar puțin peste medie, dar când surâde, e alt om. Când zâmbește, devine atrăgător ca un star de cinema. Prima dată când mi-a surâs m-a dat gata.

În ultimele (aproape) două luni, în afară de zâmbet am descoperit la Caleb o grămadă de alte calități pe care le ador. E foarte muncitor, un adevărat vrăjitor al computerelor, al dracului de amuzant și, cel mai important, e un tip de treabă. Poți simula multe lucruri, dar e greu să te prefaci că ești cu adevărat un om bun. Pe de altă parte, asta se întâmplă foarte rar.

Ce îmi place însă cel mai mult la Caleb este felul în care mă privește. Ca și cum nu i-ar veni să creadă ce noroc are.

Am ieșit cu o grămadă de tipi. Prea mulți, probabil. Iar ultima mea relație a fost un dezastru total, care m-a făcut să mă tem sincer pentru siguranța mea. Pentru prima dată în treizeci de ani, însă, simt că el s-ar putea să fie *alesul.* Suntem împreună de puțină vreme, însă uneori nu ai nevoie de prea mult timp ca să-ți dai seama. Bunicii mei nu au ieșit împreună decât o lună înainte de a se logodi. Și au fost căsătoriți șaizeci de ani.

Nu se pune problema ca eu și Caleb să ne logodim în viitorul apropiat. Adică, nici măcar nu ne-am culcat împreună încă. Dar pot să îmi dau frâu liber imaginației. Mă văd în stare să îmi petrec restul vieții cu bărbatul acesta. Și sunt gata pentru un astfel de angajament. Caleb e și el pregătit. Tatăl lui Caleb a murit când el era mic și asta îl face să își dorească să întemeieze o familie. Mi-a spus că așteaptă doar femeia potrivită – *aluzie, aluzie.*

Îi îngădui deci lui Caleb să mă tragă aproape de el, să-și lipească buzele de ale mele, sub becurile fluorescente pâlpâitoare. E un sărut dat la muncă, dar suficient cât să mă facă să simt fiori până în vârful picioarelor. Săruturile cele mai caste sunt uneori și cele mai sexy.

— M-am simțit super aseară, îi murmur.

— Și eu, zice, zâmbind larg. Nici nu-ți imaginezi.

Aseară, Caleb a venit să ia cina la mine. Comandasem mâncare chinezească și după masă a urmat un șir de sărutări fierbinți. A fost însă un gentleman absolut, nu m-a forțat la mai mult și nici nu a rămas peste noapte.

Mi s-a părut destul de elegant, ținând cont de faptul că eu aș fi acceptat, dacă încerca. Caleb e *respectuos.* O altă o calitate rară.

Chiar dacă am fost *puțin* tristă când a plecat acasă, deși nu era decât 21.30.

— Auzi, îi spun. N-ai văzut-o pe Dawn azi, nu?

— Pe cine?

— Femeia care lucrează lângă mine.

Caleb mă privește inexpresiv, așa că adaug:

— Tipa cu părul tuns foarte scurt – ca o tunsoare cazonă? Pasionată la maximum de țestoase?

— Ah, zice și pocnește din degete – toată lumea știe de Dawn și țestoasele ei. Corect. Nu, n-am văzut-o. De ce?

Mă gândesc dacă să îi spun de telefonul ciudat și că Dawn a întârziat azi-dimineață. În stadiul acesta al relației noastre, încerc să îi arăt partea mea cea mai bună și nu vreau să creadă că sunt o panicardă. Plus că o să întârzii la podcast.

— Ah, nimic. Nu contează.

Caleb mă prinde de mână și își împletește degetele cu ale mele. Apoi mă strânge ușor.

— Fă-i praf, Nat.

— O să mă străduiesc.

Ca să nu uit, caut în cutia cu tricouri și scot unul de mărimea XL, pe care l-am rezervat pentru el.

— Apropo, uite-ți tricoul pentru sâmbătă.

I-l pun peste piept, să mă asigur că e măsura potrivită. Caleb e înalt, dar tricoul nu pare că o să-i fie prea scurt. Arată perfect.

— Mulțumesc. Abia aștept să dau ture în jurul tău.

Îl plesnesc peste umăr, în joacă.

— Ai vrea tu. Să știi că m-am antrenat.

— Iar eu pur și simplu sunt *din fire* tare la cros.

Râd, Caleb îmi face cu ochiul, apoi îmi smulge tricoul din mână și se întoarce la calculatorul lui. Îmi doresc sincer ca azi să fi putut merge cu el la prânz. După telefonul acela straniu, m-am simțit încordată toată dimineața și ar fi fost plăcut să ies puțin și să îmi uit problemele. Dar trebuie să merg la podcastul acela. E foarte important.

Când ajung în sala de consiliu, îmi scot din geantă oglinda și îmi verific încă o dată chipul, înainte de a începe interviul. Îmi dau seama că e ridicol

să îmi fac griji despre felul în care arăt pentru un podcast, dar întotdeauna mă simt mai încrezătoare când știu că arăt bine. Rujul e evident intact pe buze, de azi-dimineață, rimelul nu mi s-a adunat la coada ochiului și tenul arată mai roz și mai sănătos decât mai devreme.

Înclin oglinda să arunc o privire rapidă și la păr – încep să mi se vadă rădăcinile crescute. Toată copilăria am avut un păr perfect, blond-auriu, și pe urmă, pe la douăzeci și ceva de ani, a căpătat nuanța asta de blond-murdar. Dar nu e ceva ce nu se rezolvă cu o vizită la salon – Magda face minuni. Sper să am timp să mă duc la ea înainte de cursa de sâmbătă.

Exact când îmi băgăm oglinda înapoi în poșetă, pe laptop îmi apare apelul. Numele de pe ecran e Sherri Bell. Fac legătura și îmi lipesc un zâmbet pe față, chiar dacă Sherri nu poate să mă vadă. Vă spun iar, nu contează. Când zâmbești, lumea o aude în tonul vocii. Întotdeauna zâmbesc în timpul convorbirilor de vânzări – zâmbiți chiar înainte de a forma numărul.

— Natalie! zice Sherri și vocea ei sună de parcă ar zâmbi.

Are o voce super. Foarte vioaie, gen fata din vecini.

— Ești pregătită?

— Cum nu se poate mai pregătită.

Am mai făcut și alte podcasturi în trecut, așa că simt că am o oarecare experiență. De obicei, găsesc un colțișor liniștit unde să răspund, cum e sala de consiliu, și am investit într-un microfon de calitate, ca publicul să mă audă cum trebuie. Acesta e al cincilea interviu pe care îl dau pentru promovarea crosului 5K, așa că nu ar trebui să fiu deloc emoționată.

Ceva însă din toată ziua de azi mă face să fiu crispată.

— Astăzi o avem alături de noi pe Natalie Farrell, se aude vocea lui Sherri răsunând din difuzoare. Natalie organizează sâmbăta aceasta un cros 5K în beneficiul unei fundații care desfășoară cercetări în domeniul paraliziei cerebrale.

— Așa e, Sherri.

— Așadar, Natalie, am aflat că sunt destul de mulți participanți la acest cros de caritate?

Îmi dreg glasul. Secretul interviurilor dintr-un podcast este să nu vorbești prea mult. Vrei să fie un dialog, nu monolog.

— Da, așa este. Lucrez într-o firmă excepțională care se numește Vixed și care vinde suplimente nutritive. Aproape toți colegii mei de serviciu vor alerga, la fel ca mulți alții din comunitate. Am strâns foarte mulți bani până

acum și încă mai cerem donații.

— Și nu e prima dată când ai făcut asta, nu?

— Ea cincea oară. Iar anul acesta avem mai mulți participanți decât în oricare din anii anteriori.

— Formidabil, spune Sherri și apoi face o pauză. Acum, spune-mi câte ceva despre acest gest caritabil, înțeleg că are o semnificație aparte pentru tine.

Sunt vag conștientă că Sherri mi-a pus o întrebare și eu trebuie să răspund, dar ceva mi-a distras atenția, înainte de începutul podcastului îmi pusesem telefonul pe modul silențios și îl așezasem pe masa de consiliu, lângă laptop. Acum telefonul vibrează, pentru că am un apel. Mă uit la ecran – apelul e de la un număr ascuns.

La fel ca azi-dimineață.

Ajută-mă.

— Natalie? Ești OK?

Tresar când aud vocea lui Sherri și îmi revin.

— Da, da.

Slavă Cerului că poate să editeze interviul înainte de a-l difuza. Sunt disperată să preiau apelul, dar îmi dau seama cât de îngrozitor de nepoliticos ar fi, așa că îl las să intre pe mesageria vocală.

— Scuză-mă. Ce m-ai întrebat?

— Mă întrebam doar de ce ești atât de legată de această acțiune caritabilă.

— Mda…

Închid ochii și inspir adânc. La partea asta întotdeauna rămân fără glas, dar cel puțin îmi ia gândul de la apelul misterios.

— Cea mai bună prietenă a mea din copilărie a suferit de paralizie cerebrală. S-a luptat mult cu boala. Din păcate, nu mai este cu noi. Așa că maratonul e în memoria Ameliei.

— Vai, aud din vocea ta cât de mult îți lipsește. Sunt sigură că acum te privește de acolo sus, și e recunoscătoare pentru cât de bună prietenă i-ai fost și continui să îi fii.

— Da. Așa… așa sper și eu.

Trag iar aer adânc în piept și mă chinui să îmi recapăt controlul. E greu să vorbesc despre Amelia, dar ea e motivul pentru care fac asta. E nevoie să o spun mereu.

Următoarele cincisprezece minute ni le petrecem vorbind despre

organizația caritabilă și despre detaliile maratonului. Sâmbăta aceasta promite să fie o zi superbă și o să avem și o minunată prezentare la Florian Hall, care e locul de start și de finiș al crosului.

Mă aștept ca totul să meargă strună.

CAPITOLUL 5

Un lucru care îmi place enorm la slujba mea este că nu stau toată ziua lipită de birou. Mi-aș pierde mințile dacă ar trebui să stau în boxa aceea de la 9.00 la 17.00, de luni până vineri. Din fericire, Seth îmi permite să umblu pe la magazinele care vând vitamine și produse pentru sănătate din zona Bostonului, pentru că știe că accentul personal poate să ajute la încheierea unei vânzări.

Mănânc rapid un sandvici, în bucătărie, și imediat plec să răspund unei solicitări de vânzări, la un magazin cu suplimente nutritive din Quincy. Quincy e o suburbie rezidențială a Bostonului, pe magistrala roșie{1}. E alcătuită cu precădere dintr-o adunătură de oameni care vor să locuiască aproape de oraș, dar nu își pot permite prețurile piperate ale locuințelor din Boston. Are un cartier chinezesc uluitor, unde sincer aș putea să iau cina în fiecare seară.

Tot acolo există un număr mare de magazine cu suplimente alimentare și până acum am vândut produsele noastre în aproape fiecare dintre ele. Îmi place să mă consider, oficial, „tipa de la Vixed din suburbia Quincy”. Azi am vizitat unul dintre magazinele în care nu am făcut niciodată o vânzare până acum, dar am reușit să ies de acolo cu o comandă de trei baxuri cu produsele noastre. Iar proprietarul mi-a spus că, dacă se vând bine, o să ceară mai multe.

Când mă urc înapoi în mașină cu documentele pentru noua comandă, îmi verific telefonul. Am un mesaj text necitit de la mama:

Vii la masă duminică seara?

Mama mă invită aproape în fiecare weekend la cina de duminică și mă anunță cu mult înainte. E aproape o tradiție în familia noastră. Mama mi-a spus odată că speră (nu chiar în secret) ca într-o bună zi să apar cu un iubit serios, dar, din păcate, încă nu am reușit să ies cu un tip care să merite masa de duminică în familia mea. În ultimă instanță, pe oricine aș aduce, tot o să fie supus unui interogatoriu foarte riguros.

Pentru prima oară însă mă gândesc să invit pe cineva duminica asta: pe Caleb. Chiar simt că el ar putea să fie alesul. Și cel puțin ar fi în stare să reziste chestionării neîncetate a mamei. Iar dacă îl invit, o să accepte.

Scriu pe telefon:

O să aduc…

Dar înainte de a termina de scris restul frazei, mă răzgândesc. Ce e între mine și Caleb e super, dar suntem încă foarte la început. Nu știu dacă vreau să îl supun tirului mamei, deocamdată. Și dacă lucrurile nu merg între noi, nu o să mai am pace. *Ce s-a întâmplat cu băiatul acela drăguț, Caleb?* Ăsta *de ce n-a mai fost destul de bun pentru tine?* Așa că îmi corectez textul: O să aduc eu salata.

Să aduc salata e o alegere mult mai inteligentă decât să-l iau cu mine pe Caleb. Până la urmă, mama nu gătește decât mâncăruri cu multe grăsimi.

Dau scroll pe mesajele din telefon. Mi-am verificat mesageria vocală imediat după podcast, dar apelantul cu număr ascuns nu mi-a lăsat niciun mesaj. Iar acum e aproape ora 15.00 și încă nu am niciun semn de la Dawn. Dawn e genul de om care întotdeauna răspunde la mesaje în cinci secunde, așa că lipsa unui răspuns, toată ziua, e extrem de ciudată. Îi trimit rapid un mesaj lui Seth: Dawn a venit ia întâlnirea de la ora 14.00?

Imediat îmi apar pe ecran bulele care arată că scrie. O secundă mai târziu, apare și răspunsul.

Nu. Presupun că a uitat.

Dawn – să uite de o întâlnire? Mi se pare foarte puțin probabil. Deși acum, că mă gândesc la asta, cu câtva timp în urmă au mai existat niște întâlniri la care a apărut exact când ședința era la final și a părut încurcată când și-a dat seama că întârziase o oră. Problema s-a rezolvat de la sine și în ultima vreme Dawn a revenit la felul ei de a fi, aproape înfricoșător de promptă. De fapt, dacă Dawn ar fi fost să apară fie și cu o milisecundă după ora programată pentru întâlnire, aș fi leșinat imediat, din cauza șocului.

Și, desigur, mai era și cererea ei de a se întâlni și cu mine pentru acea „problemă de maximă importanță”. După care, într-un mod complet străin ei, a plecat mai devreme și m-a lăsat cu ochii în soare. Apoi telefonul de azi-dimineață…

Ajută-mă.

Nu e deloc stilul ei. Ceva nu e în regulă. Sunt *sigură*. Poate că nimănui de la birou nu-i pasă, dar niciunul nu a auzit disperarea lui Dawn la telefon. Are probleme.

Îmi dau seama că Dawn locuiește în Quincy. Nu prea departe de aici, dacă îmi aduc bine aminte; Am luat-o odată cu mine, când avea mașina la reparat. Îmi turuise nonstop că nu știa cum o să ajungă la slujbă, așa că mă oferisem să o aduc și să o duc eu, cu gândul că poate vom reuși să ne cunoaștem mai bine, deși nu a fost deloc așa. Dawn vorbise aproape tot timpul numai despre țestoase, chiar și când am încercat să o presez să aflu detalii despre viața ei.

În orice caz, am adresa ei undeva, stocată în creierul meu. Locuiește pe…

Lake Street? Asta era?

Nu. *Lark*[{2}] Street. Ca pasărea.

Introduc Lark Street pe GPS și ajung pe o străduță situată nu departe de Quincy Center și de restaurantul meu preferat de sushi. E la mai puțin de zece minute de locul în care mă aflu acum. Nu-mi amintesc numărul casei, dar strada e destul de mică și, dacă ajung acolo, e posibil să o recunosc. Și atunci o să mă pot asigura că nu a pățit nimic.

Înainte să mă răzgândesc, dau click pe „start” pentru GPS și o voce feminină cu accent britanic îmi indică să fac dreapta la următorul semafor. Deși știu vag pe unde e casă, nu îndrăznesc să merg nicăieri fără GPS. Străzile din zona limitrofă a Bostonului pur și simplu nu au nicio logică. În unele zone ale țării, dai trei colțuri de stradă și ajungi înapoi de unde ai plecat. Pe aici, dai trei colțuri și te-ai pierdut de tot.

După șapte minute, GPS-ul îmi indică să fac dreapta pe Lark Street. *Destinația dumneavoastră este pe partea dreaptă.* Nu știu care e casa, desigur. Dar dacă merg cu viteză mică, ar trebui să-mi dau seama. Era o casă fără etaj, vopsită în galben-stins și cu decorațiuni albastru-deschis, iar în față avea o grădiniță bine îngrijită.

Casele de pe Lark Street sunt relativ mici, case de familie. Eu am închiriat o casă de oraș[{3}] în Dorchester – surprinzător de mică, dată fiind chiria scumpă, deși nu are decât un etaj. Dawn stă suficient de departe de centrul orașului ca să plătească probabil o chirie mai mică decât mine.

Când ajung pe la jumătatea străzii, apăs pe frână. Pe aleea pentru mașină e parcat un autoturism care arată exact la fel cu cel în care am văzut-o pe Dawn urcând la sfârșitul programului. Un Honda Civic verde.

E culoarea unei țestoase.

Întorc capul spre dreapta și atunci o văd. Casa galben-pai cu decorațiuni albastre. Casa lui Dawn.

Parchez în față. Casa are mai multe ferestre la stradă și toate sunt întunecate. Nu zăresc silueta lui Dawn la geam și niciun alt indiciu că ar putea să fie acasă. Dar nici nu văd vreun geam spart sau alte semne că s-a întâmplat ceva foarte grav.

Opresc motorul și rămân o clipă în mașină, întrebându-mă ce să fac. Eu și Dawn nu suntem tocmai cele mai bune prietene. Dar am senzația că ea nici nu are vreun prieten adevărat. Nu o are decât pe mama ei, o femeie în vârstă care locuiește departe de Boston, în nord. Dacă lui Dawn i s-a întâmplat ceva sau dacă e rănită ori bolnavă, ar putea să treacă zile întregi până să descopere cineva ce s-a întâmplat. Și până atunci, ar putea să fie prea târziu.

Ajută-mă.

La dracu'! O să cobor din mașină.

Ies din Hyundai-ul meu și îmi netezesc cutele fustei crem. Dawn îmi spune mereu cât de mult admiră felul în care mă îmbrac. E amuzant, pentru că ea poartă întotdeauna haine de un minimalism extrem. Are trăsături foarte delicate – un nas cârn și ochi căprui, imenși, care îi ocupă jumătate din față – și o siluetă zveltă, iar dacă ar vrea, ar putea să arate senzațional. În schimb, se îmbracă în pantaloni și bluze șleampete, cu cel puțin o măsură prea mari pentru ea. Își ține părul castaniu ciumpăvit la un centimetru și jumătate de scalp – prea scurt ca să o poți numi o tunsoare pixie drăguță. I-am oferit câteva sfaturi despre modă, dar niciodată nu mi s-a părut că ar fi interesată.

Sincer, dacă nu vorbeai despre țestoase, era greu să o faci pe Dawn să discute despre orice altceva.

Pantofii mei roșii cu toc țăcăne pe alee în timp ce mă îndrept spre ușa din față. Apăs soneria cu degetul mare și dinăuntru se aud clinchete. Apoi aștept.

Niciun răspuns.

Nu doar că nu răspunde nimeni, dar nu se aude niciun sunet din interiorul casei. Niciun zgomot de pași. Niciun aspirator care să acopere sunetul soneriei. Nimic. O tăcere de moarte.

Sun din nou, dar și a doua oară e la fel. E evident că nu o să răspundă nimeni la ușă.

Îmi scot încă o dată telefonul din geantă, să verific dacă Dawn nu m-a contactat. Nu. Mai am un mesaj de la Seth, dar asta e tot.

Covorașul de la intrare, de sub picioarele mele, are două țestoase care înoată una lângă alta, cu labele apropiate. Între cele două animale e scris „Bine ați venit. Mă dau la o parte de pe covor și îl întorc pe dos, sperând că sub el ar putea exista o cheie de rezervă. Nu am noroc.

Mă uit în ambele sensuri ale străzii să văd dacă mă urmărește cineva. Vecinii lui Dawn par destul de tăcuți. Dacă aici s-a întâmplat cu adevărat ceva, nici vorbă să existe vreun martor. Îmi întind gâtul și observ o potecă de-a lungul casei. Pun pariu că există o ușă și în spate.

O iau pe cărarea care duce în curticica din spatele casei lui Dawn. Zăresc partea din spate a casei și ușa de plasă. Probabil că ar părea suspect dacă m-ar vedea cineva, dar nu cred că e cazul. Oricum, nu fac nimic rău – sunt doar o colegă de serviciu îngrijorată. Nu prea arăt ca o hoață, cu fusta mea scurtă și pantofi roșii cu toc.

Încerc ușa de plasă și aceasta se deschide. Îmi pun apoi mâna pe clanța ușii. O simt rece în palmă, dar se deschide ușor. Ușa din spate nu e încuiată.

O deschid, deși ezit. Una a fost să merg și să sun la ușa din față a casei lui Dawn. E cu totul altceva să intru în casă fără permisiunea ei. Toată lumea știe că Dawn e ciudățică. Dacă acum stă în living, cu o armă în mână? Tehnic vorbind, îi încalc proprietatea. Dawn ar putea să mă împuște și ar fi complet îndreptățită.

Pe de altă parte, nu mi-o imaginez pe micuța și inofensiva Dawn Schiff stând în livingul ei, cu o armă cu țeavă scurtă. Și nu pot să scap de senzația că a dat de necaz. Trebuie să verific – s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu. Și nici nu pot să chem poliția. Nu o să vină în fugă aici doar pentru că o femeie în toată firea nu vrea să deschidă ușa.

Te rog, Dawn, să nu mă împuști.

— Dawn? o strig, în timp ce pătrund în bucătărie pe ușa din spate. Dawn, sunt eu, Natalie! De la birou?

Niciun răspuns.

Dawn are o bucătărie extrem de curată. Nu sunt chiar surprinsă, dar n-aș fi fost cu totul șocată să aflu că Dawn e o nebună care adună tot ce-i pică în cale, cu vase murdare și ziare vechi îngrămădite până la tavan. Trebuie să recunosc, eu și Kim am luat în calcul această ipoteză, când am bârfit-o de vreo două ori. Bucătăria asta arată însă absolut normal. Mă rog, cu excepția solniței și piperniței, care sunt în formă de țestoase.

În sine, bucătăria pare normală, dar altceva e în neregulă cu ea.

Pe blat se află o sticlă de vin. Vin roșu, o sticlă plină doar pe jumătate, fără dop. Mai e acolo și un pahar de vin, cu niște urme de lichid roșu pe fund. Mai există și un al doilea pahar. Doar că acela e pe jos, făcut țăndări.

E adevărat că nu sunt eu cea mai bună prietenă a lui Dawn, dar o cunosc destul de bine ca să știu că nu ar lăsa o sticlă de vin desfundată pe blatul din bucătărie. Și clar nu ar lăsa cioburi de sticlă pe jos.

Am avut dreptate. Aici s-a petrecut ceva groaznic.

Traversez încet bucătăria. Oricât de mult mi-aș dori să o găsesc pe Dawn și să o ajut, îmi teamă să nu se afle un intrus în casă. În fine, *un alt* intrus. Indiferent ce s-a întâmplat lui Dawn, nu vreau să mi se întâmple și mie la fel. Trebuie să fiu precaută.

De aceea, când trec pe lângă suportul pentru cuțite, scot unul. Paza bună trece primejdia rea.

Țin mâna așa de strâns pe cuțit, că mi s-au albit degetele. Împing ușa care dă în livingul aflat în beznă și primul lucru care mă izbește e un miros ciudat. Nu e ceva putred sau altceva de soiul acesta. Seamănă cu… mirosul de alge marine.

Nu apuc să mai zăbovesc o clipă, întrebându-mă ce e cu mirosul acela straniu, că zăresc un bazin uriaș, plin cu apă. E un acvariu, luminat din interior, dar nu se vede niciun pește acolo. Aplec capul, să mă uit în apă.

E o țestoasă.

O țestoasă ca toate țestoasele, cam cât podul palmei mele, înoată în acvariul gigantic. Mă rog, nu chiar înoată, mai degrabă stă cocoțată pe o piatră și carapacea verde-închis îi lucește, în timp ce creatura se uită la mine. Nu pot să spun că am avut vreodată vreun fel de sentimente față de țestoase, nici bune, nici rele, dar animalul ăsta de aici mă sperie. Aș vrea să mă răstesc la ea, să nu se mai zgâiască la mine. E *nepoliticos.*

Țestoasele pur și simplu nu au maniere, se pare.

— Dawn? strig iar.

Niciun răspuns. Unde dracu’ e, fir-ar să fie?

Lângă acvariul țestoasei e un corp mare de bibliotecă. E întuneric în cameră, totuși reușesc să îmi dau seama ce este în el. Întotdeauna am crezut că Dawn are o grămadă de țestoase în boxa de la birou, dar m-am înșelat. Nu știam ce înseamnă o grămadă de țestoase până când nu i-am văzut biblioteca.

Fiecare raft *dă pe dinafară* de figurine de țestoase. Țestoase, țestoase,

țestoase. Din sticlă, ceramică, marmură, chiar și țestoase împăiate. Fiecare centimetru din bibliotecă e ocupat de o figurină de țestoasă, cu excepția unui singur spațiu gol, aflat în mijlocul raftului al doilea de sus.

E ceva la biblioteca asta care îmi dă fiori. Fac un pas înapoi, dar sunt gata, gata să mă împiedic de un taburet de paie aflat în drum. Mă uit în jos – taburetul e răsturnat.

Dar nu eu am făcut-o. Era deja așa.

Atunci observ și scaunul răsturnat pe podea. Mă furișez mai aproape și mijesc ochii, în întuneric. Apoi văd ce e pe covor.

Și încep să țip.

CAPITOLUL 6

CU OPT LUNI ÎN URMĂ

Către: Angajații Vixed
De la: Natalie Farrell
Subiect: Petrecere de bun-venit!

Sper că toată lumea îi va face o minunată primire noii noastre angajate, Dawn Schiff! Este noua noastră contabilă, în locul lui Edgar Hines, așa că nu-i va fi ușor să se ridice la înălțimea lui, dar pot să vă spun deja că se va descurca de minune. Am adus niște gustări să le savurăm la ora 15.00, în bucătărie, când îi vom ura bun-venit celei mai noi membre a familiei Vixed.
Vă rog să ne fiți alături!

Natalie

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Săptămâna asta mi-am decorat boxa. Am vrut să fac ceva similar cu ce are Natalie, pentru că îmi place că are stil. În boxa ei are un ghiveci cu o plantă cu flori superbe, purpurii, pe care am observat că o udă în fiecare zi. Am întrebat-o ieri despre ea și mi-a zis că e un iris.
Așa că ieri, după muncă, m-am dus la magazin și am cumpărat un iris exact ca al lui Natalie.
Știu ia ce te gândești. Ai spus mereu că nu ar trebui să încerc să fiu la fel cu alte fete, mai

populare. Că ar trebui să fiu eu însămi, bla-bla, bla-bla. Dar n-am făcut chiar fix ca Natalie – am adăugat un accent personal. Am decorat planta cu câteva dintre țestoasele mele de acasă. Adică, nu unele adevărate, desigur. Am o droaie de țestoase din sticlă, de forme, mărimi și chiar culori diferite, deși, din punct de vedere biologic, nu arată corect.
Am pus una dintre țestoase și pe pământul din ghiveciul cu irisul în floare. Apoi l-am înconjurat cu alte câteva țestoase. Mai am și un suport pentru mouse cu țestoasă, pe care l-am adus pentru mine – e o fotografie cu o țestoasă marină care înoată în oceanul de culoare verzuie. Mă simt încă stânjenită că lucrez într-un loc nou; cu toate astea, prezența țestoaselor lângă mine mă ajută.
Natalie m-a făcut totuși să mă simt binevenită. A fost așa de drăguță. La finalul primei mele săptămâni de muncă a organizat o mică petrecere de bun-venit în bucătărie, cu gustări și tot restul! Mă rog, gustările au fost doar o pungă cu Doritos și o sticlă de cola fără zahăr, dar a fost foarte drăguț din partea ei. Nu știu dacă a mai organizat cineva o petrecere pentru mine până acum, de când mă știu. M-ai întrebat mereu de ce în copilărie nu am avut petreceri de ziua mea sau de ce nu te-am lăsat pe tine să-mi organizezi una, iar mie mia fost teamă să-ți spun. Ei bine, mărturisesc acum. Când am împlinit cinci ani, mama mi-a organizat o petrecere uriașă la noi acasă și a invitat toată clasa mea. Dar copiii se jucau în continuu cu lucrurile mele, așa că am început să țip, mi-am dărâmat tortul superb cu glazură de vanilie, apoi m-am încuiat la mine în cameră și am refuzat să mai ies. După aceea am fost prea traumatizată ca să mai vreau vreodată o petrecere, iar părinții mei nici n-au mai avut elanul să îmi organizeze una.
Am preferat întotdeauna o petrecere intimă, la care să participăm doar tu și cu mine. Îți aduci aminte când am făcut împreună tortul ăla cu glazură din cremă de unt, de la zero? Doar că, din greșeală, am folosit de două ori mai mult unt decât trebuia, glazura avea gust de unt simplu, iar blatul nu era copt suficient. Dar tot l-am mâncat și a fost mai bine decât orice petrecere cu niște copii de la școală. Petrecerea lui Natalie a fost drăguță. Chiar dacă mie nu-mi place Doritos. Și nici cola fără zahăr.
La parter există o cafenea de unde multă lume își cumpără mâncarea la prânz, însă eu îmi aduc în fiecare zi prânzul de acasă și îl pun în frigider, deși am bănuieli strașnice că nimeni nu îl curăță regulat. Î-am sugerat lui Seth că aș putea să concep eu o programare cu zilele alternative în care lumea să îl curețe și aș putea să o lipesc pe ușa frigiderului. Mi-a spus că o să se gândească la asta. Asta a fost acum o săptămână și încă nu mi-a răspuns. Poate că o să-l întreb în cursul zilei, mai târziu. Prânzul meu de azi a fost alb. Da, încă prefer mesele monocrome. Nu pot să-ți explic de ce. Pur și simplu mă simt inconfortabil când mănânc un sandvici care e în general alb, să zicem, și are o ditamai frunza de salată în el. Nu vreau să spun că nu-l mănânc, dar aș prefera ca sandviciul să aibă o singură culoare. Tu ești singura persoană din lume care nu mă judecă pentru asta. Îți amintești că la cantina școlii ceilalți

copii jucau un joc în care încercau să-mi împroaște ketchup sau muștar pe mâncare, ca să strice integritatea ei coloristică?

Îmi iau prânzul în fiecare zi aproximativ la ora 11.40, plus sau minus șaizeci de secunde. Mă duc în bucătărie, îmi scot sandviciul din frigider și pe urmă îmi umplu cana cu apă rece din filtru. Tocmai mă așezasem să mănânc când Natalie și Kim au venit și ele cu mâncarea lor (salate), în recipiente de plastic identice.

Natalie și Kim stau mult timp împreună. Nici nu e nevoie să-ți faci griji că eu și Natalie am putea deveni cele mai bune prietene (de parcă ar putea să te înlocuiască cineva vreodată!), pentru că rolul acesta pare să-l fi luat Kim. Tipa s-a logodit de curând și știu asta pentru că tot vine în boxa lui Natalie și discută despre planurile de nuntă, câte o oră sau chiar mai mult. Uneori, mă gândesc să mă bag și eu în vorbă, dar nu știu nimic despre organizarea unei nunți, așa că nu prea am ce să spun. Mi-aș dori să-mi ceară și mie părerea despre vreuna dintre rochiile din revistele pe care i le arată Kim lui Natalie, dar până acum n-au făcut-o. Azi însă m-au întrebat dacă pot să stea lângă mine la masă și am spus da, desigur.

În general, prefer să mănânc de una singură, dar acesta e un bun prilej să o cunosc mai bine pe Natalie. La fel și pe Kim. Am putea să fim prietene toate trei. La școală am fost mereu doar tu și cu mine și știu că ai zis că altceva nici nu ne trebuie, dar trei oameni pot să fie prieteni. E permis.

Kim m-a întrebat dacă îmi place să lucrez aici. Le-am spus că e bine. Nu am vrut să le spun că fostul contabil a lăsat o harababură de nedescris. A trebuit să le refac pe toate de la zero. Însă nici măcar nu-l cunosc pe omul acela, așa că nu ar fi frumos să vorbesc despre cât de șocant de prost a muncit.

— N-aș putea să fiu niciodată contabilă, a spus Natalie.

Și-a fluturat părul ei blond și mătăsos peste umăr și pe urmă a început să vorbească despre cât era de slabă la matematică, despre cum abia dacă a trecut clasa, la mustață.

Nu voiam ca Natalie să se subestimeze, așa că i-am arătat cât de bună e la vânzări. Mama m-a învățat mereu că să le faci complimente oamenilor e un mijloc bun de a-ți face prieteni. Nu i-am dat niciodată atenție, dar acum îmi dau seama că probabil avea dreptate. Și cum am ocazia unui nou început, de ce să nu profit?

Oricum, complimentul era real. Nu sunt de mult timp aici, dar știu deja că Natalie este una dintre persoanele de top la vânzări. Cea mai bună din firmă, conform tabelelor cu raportări. E deosebit de pricepută să le vorbească oamenilor. Uneori, o aud vorbind la telefon, mă opresc din ce fac și o ascult cum îi abureşte.

Kim a început să chicotească și a spus:

— Nat ar putea să vândă gheață la Polul Nord. Mai ales *unui bărbat.*

Comentariul acela a făcut ca Natalie și Kim să se pună pe chicotit. Probabil din acest motiv voia să spună că Natalie e foarte atrăgătoare. Există la vânzări un intern, are vreo 25 de ani,

care mereu o întreabă pe Natalie dacă poate să-i aducă ceva pentru prânz. Nu întreabă niciodată pe nimeni altcineva – și sunt aproape sigură că nici nu îi cere să plătească pentru ce cumpără. Kim e destul de frumușică și ea, dar nu are aceeași calitate greu de definit pe care o are Natalie.

Atunci Natalie mi-a făcut *mie* un compliment.

— Drăguță cană, a zis.

Și ghici despre ce cană vorbea? E cea pe care mi-ai dăruit-o tu acum mulți ani, de ziua mea de naștere. Mulți intră pur și simplu într-un magazin și cumpără primul lucru pe care le cad ochii – de obicei o lumânare –, dar tu ai făcut mereu cadouri cu semnificație. Este cana din ceramică de culoarea oceanului, în care înoată o țestoasă tridimensională. Uneori, îmi place să-mi plimb degetele peste carapacea ei în relief. Nici nu pot să-ți spun cât de mult îmi place cana aia și, de fiecare dată când beau din ea, mă gândesc la tine și sunt fericită.

Vorbele lui Natalie par să fie un compliment adevărat. Uneori, când oamenii îmi spun lucruri drăguțe, e limpede că nu sunt sinceri. Uneori, aproape simt că își râd de mine. Dar Natalie a fost sinceră. Preț de o clipă parcă stăteam la masa fetelor cool din liceu.

Așa că i-am mulțumit. Pe urmă i-am pus întrebarea cea mai importantă dintre toate:

— Îți plac țestoasele?

Natalie a zis că da. Apoi i-am explicat despre carapacea țestoasei, care face parte din scheletul ei, de fapt. Că e ca un fel de cutie toracică și de aceea țestoasele nu pot fi scoase din carapacea lor. Mai întâi trebuie să le omori. Când i-am spus asta, Natalie a zis: „Uau”.

Am fost așa de entuziasmată că Natalie și Kim sunt interesate să afle mai multe despre țestoase. Tu ești singura persoană pe care am cunoscut-o, inclusiv părinții mei, care a fost interesată să afle lucruri despre țestoase. Sincer, acum, au fost situații în care nici de tine nu am fost sigură că vrei să înveți despre țestoase. Eu și Natalie și Kim am mâncat împreună în următoarele 20 de minute și le-am spus o mulțime de lucruri interesante despre țestoase. Amândouă au ascultat tot ce am avut de spus și chiar mi-au pus câteva întrebări la care, bineînțeles, am fost capabilă să le răspund cu ușurință, pentru că știu atât de multe despre țestoase.

Puteam să le fi spus mai multe, dar Natalie a zis că trebuie să meargă la o prezentare de vânzări, așa că au fost nevoite să plece amândouă. Dar am deja în minte câteva lucruri interesante despre țestoase, despre care pot să le vorbesc mâine. O să-ți spun cum a fost.

Cu sinceritate, a ta,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge

Subiect: Re: Salutări

Ura pentru prietene noi! Apropo de țestoase, am un cadou pe care ți-l trimit! Se pare că te adaptezi bine acolo. Știam eu că așa va fi!

XXO
Mia

CAPITOLUL 7

ÎN PREZENT

NATALIE

Am țipat cam un minut.

Așa estimez. După cum am apreciat eu că trece timpul și după cât de iritat îmi e acum gâtul. Am țipat un minut întreg și apoi am reușit să mă adun suficient încât să formez 112, cu mâinile tremurând.

Inutil să mai spun că am ieșit dracului din casa aia.

Acum poliția e aici. Mișună prin casă, dau cu praf pentru prelevarea de amprente sau ce mai fac polițiștii la locul faptei. Nu vreau să știu. De când au ajuns aici, eu stau în mașină. Nu am voie să plec, dar nu vreau să mă mai apropii câtuși de puțin de casa aia.

L-am sunat pe Seth să îl anunț ce se petrece și că nu mă întorc la birou. A părut zdruncinat, dar nici nu se compară cu felul în care mă simt eu. De obicei îi spun lui Kim totul, dar despre asta nu am vrut să-i spun. Nu ar face decât să o trateze ca pe o bârfă interesantă și asta ar însemna lipsă de respect. În schimb, îi trimit lui Caleb un mesaj. El o să spună ce trebuie – sunt sigură.

Și, întocmai, primesc imediat un răspuns:

Să dea dracii! Ești OK?

Nu chiar.

Ce am văzut în livingul acela o să mă bântuie până în ultima clipă a vieții. Tot sângele ăla…

Vrei să vin acolo?

Am încercat așa de tare să nu fiu o iubită sufocantă. Nu există oroare mai mare. Dar Caleb nu pare genul de tip care să-și facă griji din așa ceva. Și el s-a *oferit*. În plus, chiar vreau să îl văd. Vreau să-mi odihnesc capul pe pieptul lui. Așa că îi răspund: Da, te rog.

Exact când îi trimit mesajul cu adresa, mă întrerupe sunetul unei bătăi în geamul portierei – un bărbat stă în dreptul ei. Poartă un costum gri-închis și cravată și îmi amintesc vag că, înainte să mă ascund în mașina mea, se prezentase drept inspector. Cobor geamul.

— Domnișoara Farrell?

— Da.

— Tre’ să discut cu dumneata. Poți să cobori din mașină, te rog?

Unul dintre polițiștii în uniformă îmi pusese câteva întrebări înainte să fug în mașină. Presupun că inspectorul are mult mai multe întrebări. Și poate câteva răspunsuri, sper eu. Oricum, nu prea am de ales, așa că ies din mașină.

Inspectorul are vreo 40 de ani, e înalt și prezentabil, într-un fel mai colțuros. Are un început de chelie și părul negru îi e suficient de rărit cât să o facă vizibilă.

— Inspector Santoro, zice.

Înclin din cap, fără niciun cuvânt.

— Îmi cer scuze că trebuie să o fac, domnișoară Farrell.

Inspectorul are un pronunțat accent bostonian. Cum eu am crescut în Massachusetts, e o plăcere să-l aud. Când mi-a spus să cobor din mașină, a zis „maaș’nă”. Și dacă, dintr-un motiv sau altul, am fi mâncat homar, ar fi zis „homaa” Eu, una, nu mai am cine știe ce accent, deși Caleb susține că el îl percepe. Zice că e nostim.

— E OK, reușesc să îngaim. Dawn… Pe ea ați… găsit-o?

Clatină încet din cap și eu oftez ușurată. Când am văzut cantitatea imensă de sânge de pe covor, am fost sigură că zace undeva, în casă, moartă.

— Nici urmă de ea. Doar sângele.

— Atunci, poate…

Îmi mușc buza de jos. Prea tare – simt eu însămi un ușor gust de sânge.

— Poate că s-a rănit. A ajuns la spital.

Santoro înclină din cap.

— Mda, verificăm posibilitatea asta. Sunăm la toate companiile de ambulanțe și la spitale. Totuși, deocamdată n-am dat de ea.

Nu mă surprinde, dar e o lovitură.

— Înțeleg, îi spun.

— Deci, de ce ați venit acasă la domnișoara Schiff?

— Păi, întârziase la serviciu…

O spun și îi observ expresia sceptică, așa că adaug repede:

— Și în plus mi-a trimis ieri un e-mail ciudat, în care îmi spunea că trebuie să discute cu mine despre ceva important.

Nu pare cu totul convins și atunci adaug elementul major:

— În plus, i-a sunat telefonul de pe birou și când am răspuns, mi s-a părut că e ea și că îmi cere ajutorul. Ca și cum ar fi avut necazuri.

— Înțeleg. Ați mai auzit și pe altcineva la telefon?

— Nu, răspund și scutur din cap. Doar vocea ei.

— A mai auzit cineva apelul?

Ciudată întrebare. Ce contează dacă mai auzise cineva telefonul?

— Nu, doar eu.

— Așadar, erați prietenă cu domnișoara Schiff?

O pală de vânt de noiembrie îmi trece prin bluză și mă înfior.

— Da. Suntem colege de muncă și… prietene.

— Prietene apropiate?

— Oarecum.

Nu e adevărat, dar Dawn nu are prieteni adevărați. Dacă mi-ar fi spus cineva că sunt prietena ei cea mai apropiată, aș fi crezut.

— Știți dacă exista cineva care să o amenințe? Cineva de care să se teamă?

— Nu. Nimic de genul ăsta.

— Are un iubit?

Sunt cât pe ce să izbucnesc în râs la așa o întrebare ridicolă, dar inspectorul nu o cunoaște pe Dawn, bineînțeles. Nu mi-o pot imagina având un iubit. Nu mi-o pot imagina sărutând un bărbat, măcar. Sunt sută la sută sigură că e virgină și dă impresia că nici *nu e* interesată să ajungă vreodată să nu mai fie virgină. După cum se îmbracă întotdeauna, cu costumele acelea slute, care par croite pentru un bărbat, cu ochelarii mari cu rame de baga, prea mari pentru fața ei îngustă. Nici urmă de machiaj, niciodată.

Nu aș spune însă nimic din toate astea unui inspector de poliție.

— Nu. Nu avea un iubit.

Inspectorul Santoro mă privește ciudat. Îmi ia o secundă să pricep de ce.

— Adică, *nu are* un iubit, zic.

Vai de mine. Tocmai am vorbit despre ea la trecut. Dawn o să fie bine. O vor găsi și o să fie OK. Fără timpul trecut. Prezent, numai prezentul.

Dar cât de *mult* sânge. Cum să fie OK dacă era atâta sânge? Și telefonul acela…

Ajută-mă.

— Când ați văzut-o pe domnișoara Schiff ultima dată?

— Ieri, pe la ora 17.00. Când am plecat de la muncă.

— Și azi de dimineață n-a apărut?

Înclin din cap că da, deși pare că inspectorul a pus o întrebare retorică. Știa deja răspunsul.

— Deci, dacă s-a întâmplat ceva între ora cinci, ieri, și azi de dimineață la…

— Nouă fără un sfert, completez eu. Aceea e ora la care apare la serviciu. Ca după ceas.

— E al naibii de exactă, nu?

— Foarte.

— Asta îmi place, zice inspectorul și colțul gurii i se arcuiește în sus. Și eu sunt la fel. E bine să fii punctual.

Am mari îndoieli că inspectorul ăsta seamănă în vreun fel cu Dawn, dar nu am de gând să spun asta. Nu ar înțelege cum este Dawn.

— Deci – continuă el – trebuie să vă întreb. Unde ați fost între ora 17.00, ieri, și azi de dimineață?

Sprâncenele mi se ridică așa de repede, că sunt aproape să mi se desprindă fruntea.

— Eu?

Încerc să nu par prea ofensată de întrebare. Doar că nu știu ce-și imaginează ei că am făcut. Cred oare că am ucis-o pe Dawn, am inventat un apel fals în care ea îmi cerea ajutorul și pe urmă m-am dus acasă la ea și m-am „prefăcut” că găsesc tot sângele ăla pe jos?

— Am fost împreună cu iubitul meu, zic, într-un final. Numele lui e Caleb McCullough.

— Toată noaptea?

Nu am fost toată noaptea cu Caleb. Am stat împreună o parte din seară, apoi Caleb a plecat. Deschid gura să le spun asta, dar o voce enervantă din capul meu mă oprește. Amprentele mele sunt peste tot în casa lui Dawn.

Inspectorul mă privește insistent, cu o expresie ciudată, ca și cum nu m-ar crede.

Și mai e ceva care nu-mi dă pace.

— Exact, îi răspund. Am fost cu Caleb toată noaptea.

Poftim. Asta ar trebui să șteargă de pe chipul lui Santoro mina aceea bănuitoare.

— Și acest Caleb, o cunoaște și el pe Dawn?

Ridic din umeri.

— Puțin. Lucrează part-time pentru o firmă cu care lucrăm și noi. Așa că o cunoaște, dar vag.

— Iar apelul acela telefonic de azi-dimineață… ziceați că a venit pe telefonul din biroul ei?

— Exact.

Mi se face rău de la stomac când mă gândesc ce îngrozită părea Dawn când sunase. Mă bucur așa de mult că nu l-am ignorat, așa cum spusese Seth să fac.

Inspectorul își freacă bărbia, gânditor.

— O să vedem noi ce apeluri s-au făcut către numărul acela. O să aflăm de unde s-a sunat.

Indiferent unde este Dawn acum, sper să o găsească după acel apel. Dacă e ținută undeva captivă, probabil că a reușit să scape câteva secunde, să sune.

Inspectorul Santoro mă mai interoghează puțin, cu alte câteva întrebări despre cum de știam unde locuiește Dawn, cum am intrat în casă și despre paharul spart de pe podeaua bucătăriei. Deși încă mă simt groaznic, am totuși impresia că ancheta e pe mâini bune. Inspectorul ăsta își cunoaște meseria – îmi dau seama că e serios după faptul că privirea nu i-a alunecat mai jos de fața mea cât timp am vorbit. O s-o găsească pe Dawn, oriunde o fi.

Sper că e bine.

Exact când inspectorul termină și e gata să intre în casă, un polițist iese pe ușa din față. Vine direct la inspector.

— Domnule inspector, am reușit să intrăm în computerul din dormitor.

— A, da? zice Santoro și își freacă iar bărbia.

— Da. Avea parolă, dar și-a scris-o pe un bilețel de sub suportul de mouse.

În ciuda situației tragice, îmi scapă fără să vreau hohot de râs. E așa de

tipic pentru Dawn. Incredibil de grijulie cu toate, dar așa de neglijentă cu alte lucruri. Pun pariu că parola era ceva de genul „parola1”.

Probabil că hohotul meu nu a fost totuși reacția cea mai potrivită. Inspectorul Santoro mi-a aruncat o privire care spune că sunt deplasată și probabil are dreptate. După cum am mai zis, el nu o cunoaște pe Dawn așa cum o cunosc eu.

— Bun. Hai să vedem ce e în calculator.

— Mai aveți nevoie de mine? îl întreb.

— Neeh, sunteți liberă, zice, fluturând din mână. Dar aveți vreo carte de vizită, ceva?

Bag mâna în geantă și scot o carte de vizită (sau „caate”, cum spusese el). Când i-o dau, observ că o apucă doar cu vârful degetelor. Mi se pare puțin ciudat, dar încerc să nu fiu paranoică.

Inspectorul și polițistul dispar în casă și mă lasă singură. Bun – pot în sfârșit să plec dracului de aici. Mă întorc pe călcâie, să urc în mașină, exact când în fața casei de alături se oprește un Ford verde și puțin uzat.

Caleb. Slavă Cerului.

O iau la fugă spre el, cât de repede îmi permit prea strâmții mei pantofi Louboutin. Caleb iese din mașină și mă arunc în brațele lui chiar înainte să apuce să închidă portiera. Îmi îngrop fața la pieptul lui, ochii mi se umplu de lacrimi. E cea mai proastă zi de când mă știu.

— Hei, zice, și mâna lui mare mă mângâie pe ceafă. Nat, e în ordine. Sunt aici.

— I s-a întâmplat ceva groaznic, murmur, cu gura înfundată în cămașa lui.

Probabil că e plină de dâre de la lacrimi și de la rimel, dar lui Caleb nu pare să-i pese.

— Să nu spui asta, zice și mă strânge la piept. Fac pariu că o să apară.

Mă trag un pas în spate, să îl pot privi ca lumea. Deși port tocuri, el e aproape cu un cap mai înalt ca mine. Întotdeauna mi-au plăcut bărbații înalți.

— Pe ce te bazezi când afirmi asta? îl întreb.

— Ăăm…

— Dacă ai fi văzut cât sânge era la ea în living, n-ai mai fi vorbit astfel.

— Stai puțin, zice și ridică neputincios din umeri. Nu știu. Mă gândesc doar că lucrul cel mai bun e să sperăm că Dawn e bine. Înțelegi?

Mă simt vinovată că m-am răstit la el. Nu o merită, după ce a venit aici

în fugă, după mine.

— Iartă-mă. Sunt doar foarte afectată după toate cele întâmplate.

— Mda, zice și răsuflă. Știu. E oribil.

Îmi reazem iar capul pe pieptul lui. Aud cum îi răsună în urechea mea bătăile inimii și mă liniștește. Rămânem așa preț de două minute bune – eu, lipită de el, Caleb mângâindu-mi delicat părul. Puncte în plus pentru Caleb – e bun cu mine în timpul unui eveniment tragic. Asta duce relația noastră la un nivel superior.

— Hei, zic.

— Da?

— Am nevoie să-mi faci o favoare.

— Vrei să te duc acasă?

Mi-ar plăcea la nebunie să mă ducă acasă. Dar sunt cu mașina mea și cu niciun chip nu am de gând să o las aici. Așa că nu am altceva de făcut decât să mă urc iar în ea și să conduc înapoi în oraș, prin traficul oribil al orei de vârf.

— Nu, mulțumesc.

— Deci, ce-ți trebuie? Doar să-mi spui.

Îmi dau pe după ureche o șuviță de păr și fac un pas în spate.

— Am nevoie să le spui polițiștilor că am fost toată noaptea trecută împreună.

Caleb înțepenește.

— Poftim?

— E o tâmpenie, zic, clătinând din cap. Polițiștii m-au întrebat unde am fost azi-noapte. Ca și cum aș avea nevoie de un alibi sau ceva. Ca și cum i-aș fi putut face ceva lui Dawn! E doar o formalitate, sunt sigură. Am intrat în casă, așa că trebuia să mă întrebe. Mă rog, le-am spus deci că am fost împreună toată noaptea trecută.

— Dar… zice și își freacă bărbia. Noi *n-am fost* împreună toată noaptea trecută. Am plecat pe la 21.30.

— Păi, și ce? Am fost împreună cea mai mare parte din noapte. E suficient.

— Atunci asta o să le spun. Că am fost împreună cea mai mare parte din noapte și că am plecat la 21.30.

Mijesc ochii la el.

— E chiar așa o problemă? Adică, și tu ești coleg cu Dawn. Și pe tine te ajută să ai un alibi.

Se încruntă și sprâncenele îi devin o singură linie.

— Dar e o minciună.

— E o minciună nevinovată. Niciunul din noi nu i-a făcut vreun rău lui Dawn. Așa că, dacă nu avem un alibi, asta doar o să-i încurce pe anchetatori.

— Nat, nu știu ce să zic, spune Caleb și se freacă după ceafă. Nu mă simt bine să mint poliția. De ce e așa de important să avem alibiuri? Doar nu o să creadă că vreunul din noi i-a făcut ceva lui Dawn.

Îmi încrucișez brațele peste piept.

— Corect. Doar că eu le-am spus deja că am fost împreună. Așa că, dacă nu spui și tu la fel, o să pară că mint.

— Păi, chiar *ai mințit.*

Caleb își împinge încăpățânat maxilarul în față, un gest care mă scoate din sărite. E un tip bun și cinstit. Am crezut mereu că asta e o calitate. Acum îmi dau seama că nu e neapărat un lucru pozitiv.

— Caleb…

Lacrimile care începuseră să se usuce îmi umplu iar ochii.

— Am avut o zi groaznică. Știi ce, s-ar putea nici să nu te întrebe. Dar chiar ar fi ceva așa de cumplit dacă mi-ai susține declarația?

Îi citesc ezitarea în privire și îl strâng de braț.

— Te rog?

După o pauză care mi se pare interminabilă, își lasă umerii în jos.

— Bine. Cred că nu e mare chestie.

Mă surprinde valul de ușurare pe care îl simt când Caleb e de acord să îmi confirme povestea. Adică, nu că aș fi suspectă de vreo crimă sau ceva. Date fiind totuși toate cele întâmplate, e mai bine să am un alibi.

CAPITOLUL 8

CU ȘAPTE LUNI ÎN URMĂ

Către: Vânzător Etsy

De la: Dawn Schiff

Subiect: Probleme cu figurina de țestoasă

Stimate vânzător,

Am achiziționat de curând din magazinul Etsy un produs prezentat drept figurină din sticlă a unei țestoase-marine. Din nefericire, produsul nu este o țestoasă-marină și, în consecință, doresc returnarea integrală a banilor.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Vânzător Etsy
Subiect: Re: Probleme cu figurina de țestoasă

Regretăm situația descrisă de dumneavoastră; am dori să încercăm să o îndreptăm! Ce produs ați primit?

Către: Vânzător Etsy
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Probleme cu figurina de țestoasă

Stimate vânzător,
Așa cum am spus, produsul era prezentat ca figurină de țestoasă-marină din sticlă. Din păcate, țestoasa pe care am primit-o era în mod clar o țestoasă-terestră! Țestoasele-marine au înotătoare în loc de labe, iar cele două înotătoare din față sunt, în general, mai lungi decât cele două din spate, însă țestoasa pe care am primit-o are toate cele patru labe de aproximativ aceeași lungime și nu seamănă în niciun chip cu niște înotătoare. De asemenea, la țestoasa primită de mine capul este mai degrabă rotund și nu dreptunghiular, ceea ce indică tot o țestoasă-terestră. Sunt teribil de dezamăgită, pentru că speram să am o țestoasă-marină și e clar că am primit o țestoasă-terestră.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Vânzător Etsy
Subiect: Re: Probleme cu figurina de țestoasă

E cumva o glumă?

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff

Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Ieri, când mă întorceam spre casă, m-am oprit ia un magazin care vinde tot felul de flecușteţe și obiecte neobișnuite. De obicei trec pe la magazin să văd dacă au ceva legat de ţestoase. Bătrânul care e proprietar ştie ce caut, aşa că atunci când trec pe la el îmi spune imediat dacă are ceva care mi-ar plăcea. Data trecută am cumpărat o cutie cu capac, în formă de ţestoasă. Carapacea se ridică şi poţi să ţii înăuntru mărunţişuri, dar eu am pus cutia pur şi simplu pe raft, goală.

Ieri, Ernie mi-a zâmbit cu gura până la urechi şi dinţii lui îngălbeniţi, şi mi-a adus o ţestoasă în miniatură, sculptată, de care m-a asigurat că e pictată manual. Modelul de pe carapace era pictat cu auriu şi ţestoasa zâmbea, în ciuda faptului că o ţestoasă adevărată nu are capacitatea de a zâmbi. A fost puţin cam scumpă, dar a trebuit să o cumpăr.

Ernie a găsit o cutiuţă albă şi a împachetat ţestoasa în ea, ca un cadou, pentru că nu am cumpărat-o pentru mine. Azi-dimineaţă am luat cadoul cu mine, la serviciu.

Nu sunt sigură de ce, dar Natalie şi Kim nu au mai venit să ia prânzul cu mine în bucătărie. În ultimele două săptămâni au tot ieşit să ia prânzul în afara firmei. Şi nu m-au invitat şi pe mine, poate pentru că eu îmi aduc întotdeauna prânzul de acasă. Dar tot o plac sincer pe Natalie şi sper ca noi două să devenim prietene. Un cadou ales cu grijă s-ar putea să ajute.

De dimineaţă am aşteptat-o pe Natalie să ajungă la birou. Eu sosesc mereu la 8.45, dar Natalie apare oricând între ora aceea şi zece fix. Odată nu a apărut decât la amiază, dar presupun că a fost în vizită la clienţi. La 9.13, când a sosit, s-a oprit la boxa lui Kim şi au discutat vreo 20 de minute. După ce a ajuns în sfârşit în boxa ei, am sărit de pe scaun să o salut. Când m-a văzut, a zâmbit şi a zis „bună".

Imediat am aruncat cutia ambalată frumos în direcţia ei, pentru că eram aşa de nerăbdătoare să i-o dau. Cadoul meu a surprins-o. Mi-am dat seama după cât de tare a căscat ochii ei albaştri. Nu părea să-şi dea seama de ce i-am făcut un cadou, aşa că i-am explicat pur şi simplu că am văzut ţestoasa şi m-am gândit la ea.

Natalie a ezitat o clipă, dar apoi a acceptat cutia de la mine. S-a aşezat şi, când s-a aplecat să desfacă ambalajul, am simţit o undă de miros de la şamponul ei. Mirosea a flori. Ştii cât de tare îmi displac mirosurile puternice, dar nu ştiu cum, parfumul lui Natalie nu m-a deranjat.

A deschis cutia şi a scos încet ţestoasa. A ţinut-o o clipă în palmă, fără să spună nimic. Apoi, când în sfârşit a zis ceva, a spus „Ah".

I-am mai pomenit şi că azi nu mi-am adus de mâncare. I-am propus să vin şi eu să iau prânzul cu ea şi Kim, dar Natalie a insistat că ea şi Kim nu vor discuta decât chestii plicticoase, de vânzări.

Am încercat să îi spun că nu mă deranjează. Mi se par interesante aspectele legate de vânzările companiei. Nu se pune problema că aş putea să fac vreodată ce fac Natalie sau

Kim. Nu pot să-mi imaginez cum reușesc să pună mâna pe telefon și să sune firme sau persoane pe care încearcă să le convingă să ne cumpere produsele. Nu știu cum convingi pe cineva că are nevoie de o capsulă cu vitamine care să le facă ochii mai sănătoși, mai ales când nu există absolut niciun fel de date care să ateste că oricare dintre produse are un efect mai bun decât un simplu placebo. Dacă aș încerca, mă aștept ca persoana de ia capătul firului să-mi închidă telefonul în nas.

— Plus că eu și Kim avem de discutat toate chestiile alea legate de nuntă, îmi explicase Natalie.

Vorbesc nonstop despre organizarea nunții. Le-am auzit spunând că nunta are loc la sfârșitul lui septembrie, ceea ce Natalie a zis că e „perfect". Nu am înțeles cum poate Natalie să fie de atâta ajutor, pentru că totuși nu a mai fost măritată niciodată. I-am atras atenția asupra acestei contradicții.

Când am întrebat-o despre asta, și-a lipit buzele așa de strâns, că aproape nu i s-a mai văzut rujul.

— Nu trebuie să fi fost mireasă ca să știi cum să organizezi o nuntă. Am ajutat o grămadă de prietene cu organizarea nunților. Și când o să mă mărit, o să mă ajute ele pe mine.

— *Dacă* o să te măriți, am corectat-o eu.

A părut surprinsă când am spus asta. Întotdeauna trebuie să-mi reamintesc că Natalie nu e contabilă, ca mine. Nu îi e ușor cu numerele, așa cum singură recunoaște. Era o bună ocazie să o instruiesc și să-i câștig prietenia. I-am explicat în detaliu cum, cu cât îmbătrânești, cu atât scad semnificativ șansele de a te căsători. Pentru că, pe măsură ce tot mai mulți oameni din grupa ta de vârstă se căsătoresc, se reduc oportunitățile, așa că șansa de a găsi pe cineva potrivit continuă să scadă. Sigur, ai putea să te măriți totuși cu cineva semnificativ mai tânăr, dar majoritatea femeilor, în medie, caută bărbați de vârsta lor sau mai mari. Și, bineînțeles, cei mai mulți dintre bărbați caută femei mai tinere ca ei. Așa că, dat fiind statutul actual al lui Natalie, de femeie singură, e posibil să nu se mărite niciodată.

— O prostie, mi-a zis, când am terminat să-i explic totul cât am putut mai simplu.

Am punctat faptul că în prezent nu are niciun iubit sau logodnic. La vârsta ei, pare așadar absurd să creadă că se va căsători vreodată. Atunci mi-a zis că trebuie să se întoarcă la treabă. Am avut senzația că am supărat-o, ceea ce e lipsit de logică, pentru că eu doar i-am prezentat faptele. Dacă ai fi fost de față, ai fi înțeles. Ești logică, la fel ca mine. Natalie nu gândește ca noi două, dar tot mi-ar plăcea să-i fiu prietenă.

Am încercat să îi mai spun câteva lucruri interesante despre țestoase. De exemplu, că există exemplare care cântăresc peste 900 de kilograme și ajung la doi metri și jumătate lungime. Sigur, nu genul pe care îl găsești în magazinele cu animale de companie. Un exemplu ar fi țestoasa-pieloasă, care e cea mai mare specie de țestoasă-marină. Dar Natalie nu a părut interesată, dacă îți vine să crezi.

Până la urmă m-am întors la mine în boxă. Am fost bucuroasă că i-am oferit un dar lui Natalie și ei a părut să îi placă mult, dar am fost surprinsă cât de lipsită de maniere este. Până și eu știu că, atunci când cineva îți face un cadou, trebuie să spui mulțumesc. I-am mai sugerat și că țestoasa ar da bine lângă planta pe care o are, dar Natalie nu a pus-o acolo.
Ai altă idee de cadouri mai potrivite pentru Natalie? Vreau să îi ofer ceva care să îi placă mult și tu ai întotdeauna cele mai bune idei de cadou.

Cu simpatie,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

Nu o cunosc pe Natalie, dar, sincer, sunt de acord că ar fi trebuit să-ți mulțumească pentru cadoul acela!
Nu uita însă că nu toată lumea e amabilă. Dacă Natalie nu merită să pierzi timpul cu ea, ar trebui să te ții deoparte. Nu ezita să mă suni, dacă vrei să discutăm despre asta mai mult.

XXO
Mia

CAPITOLUL 9

ÎN PREZENT

NATALIE

Până la urmă l-am lăsat pe Caleb să mă scoată la cină. Nu prea am chef să fiu singură sau să mă duc acasă, în casa mea goală, așa că am mers la un local dintr-un lanț de restaurante și am luat ceva de mâncare. Dar nu am vorbit prea mult. Gândurile îmi fugeau mereu la Dawn și la ce ar putea să i se fi întâmplat. Nici măcar nu pot să articulez temerile mele cele mai rele.

Când ieșim din restaurant, observăm că soarele dispare la repezeală de pe cer. Încă zece sau cincisprezece minute și o să fie noapte. Caleb mijește ochii spre orizont.

— Poți ajunge acasă cu bine? Încă pari puțin zdruncinată.
— Da, îi răspund, deși sunt oarecum tulburată, dată fiind după-amiaza pe care am avut-o.
Caleb ridică din sprâncene și zice:
— Știu că suntem amândoi cu mașina, dar aș putea să merg după tine, dacă vrei. Să mă asigur că ajungi cu bine acasă.
— Ce drăguț.
Ridic bărbia și îmi țugui buzele, îndemnându-l să mă sărute. Zâmbește și se apleacă, își lipește buzele de ale mele.
— *Tu* ești drăguț. Dar sunt bine. Serios.
— Bine, dar să-mi trimiți un mesaj când ajungi acasă.
Îl strâng de mână. Chiar mi-aș fi dorit să nu am mașina și să pot merge acasă cu Fordul lui Caleb. Dar pare caraghios să-l pun să se țină după mine până acasă, mai ales că el locuiește în direcția opusă. Și ce o să facem după ce ajungem la mine? O să ne giugiulim? Clar nu am dispoziția necesară pentru asta.
Totuși, mi-aș dori să vină cu mine. Poate că ar trebui să profit de oferta lui.
Pe la jumătatea drumului, începe să-mi sune telefonul. Pe ecranul conexiunii din mașină clipește numele „Mama”. Mă gândesc să las să intre căsuța vocală, dar am nefasta bănuială că știu de ce mă caută. Dacă nu răspund, o să mă tot sune.
— Natalie!
La capătul celălalt, mama parcă ar răcni la mine. Nici până acum nu a învățat să regleze volumul vocii din telefon.
— Tocmai am aflat știrea la televizor. Ziceau că o femeie de la firma voastră e dată dispărută!
— Da.
Nu pomenesc nimic despre faptul că eu am fost cea care a descoperit dispariția lui Dawn. Nu cred că informația asta i-ar pica foarte bine.
— O cunoșteai?
— Puțin.
La fel, nu e nevoie să știe că Dawn lucra în boxa de lângă mine. Că timp de nouă luni ne-a despărțit doar un mic zid.
— Doamne, e groaznic, zice, pe un ton nazal. E un loc de muncă sigur? Nu-mi place cartierul ăla.
— Nu s-a întâmplat nimic la muncă. S-a întâmplat acasă la ea, în

Quincy.

— *Ce anume* s-a întâmplat? Credeam că femeia a dispărut.

Îmi mușc falca pe dinăuntru.

— Uite cei, serviciul e un loc sigur. Și eu nu fac nimic periculos.

— Știu, scumpo, dar tati și cu mine ne facem griji că locuiești complet singură. Nu cred că e bine să stai absolut singură într-o casă.

— N-ai mai fi zis așa dacă eram bărbat.

— Exact! O femeie singură nu e în siguranță.

Vocea îi capătă o inflexiune stridentă, care îmi face pielea de găină.

— Trebuie să te măriți, Natalie. Ajunge cu toată… chestia asta, indiferent cum se cheamă ce faci. Găsește-ți un băiat bun și așază-te la casa ta.

Scrâșnesc din dinți.

— Și tu ce crezi că încerc să fac?

— Păi, nu încerci prea tare! Ești o fată frumoasă. Poți să ai orice bărbat vrei. Alege unul dintre ei!

Încep să îi explic că nu e așa de simplu. Dar am mai avut discuția aceasta cu ea de sute, dacă nu de mii de ori până acum. Poate chiar de milioane de ori. Nu o să priceapă niciodată. Îmi răcesc gura degeaba.

Sigur, aș putea să-i spun despre Caleb. Pot să îi spun că lucrurile merg chiar bine cu el și că s-ar putea să îi devină ginere într-o bună zi. E drăguț, e un om bun și se comportă bine în situații traumatice. Dar nu vreau să-și facă speranțe prea mari. Relația cu Caleb e încă la început și, sincer, nu am chef să răspund la jdemii de întrebări despre el.

— Trebuie să închid, mormăi eu.

— Acum unde ești?

— Conduc spre casă.

— Mă suni când ai ajuns?

Mi se zbate o venă la tâmplă. Când Caleb mi-a cerut să îi dau un mesaj după ce ajung acasă, a fost ceva drăguț. Când mama îmi spune să fac același lucru, devine enervant.

— Mamă, încep eu să spun, pe punctul de a-mi pierde calmul. Sunt o femeie în toată firea. Nu am de gând să te sun de fiecare dată când ajung acasă de la muncă. Sunt bine. Trebuie să ai încredere în mine.

Întrerup convorbirea înainte ca discuția să ajungă la ceartă. Oricum, încă o stradă și am ajuns acasă.

La fel ca Dawn, și eu am închiriat o căsuță. E pe două niveluri, cu două

dormitoare mici, o baie și, din păcate, fără garaj. Aș fi putut să iau un apartament, cum a făcut Caleb, dar îmi place să am intimitatea unei case doar pentru mine. Chiriile nu sunt mici în Dorchester, dar merită. Tehnic vorbind, Dorchester face parte din Boston, dar inițial a fost un oraș separat și, pentru că e așa de mare, uneori pare separat de restul orașului. Când merg cu mașina de la mine de acasă spre Back Bay sau spre South End, spun, de obicei, că „Mă duc la Boston”, chiar dacă sunt în Boston, de fapt.

Cei mai mulți oameni din cartierul meu stau în case cu chirie și cele mai multe dintre ele sunt mici, la fel ca a mea. Casa mea e mai degrabă un bungalou, construit din cărămidă roșie pe la începutul secolului douăzeci, iar acum e ușor dărăpănată, cu iederă care urcă pe ziduri. Nu a fost renovată niciodată și asta se vede. De câte ori apăs o clanță, am impresia că o să rămân cu ea în mână și în toată casa nu sunt mai mult de trei prize. Cu toate acestea, chiria e o avere.

În timpul zilei casa mea pare desuetă. Dar când intru acum pe strada mea, cufundată în tăcere, nu pot să nu o compar cu ce am văzut azi, mai devreme. O casă mică pe o stradă liniștită, la fel cu casa mea, fără nicio lumină înăuntru.

Mi se strânge stomacul. Odată aveam un flacon cu gaz lacrimogen în geantă. Am avut nevoie de el într-un timp, dar situația aceea s-a rezolvat, din fericire, și la un moment dat l-am aruncat. E adevărat că am făcut un curs de autoapărare acum câțiva ani, însă dexteritatea mea a ruginit în mod clar și, în plus, nimic nu se compară cu o armă.

Ce păcat că nu am profitat de oferta lui Caleb de a mă însoți până acasă.

Cobor din mașină, cu poșeta strânsă la piept. Apăs telecomanda, claxonul sună de două ori și portiera se încuie cu un clic. În seara asta luna nu se vede pe cer. Seara, cartierul pare așa de întunecos, mai ales de săptămâna trecută, când am dat ceasul înapoi. Pe stradă nu sunt decât câteva lumini, care luminează stins trotuarul.

Traversez aleea în fugă, cât pot de repede, și ajung la ușa din față. Țin cheile în mână în mână și bag în yală cheia de la intrare. O răsucesc spre dreapta, să descui, dar nu se rotește. Atunci îmi dau seama: Ușa nu e încuiată.

Fac un pas înapoi. De ce nu e încuiată ușa mea din față? Ce dracu’?

Bine, există posibilitatea ca azi de dimineață să fi uitat să o încui. În ciuda a ceea ce a spus mama, cartierul în care locuiesc e unul respectabil. Nu există spargeri pe aici. Așa că, da, uneori mai uit să încui ușa după mine

dimineața.

Să fi uitat și azi-dimineață? Totul e posibil.

Mă duc la fereastră. Îmi fac mâinile căuș la ochi, să privesc înăuntru. Interiorul casei mele e complet în întuneric. Nu văd nicio mișcare. Nu spărgători. Nu criminali.

Nu pot să sun pur și simplu la poliție. *Hei, Serviciul de urgență, casa mea e descuiată.* Aș putea să îl sun pe Caleb, dar aș pierde o grămadă de puncte ca iubită OK, dacă îl pun să vină atâta drum, de la apartamentul lui până aici, doar ca să mă însoțească până intru în casă, două minute.

Dă-o dracului! Sunt sigură că nu e nimic.

Apăs clanța și deschid ușa, căutând cu privirea dacă se vede vreo mișcare în casă. Pare în continuare complet în întuneric. Și în tăcere.

— Alo? strig.

La fel cum făcusem și acasă la Dawn. Încerc să nu mă gândesc la asta.

Trag aer adânc în piept și intru în hol. Aprind lumina.

O parte din mine se așteaptă să vadă stând în mijlocul livingului un intrus în trening negru și cu mască pe față. Livingul este totuși gol. Arată exact așa cum l-am lăsat azi-dimineață.

Aud telefonul zbârnâind în geantă și sunt cât pe ce să sar din pantofi. Scotocesc pe lângă un pachet de șervețele și pudrieră și scot aparatul. Pe ecran e un număr ascuns, exact ca mai devreme, la birou. Glisez să răspund.

— Alo?

Mă aștept să aud un șir de cuvinte într-o limbă străină sau pe cineva care mă întreabă dacă nu vreau să-mi reînnoiesc asigurarea auto, dar tot ce aud este tăcere.

Sau poate respirația cuiva.

— Alo? spun iar.

Nimic.

Iau telefonul de la ureche, să întrerup apelul și inima îmi bubuie în piept. Primeam tot timpul telefoane din astea; uneori nu se auzea decât tăcerea, alteori, de la celălalt capăt venea un șir de amenințări. Nu am mai primit însă un astfel de telefon de când… mă rog, de câteva luni bune. Mă îndoiesc să fie aceeași persoană – nu mai are niciun motiv să mă urască.

Deși am mai primit un alt apel ascuns în timpul podcastului. Să fie oare de la același număr?

Când încep să mă panichez, pe ecran îmi apare un mesaj. E de la Caleb, și când îl văd, simt o imensă ușurare:

Ai ajuns acasă cu bine?

Pășesc în living. Aprind încă o lumină. Acum întreg parterul casei mele este în deplină liniște. Nu e nimeni aici.

Sunt bine. Mersi că ai întrebat.

Îmi las cheile pe masa de la intrare și mă prăbușesc pe canapeaua de piele din living. Ara nevoie să mă calmez. Ce i s-a întâmplat lui Dawn e oribil, dar nu are nicio legătură cu mine. Nu mă vânează nimeni să se răzbune.

CAPITOLUL 10

De dimineață caut știrile locale, în speranța să fie vreo veste despre Dawn că a apărut, ce știu eu, la o gogoșărie sau ceva, cu o cafea în mână. Și poate că tot sângele acela venea doar de la o tăietură foarte serioasă, când s-a ras pe picioare. Dar nu am noroc. Știrile relatează că Dawn Schiff e încă dispărută.

Am totuși o urmă de speranță că, odată ajunsă la serviciu, o s-o găsesc în boxa ei, fără să aibă habar că o caută toată poliția. Dar nu. Boxa ei e în continuare goală.

Trec de ea să ajung la mine la birou. Primul lucru pe care îl văd acolo e figurina de țestoasă care a apărut ieri-dimineață. După ce am văzut biblioteca aceea cu rafturile pline cu țestoase, mă îngrețoșează puțin să văd încă un animal cu ochi sticloși.

În plus, îmi aduc aminte perfect că am luat figurina și o am ascuns-o în colțul cel mai îndepărtat al biroului, ca să nu fiu obligată să mă uit la ea. Cu toate astea, și-a făcut cumva loc fix în mijlocul biroului. Exact în fața tastaturii.

Probabil că de vină sunt tâmpiții care se ocupă de curățenie.

După ce am găsit tot sângele ăla acasă la Dawn, mi-a dat de gândit substanța aia roșu-închis de pe țestoasa de ieri. Să fi fost sânge? Cineva mi-a pus pe birou *un bibelou țestoasă plin de sânge*?

Înșfac figurina de pe birou și mă uit la ea. De data asta e curată, cel puțin. Nu are sânge sau vopsea sau ce o fi fost. Dar tot nu o vreau pe biroul

meu și nici în altă parte prin preajmă. Nu vreau să o mai văd niciodată.

Așa că o arunc la coșul de gunoi. Așa. Măcar problema asta pot să o rezolv.

— Vai de mine, Natalie! se aude vocea lui Kim chiar lângă mine. Îți vine să crezi așa ceva?

— Da, mormăi eu.

Tâmplele îmi zvâcnesc puțin. Nu am chef să vorbesc cu Kim.

— E groaznic.

Kim cască niște ochi cât farfuria.

— Ce-ai văzut acasă la ea când ai fost acolo?

— Era mult sânge peste tot pe jos, îi spun și las ochii în pământ. Știi, foarte mult sânge.

Kim își acoperă gura cu palma.

— Doamne, e îngrozitor. Sper că n-a pățit nimic.

Dau din cap, știind că, odată cu fiecare minut care trece, fără ca poliția să o fi găsit, șansele să nu fi pățit nimic devin tot mai mici.

Kim se scarpină la nas cu inelarul stâng, cel cu diamantul uriaș. A căpătat obiceiul ăsta după ce s-a logodit. Credeam că, după ce se mărită, o să înceteze cu vânturatul cataroiului ăluia pe dinaintea mea, dar gestul i s-a imprimat definitiv. Nu se mai poate abține.

— Sâmbătă mai ai de gând să faci cursa?

Cu toate câte s-au întâmplat, aproape că am uitat complet de cursa 5K din weekendul ăsta. Azi-dimineață nici nu am mers să alerg, deși am încercat să o fac aproape în fiecare zi, ca să fiu în formă pentru sâmbătă.

Chiar și așa, anularea cursei iese din discuție. Am strâns foarte mulți bani pentru studiile despre paralizia cerebrală și nu pot să renunț la toate pentru că a dispărut Dawn.

— Sunt convinsă că până sâmbătă o să avem mai multe informații, îi spun. Nu pot totuși să anulez maratonul. Dacă Dawn rămâne în continuare dispărută, putem să alergăm în cinstea ei. S-ar putea chiar să fie o chestie bună.

— O chestie bună? se miră Kim, încruntându-se.

Îmi dreg glasul.

— Vreau doar să spun că va fi multă publicitate în jurul cursei și, dacă ea va fi tot dispărută, poate că asta va ajuta la găsirea ei. Înțelegi?

— Ah. Bine.

— Oricum, îi zic și mă uit la calculator, ar fi bine să mă apuc de treabă.

Dacă voi putea să mă concentrez.

— Apropo, zice Kim, Seth te căuta acum câteva minute. A zis să te anunț că vrea să vorbească cu tine, când ajungi.

Super. Ce vrea șeful meu de la mine? Nu sunt sigură că vreau să știu.

După plecarea lui Kim mă prăbușesc pe scaun; nu ard de nerăbdare să dau fuga să-l văd pe Seth. Îmi scot pudriera din poșetă și mă privesc. Arăt chiar mai rău decât ieri. Am ochii ușor injectați și sub ei am cearcăne roșiatice. Azi-dimineață am încercat să le acopăr cu fond de ten, dar e limpede că nu am folosit destul. Azi-noapte mi-a fost cam greu să adorm și când m-a luat în sfârșit somnul, m-am foit și m-am răsucit.

Vreau să pornesc calculatorul, dar înainte să apuc să o fac, începe să-mi bâzâie telefonul. Îl scot din geantă și mă uit la ecran. E un mesaj de la Seth: Te rog să vii la mine în birou imediat ce ajungi.

Oftez. Se pare că trebuie să fac un drum până în biroul șefului meu.

CAPITOLUL 11

Seth nu arată mai bine ca mine.

Părul negru e răvășit și cămașa, puțin boțită, lucru neobișnuit la el. Seth e adeptul cămășilor albe și apretate. Nu am fost niciodată sigură dacă le ducea la curățătorie sau i le călca nevastă-sa. Cum verigheta lipsește în continuare, e posibil ca varianta a doua să explice de ce are acum cămașa șifonată.

— Bună, Nat.

În ochii lui căprui se citește îngrijorarea, când mă vede.

— Ești bine?

— Da, sunt OK, răspund răgușită și mă așez pe scaunul din fața biroului său.

— Frate, ce încurcătură, zice și își trece degetele greblă prin păr, iar asta îl ciufulește și mai tare. Îmi pare rău că nu te-am luat în serios ieri.

— Nu face nimic. Te înțeleg.

— Sunt oarecum surprins că azi n-ai rămas acasă. Dacă vrei să-ți iei liber o zi…

Clatin din cap.

— Nu, prefer să muncesc.

— Ești sigură?

— Absolut. E mai bine să nu mă gândesc.

— Mda. Da, e logic.

Închide ochii și își masează pleoapele cu buricele degetelor.

— Sper că Dawn e OK, zice.

Aș vrea să spun ceva de genul: *Sunt convinsă că da.* Nu ar fi totuși ce cred cu adevărat. Așa că îmi țin gura.

— Azi-dimineață am vorbit la telefon cu un inspector de poliție, mai spune Seth. Inspectorul… Santoro? A zis că o să treacă pe aici să-i interogheze pe toți.

— Ah.

Mă fâțâi pe scaun. Ultimul lucru pe care îl vreau e ca inspectorul acela să mă ia încă o dată la întrebări. A fost destul de amabil, dar gândul de a discuta din nou cu el îmi dă fiori.

— Știi ce? De fapt cred că am să mă duc totuși acasă. Mă… simt că se învârte totul cu mine. Și abia dacă am închis ochii azi-noapte.

— Sigur, zice Seth și privirea i se îmblânzește. Ia-ți liber astăzi. Dacă vrei, poți să-ți redirecționezi toate apelurile la mine.

Umerii mi se relaxează.

— Mulțumesc, Seth.

— Mai rămâi doar până ajunge inspectorul aici, pe urmă poți să pleci acasă.

Sudoarea rece revine.

— Cum?

Seth își privește Rolexul.

— Nu e mare lucru. În jumătate de oră ar trebui să fie aici. Poate mai puțin. A zis la 10.00.

— Mda, dar…

Îmi apăs tâmpla stângă cu degetele.

— Îmi crapă capul de durere. Și am vorbit deja cu inspectorul ieri. Așa că sunt sigură că nu are de ce să discute iar cu mine.

— De fapt, m-a întrebat anume dacă o să fii și tu și a spus că trebuie să-ți vorbească.

— Ah. Atunci cred că o să rămân.

Fantastic.

Mă foiesc pe scaun și mă întreb ce anume ar putea să mai vrea inspectorul să mă întrebe. I-am spus deja tot ce știu. Mi se pare o pierdere de vreme, dar acum, că Seth mi-a zis că trebuie să rămân, nu prea mai am încotro. Nu pot să plec pur și simplu și să pretind că n-am știut.

Seth se joacă cu un pix de pe birou. Privirea îmi este din nou atrasă de dunga fără bronz de pe degetul cu verigheta lipsă. Mă observă și se uită la rândul lui la inelar, îmi mut privirea, dar e prea târziu.

— M-am despărțit de Melinda, zice.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Chiar? zice și ridică dintr-o sprânceană.

Mi se pune un nod în gât. Nu sunt sigură cum să înțeleg tonul din vocea lui. Nu pare furios. Mai degrabă… curios.

— Chiar îmi pare rău.

Rămâne cu sprânceana ridicată.

— Mai ești cu Caleb?

— Da.

— Pare un tip de treabă, zice, dând din cap.

— Așa și este.

— Bun.

Nodul din gât e tot acolo. Simt că o să mă sufoc sau ceva.

— Mai bine mă întorc la biroul meu, zic.

Seth dă din cap și se întoarce iar cu ochii la monitorul calculatorului. Dar în timp ce ies din birou, îi simt privirea ațintită pe mine.

CAPITOLUL 12

CU ȘASE LUNI ÎNAINTE

Către: Seth Hoffman

De la: Dawn Schiff

Subiect: Planificare curățare frigider

Către Seth,

Am făcut o planificare pentru curățarea frigiderului din bucătărie, de două ori pe săptămână, fiecărui angajat fiindu-i repartizată o dată. Cu permisiunea ta, aș vrea să pun această planificare pe frigider. În plus, am atașat și o notă de informare despre bacteriile care se dezvoltă în mod obișnuit la temperaturi scăzute.

Cu sinceritate,

Dawn Schiff

Către: Seth Hoffman
De la: Dawn Schiff
Subiect: Monitorizare planificare curățare frigider

Către Seth,
Ai primit e-mailul meu în legătură cu planificarea curățării frigiderului? Te rog să-mi răspunzi cât de curând posibil!

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
S**ubiect**: Re: Salutări

Dragă Mia,
Azi am avut o zi excelentă. Am avut o idee care va aduce firmei economii considerabile. O să fii foarte mândră de mine.
M-am gândit să discut cu Seth despre ea în privat, dar nu pare niciodată interesat să mă întâlnească. Singurele ocazii când reușesc să îl prind sunt cele în care vine în boxa lui Natalie, să vorbească cu ea. Am încercat să discut cu el săptămâna trecută, dar vorbea la telefon. Am așteptat în pragul biroului lui să încheie convorbirea, dar și-a îndepărtat doar telefonul de la ureche și a zis: „Doamne, Dawn, vorbesc cu nevastă-mea. Nu poți să vii altă dată?"
Așa că ședința mi s-a părut o ocazie la fel de bună ca oricare alta. Subiectul întâlnirii era situația vânzărilor la un produs nou, pe care Vixed tocmai l-a scos pe piață. Se numește Collahealth. Din câte îmi dau eu seama, e un produs cu colagen, care se presupune că ajută la îmbunătățirea stării de sănătate și aspectului părului, pielii, unghiilor și articulațiilor. Cel puțin așa afirmă broșura cu specificațiile de vânzare, deși, îți spun încă o dată că lipsesc cercetările. În plus, e o formulă ameliorată. Nu știu care e formula neameliorată, pentru că aceasta se pare că este singura variantă pe care o au.
Ne-am adunat toți în sala de consiliu – Seth, secretara lui, echipa de vânzări, cei de la marketing și eu. Seth s-a așezat la unul dintre capetele mesei de consiliu și Natalie s-a pus lângă el, așa cum face întotdeauna. E normal, pentru că Natalie pare să fie mereu în centrul acestor ședințe.
Toată lumea era cu ochii la șeful nostru, nerăbdătoare, și înfuleca din croasantele pe care el le aduce mereu. Sau, mă rog, pe care le aduce secretara lui. Deși întâlnirile astea sunt în cea mai mare parte inutile, pentru că nu decidem și nu rezolvăm niciodată nimic, șeful face

întotdeauna cum poate mai bine. Lumea îl place pe Seth, în general. Nu poți să-i reproșezi ceva, cred, deși acum, când am ajuns să îl cunosc, nu îl consider nici pe departe la fel de fermecător.

Le-am auzit pe unele dintre femeile din echipa de vânzări spunând că lor li se pare sexy. Nu sunt sigură de ce ar vorbi ele despre asta, pentru că Seth e, totuși, căsătorit.

Șeful a vorbit despre cum Natalie „rade tot” cu vânzările ei, ceea ce e adevărat. O place pe Natalie, dar, la fel de adevărat este că cifrele vânzărilor ei sunt superioare tuturor celorlalți din companie. Seth a glumit cu ea, a întrebat-o care îi e secretul. Iar Natalie doar a zâmbit și a spus că produsul e senzațional.

Mă întreb dacă Natalie folosește suplimente cu colagen. Are un păr foarte sănătos și strălucitor și pielea îi e mereu luminoasă și imaculată, ca a unui înger. Și mereu are unghiile perfecte. Azi le avea date cu o ojă purpuriu-închis, fără niciun defect sau zgârietură. Cele mai perfecte unghii pe care le-am văzut vreodată.

Îți amintești când mama m-a dus cu forța să-mi fac manichiura? După cinci minute am plecat panicată, pentru că vaporii erau așa de toxici, încât îmi era frică să respir. Mama a fost furioasă pe mine și a zis că ce am făcut eu ne-a pus pe amândouă într-o situație umilitoare. Acum îmi țin unghiile tăiate foarte scurt, la fel ca părul.

— Cât despre voi, ceilalți, a continuat Seth, cei mai mulți nu vă faceți planul. N-o să arăt pe nimeni cu degetul, dar am putea să facem mai mult. *Mult* mai mult. Trimestrul ăsta, sucursala din Syracuse are un profit de două ori mai mare decât noi și sunt în nenorocita de *Syracuse*. Care e soluția?

Eu m-am ținut deoparte, dar lumea din jurul mesei îl bombarda cu idei. A mea era așa de simplă. Dar am vrut să aștept puțin, pentru că la prima ședință Seth îmi spusese că vorbesc prea mult „Stăpânește-te, Dawn. Doamne!”

Ideile nu aveau nimic special. Toate presupuneau cheltuieli considerabile. Ideea mea era exact opusul. Când am constatat mulțumită că nimeni nu mai are nimic interesant de spus, am ridicat mâna și am așteptat ca Seth să-mi dea cuvântul. (Bineînțeles, atunci s-a enervat că am ridicat mâna. A comentat ceva despre cum „aici nu suntem la școală” și i-a făcut pe toți să chicotească.) Și atunci am lansat bomba.

De două săptămâni analizam în amănunt cifrele. Și vânzările noastre sunt decente. Îmi luasem libertatea de a obține din Syracuse raportul cheltuielilor și la capitolul acesta lucrurile sunt foarte diferite. Cheltuielile noastre sunt *mult* mai mari, așa cum le-am spus tuturor la ședință.

— Dorchester nu e Syracuse, și-a spus Natalie opinia. Sigur că noi vom avea cheltuieli mai mari. Atunci le-am arătat tuturor folderul cu calculele mele. Cele mai mari cheltuieli vin de la toate beneficiile pe care le oferim clienților. Mesele sunt și ele o cheltuială mare. Doar pe prânzuri s-a dus jumătate din bugetul nostru de cheltuieli. Am găsit un bon de prânz care a

costat mai mult decât douăzeci și cinci de baxuri cu Collahealth! Douăzeci și cinci. Nu e o nebunie?
Natalie s-a enervat și mi-am dat seama de asta după felul în care bătea din genele ei lungi. Are gene de două ori mai lungi decât le am eu și mult mai închise la culoare. Și ea nici nu și le ascunde în spatele ochelarilor, ca mine. A început să bombăne ceva despre cum ar putea să recupereze banii aceia cu ușurință și că ei reprezintă o investiție.
Nu este adevărat totuși și i-am spus-o răspicat. Am analizat datele cu atenție. Îmi plac numerele pentru că ele nu mint. Și cifrele arată că majoritatea acelor mese nu au ca rezultat vânzări de 25 de baxuri sau mai mult. De obicei, magazinele sunt de acord cu mici stocuri din produs, să vadă dacă se vinde. În medie, cumpără un singur bax, ceea ce înseamnă 16 flacoane. Așa că fiecare masă înseamnă bani pe care îi pierdem.
Când am terminat de vorbit, Seth își mângâia bărbia. E mereu bine ras la începutul zilei, dar spre după-amiază are întotdeauna barba puțin crescută pe maxilar. În timp ce își mângâia bărbia, repeta — Interesant, interesant.
Natalie nu era totuși convinsă. A început să vorbească despre cum, pe termen scurt, vânzările s-ar putea să nu justifice cheltuielile, însă pe termen lung, da. Doar că asta e complet fals. Și i-am spus-o.
— Ei bine, a zis, poate că după ce ai să faci și tu o vânzare, o să fii într-o postură mai bună să-ți dai cu părerea.
Nu am înțeles ce a vrut să spună cu asta. Eu am avut o idee bună pentru a economisi banii firmei. Mi-am dat seama că și Seth crede la fel. Și oricum, cum să fac eu o vânzare? Eu sunt contabilă.
Așa că presupun că nu a fost un succes deplin. Natalie nu a părut să fie de acord cu mine, dar asta doar pentru că nu s-a uitat la cifre. Am încercat să i le arăt după aceea, dar m-a expediat cu o fluturare de mână. Seth mi-a spus că o să se gândească totuși la datele mele. I-am reamintit că putea să economisească pentru firmă zeci de mii de dolari.
Sigur, tu ești prima căreia vreau să îi spun ce treabă bună am făcut! Ești singura persoană care mă înțelege. Nici măcar părinților mei nu le pasă cu adevărat de realizările mele. După ce m-am mutat din casa lor, obișnuiam să îi mai sun, să le spun cum mai stau lucrurile cu mine, dar acum nu o mai fac prea des. Sigur, atacul acela de cord i-a fost fatal tatei, iar acum, că el nu mai este, mama a devenit și mai critică în legătură cu tot ce fac. Credeai că era rea înainte? Acum e mult mai rea.
De exemplu, dacă i-aș fi povestit despre ședință, probabil că ar fi fost de acord cu Natalie. Ar fi zis că Natalie știe despre ce vorbește mai bine decât mine. Așa că ar trebui să-mi țin gura, pentru că, oricum, nimeni nu vrea să mă asculte.
Tu ești singura care nu mă critică. Când eram la liceu, mama se lua de mine în fiecare zi. De ce port haine care arată de parcă ar fi ale unei babe? De ce îmi tund mereu părui așa de scurt?

Cum se face că nu zâmbesc niciodată? Când ajungeam însă la școală și te vedeam, mereu aveai ceva drăguț de spus despre mine. De exemplu, când mi-am luat jucărica aia în formă de țestoasă pentru rucsac, tu ai fost primul om care a observat-o și mi-ai spus ce mult îți place. Tu nu m-ai întrebat niciodată de ce nu zâmbesc, pentru că atunci când eram împreună, chiar simțeam nevoia să o fac.

Aș vrea să vii cât mai curând în vizită. Îmi e dor de tine.

De obicei îmi place să stau acasă seara. Locuiesc singură, dar tu mă știi – îmi place liniștea. Nu e nimic mai rău decât prea mult zgomot. Stau într-o căsuță pe un singur nivel, are două dormitoare și o baie și e situată într-un cartier liniștit din Quincy. Îți amintești cât de tare ura mama camera mea, când eram mici? Și asta era ceva pentru care îi plăcea să se lege de viața mea. Nu putea să sufere figurinele mele de țestoase și afișele cu țestoase. Era de părere că ar fi trebuit să lipesc afișe cu trupe de băieți „ca toți copiii normali". În casa mea, însă, pot să fac tot ce vreau. Când vii aici, o să-ți fac turul complet.

Mobila mea este, în cea mai mare parte, simplă – o canapea luată dintr-un magazin de mobilier la reducere, o măsuță de cafea, un televizor. Am două biblioteci, dintre care una e plină cu cărți și cealaltă, cu țestoase. Figurine de țestoase, țestoase de pluș – tot felul. Piesa centrală e o țestoasă din ceramică, pe care am cumpărat-o acum câțiva ani și care e cam de mărimea unei mingi de baschet. Nu trebuie să-ți faci griji că aș putea să fiu jefuită, pentru că, dacă aș avea un intrus în casa mea, l-aș pocni în cap cu țestoasa aia și l-aș răni zdravăn.

În plus, nici nu locuiesc *complet* singură. O am pe Junior. Mă rog, numele ei complet e Mia Junior. Da, exact, am botezat-o după tine! E o țestoasă hartă de Mississippi. Țestoasele sunt animale de companie excelente și știi că mi-am dorit mereu să am una.

În fiecare seară o hrănesc pe Junior cu câteva pelete speciale pentru țestoase. Asta constituie cea mai mare parte din dieta ei, deși uneori îi mai cumpăr și câțiva greieri uscați, să îi ofer puțină variație. De trei sau patru ori pe săptămână îi mai adaug și ceva verdețuri. Junior nu e o mâncăcioasă, dar vreau să aibă o dietă echilibrată. Abia aștept să o cunoști. Cred că voi două o să vă înțelegeți minunat.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

Sunt așa de mândră de tine că le-ai luat fața la ședința aceea. George e și el entuziasmat pentru tine! Să nu te lași intimidată. Ești mult mai bună de atât.

Și stai liniștită – o să vin în vizită la tine cât nici nu te aștepți. Stai să-mi verific programul și revin cu niște date posibile.

XXO
Mia

CAPITOLUL 13

ÎN PREZENT

NATALIE

Când revin la mine în boxă, tocmai sună telefonul. Nu am chef să vorbesc cu nimeni, dar am o slujbă de îndeplinit și poate că asta o să-mi ia gândul de la tot ce se întâmplă. Când recunosc numărul lui Carmen Salinas, știu că nu va fi o discuție neplăcută. M-ar remonta să fac azi o vânzare.

— Natalie! izbucnește Carmen când îmi aude vocea. Am auzit ce s-a întâmplat la firma voastră! Cu femeia aia care a dispărut. Ești OK?

— Sunt bine, zic și-mi înghit un nod din gât. Doar că a fost o zi lungă.

— Nici nu-mi închipui! Au vreo idee despre ce i s-a întâmplat?

În ciuda a tot ce se întâmplă, sunt aproape să izbucnesc în râs. Poți să te bizui pe Carmen că va telefona ca să prindă vreo bârfă. De la mine nu o să afle însă nimic.

— Mi-e teamă că nu.

— Vai de mine… zice Carmen și dă drumul unui oftat lung.

Aproape că mi-o imaginez jucându-se cu multele șnururi și mărgele pe care le poartă mereu la gât.

N-am văzut-o niciodată pe femeia asta să poarte mai puțin de cinci coliere în același timp.

— Eu nici măcar nu lucrez acolo, dar toată chestia asta mă stresează la maximum. Nici nu pot să-mi imaginez cum te simți tu!

— Ar trebui să iei câteva pastile de LoStress, îi spun. E un produs care face minuni în cazul anxietății. Am primit numai reacții super.

— Știi ce, iubito? Cred că tocmai am rămas fără. Crezi că ai putea să ne aduci un bax în cursul zilei de azi?

Cred că știu ce e în mintea lui Carmen. Speră ca mai târziu să mă descoasă de noi informații despre dispariția lui Dawn, deși eu nu mă aștept să aflu nimic în plus. Din păcate, și la noi stocul e foarte redus și LoStress

se vinde mereu foarte bine. Eu personal am vândut mai mult din acest produs decât oricine altcineva din companie. Mă face să mă simt bine când știu că îi ajut pe oameni să-și reducă din stres. Câtă lume poate să spună că îi ajută pe ceilalți în munca pe care o fac?

— Mă tem că va trebui să mai plasăm o comandă, îi spun cu părere de rău.

Carmen e dezamăgită și mă tem că îmi va spune să o las baltă, însă apoi mă surprinde și îmi cere două baxuri. După ce închid, introduc informația în calculator, dar când să plasez comanda, atenția îmi e atrasă de agitația din fața open space-ului. Mă ridic în picioare și pe deasupra pereților celorlalte boxe îl zăresc pe inspectorul Santoro stând de vorbă cu Seth. Își strâng mâna. Nu aud nimic din ce spun și asta mă îngrijorează. Mai ales când Seth arată în direcția boxei mele.

Santoro îmi face cu mâna. Îi răspund la fel.

Apoi se îndreaptă direct spre mine. Îmi netezesc părul și îmi dau pe după ureche o șuviță rebelă. Nu am de ce să fiu nervoasă. Nu am făcut nimic rău. Sunt sigură că inspectorul o să îmi pună aceleași întrebări de ieri și apoi o să treacă la altcineva.

Câteva secunde după, inspectorul Santoro se apropie de boxa mea. Îmi zâmbește și trebuie să recunosc că are un zâmbet care mă dezarmează. Nu pare supărat sau bănuitor în privința mea și mai adaugă și urma unor gropițe pe amândoi obrajii. Puțin tuciuriu, inspectorul e oarecum sexy.

— Domnișoara Farrell, da?

— Exact, spun, dând din cap. Domnul inspector Santoro?

Îmi zâmbește.

— Aveți o memorie bună.

— Când lucrezi în vânzări, trebuie să ai o memorie bună.

E adevărat. Clienții sunt bucuroși când îți amintești fiecare detaliu pe care ți l-au dat despre viața și despre afacerea lor. De aceea păstrez notițe.

— Ați aflat ceva despre Dawn?

Zâmbetul îi dispare instantaneu de pe chip.

— Mă tem că nu. Facem tot ce putem să vă găsim prietena. Vă promit.

— Mulțumesc. Ați vorbit cu mama ei?

Dă afirmativ din cap, solemn, dar nu spune mai multe.

— Sper să îmi mai puteți răspunde la alte câteva întrebări, domnișoară Farrell. Încerc să adun cât pot mai multe informații, ca să o descopăr.

— Desigur. Orice pot face ca să fiu de ajutor.

— Ei, minunat atunci, zice și zvâcnește capul spre stânga.

— Șeful dumneavoastră zicea că am putea folosi sala de consiliu. Vă deranjează?

De parcă aș avea de ales. Așa că mă iau după inspector spre sala de consiliu și tot drumul încerc să scap de senzația de greață din stomac.

CAPITOLUL 14

— Domnișoară Farrell, cât de apropiată erați de domnișoara Schiff?

Ochii lui Santoro sunt ațintiți asupra mea când îmi pune întrebarea. Are ochi negri, adânci. Nu poți să distingi irisul de pupilă. Cumva, asta îmi dă impresia că poate să-mi citească în suflet. Și, dacă ar fi să mint, și-ar da seama imediat.

— Nu foarte apropiată, recunosc.

— Nu?

Ridic din umeri.

— Lucrează în boxa alăturată. Uneori, mai stăm de vorbă și suntem prietenoase una cu alta, dar n-aș spune că suntem cine știe ce prietene.

— Sigur, spune inspectorul, dând din cap, semn că pricepe. Nu puteți să fiți prietenă cu toată lumea, nu?

— Da, exact.

— Totuși, știați unde stă.

Mă foiesc pe scaunul de consiliu.

— Am dus-o o dată acasă, așa că mi-am amintit adresa. Așa cum am spus, am o memorie bună.

— Și de ce v-ați dus din nou acasă la ea?

Mi se zbate un mușchi pe obraz.

— Am mai spus asta. Nu a venit ia muncă ieri-dimineață și am mai primit și telefonul acela…

— Da. Ați apus că a existat un apel pe linia din biroul lui Dawn și ați auzit vocea ei.

— Exact. Ați identificat apelurile către numărul ei de ieri-dimineață?

— Am făcut-o. Și toate acele apeluri au fost interne.

— Interne?

— Toate au venit din această clădire.

Santoro nu pare impresionat de această descoperire, dar e suficient cât

să-mi lase mie o senzație de greață în stomac. Dawn a sunat ieri aici, implorând ajutor. Și apelul a venit *din interiorul clădirii.*

Vai de mine.

O clipă sunt prea îngrozită ca să pot vorbi. Dar Santoro nu pare deloc preocupat. Asta pentru că el nu a auzit cum a sunat vocea lui Dawn.

— Deci, ați mai fost vreodată acasă la domnișoara Schiff?

— Nu. Doar o singură dată, când am lăsat-o în dreptul casei. Nu am fost niciodată înăuntru.

Îmi șterg palmele transpirate.

— De ce mă întrebați toate astea? Ce importanță are?

— Domnișoară Farrell, încerc doar să înțeleg unele dintre lucrurile pe care le-am descoperit acasă la domnișoara Schiff.

— Nu… nu înțeleg.

Inspectorul Santoro se apleacă spre mine, ca și cum e pe cale să-mi destăinuie un mare secret.

— Păi, treaba e că am găsit amprentele dumneavoastră pe un cuțit din casa domnișoarei Schiff.

Încremenesc. Amprentele mele?

— De unde aveți amprentele mele?

— Erau pe cartea de vizită pe care mi-ați dat-o.

Mă simt de parcă aș fi violată. Îi dădusem cartea de vizită din proprie voință și el a folosit-o ca să-mi ia amprentele.

Oricum, nu contează. Amprentele se pot explica ușor.

— Am luat un cuțit din bucătărie pentru că mă temeam să nu existe un intrus. Pe urmă, când am văzut sângele, mi-a căzut din mână. I-am spus asta unuia dintre polițiști.

— Da, zice și dă din cap. Asta știam deja. Dar v-am găsit amprentele și pe un alt cuțit. Unul care era încă în suportul de cuțite.

Rămân o clipă fără cuvinte. Amprentele mele erau pe *două* cuțite? Păi, nu are nicio logică.

— N-am apucat chiar primul cuțit din suport. Cred că am verificat mai multe, să găsesc unul de mărimea potrivită.

Așa am făcut, nu? Probabil că da. Pentru că altfel cum puteau ajunge amprentele mele pe un al doilea cuțit?

— Bine, asta se explică, zice Santoro și colțul gurii se ridică într-un zâmbet strâmb. Dar cum au ajuns amprentele dumneavoastră pe paharul de vin de pe blatul din bucătărie?

Întrebarea îmi taie răsuflarea. Amprentele mele pe paharul de vin din bucătărie? Cum e posibil?

Îmi aduc aminte că văzusem paharul pe blat. Și un altul, spart, pe jos. Dar nu-mi amintesc să le fi atins. Am pus mâna pe un cuțit, poate chiar am atins vreo două alte mânere, dar de paharul de vin nu m-am atins niciodată.

Sau am făcut-o?

Nu îmi aduc aminte să o fi făcut, dar dacă mi-au găsit amprentele pe pahar, probabil că așa a fost. E singura explicație. Și acum, că mă gândesc mai bine…

Da, clar trebuie să fi atins paharul acela.

— Am atins paharul când am fost în bucătărie, îi spun. L-am dat într-o parte. Părea… părea că s-ar putea să cadă, la fel cu celălalt. Îmi pare rău. Atunci nu mi-am dat seama că e vorba de scena unei crime.

Inspectorul Santoro se lasă iar pe spătarul scaunului și îmi cântărește explicația.

— Deci, nu ați băut un pahar de vin cu domnișoara Schiff?

— Nu, răspund și îmi umezesc buzele. Uite ce-i, Dawn era o persoană drăguță, dar n-am fost prietene apropiate.

— De ce nu?

— Era… ciudată. E greu de explicat exact, dar era pur și simplu o persoană foarte ciudată. Dacă ați fi cunoscut-o, ați fi înțeles ce vreau să spun.

— Mda.

Santoro pare să reflecteze la spusele mele.

— Știți, e interesant…

— Ce-i interesant?

— Felul în care tot vorbiți despre domnișoara Schiff la trecut.

Rămân cu gura căscată. Inspectorul mă privește insistent, încercând evident să obțină o reacție de la mine.

— Am un alibi pentru acum două seri, îi reamintesc.

— Un alibi, repetă Santoro.

Nu ar fi trebuit să folosesc niciodată cuvântul acela. Mă face să par vinovată. Oamenii nevinovați nu au nevoie de alibiuri.

— Vreau să spun că am fost cu cineva.

— Exact. Ați fost cu iubitul dumneavoastră. Îmi aduc aminte.

Doar că nu am fost cu Caleb, de fapt. Mă bizui pe el să mă susțină – cred că o va face. La momentul acela păruse caraghios să îmi construiesc un

alibi. Acum însă mă bucur că am făcut-o.

— Atunci, domnișoară Farrell, mai am o întrebare pentru dumneavoastră.

Santoro bagă mâna în buzunarul hainei și eu tresar, așteptându-mă să scoată de acolo o pereche de cătușe. E absurd, desigur. De ce m-ar aresta? În schimb, scoate o fotografie.

— Vreți să vă uitați la asta?

Îmi întinde fotografia peste masa de consiliu. O ridic și mă uit la imaginea familiară. E biblioteca din casa lui Dawn – aceea plină cu figurine de țestoase. Doar vederea ei îmi dă fiori pe spate.

— O recunoașteți?

Mă tulbur.

— Da. Era în livingul lui Dawn.

— Observați ceva ciudat la ea?

Își bate joc de mine. Dacă observ ceva ciudat la o bibliotecă plină cu *bibelouri de țestoase*? E ceva ce *nu e* ciudat la ea?

— Ăăm…

Detectivul bate cu degetul în mijlocul fotografiei.

— Uitați acolo. Lipsește ceva.

Îmi arată spre un gol pe care îmi amintesc că l-am văzut în bibliotecă atunci când am fost acasă la Dawn. Rafturile erau ticsite, dar fix în mijloc exista un spațiu gol. Atunci m-am gândit că e doar din motive decorative.

— Așa era și când am ajuns eu acolo, îi spun. Credeți că a existat ceva în locul acela?

— Urma lăsată în praf arată ca și cum ceva a fost luat de acolo, recent.

— Îmi pare rău, spun și clatin din cap. Nu pot să vă fiu de ajutor.

— Sunteți sigură?

Mă fixează cu ochii lui atât de negri. Palmele mi-au transpirat iar, deși mi le-am șters de două ori de când am intrat în sală.

— Sunt sigură.

Nu mă slăbește din ochi. Continuă să se zgâiască la mine ca și cum se așteaptă ca eu să cedez și să îi spun totul. Doar că eu *chiar* i-am spus totul.

— Încă ceva, mai zice Santoro în șoaptă, pe un ton aproape conspirativ. Am găsit un e-mail pe care vi l-a trimis Dawn acum două zile, în care vă cerea să vă întâlniți pentru ceva important.

Face o pauză plină de înțeles.

— Pentru ce a vrut să vă întâlniți?

— Nu știu. Nu am apucat să vorbim.
— Nu? Sunteți sigură?
Până în clipa aceasta, nu m-am gândit niciodată cu adevărat că inspectorul poate să creadă sincer că aș putea să fiu unul dintre suspecți. Când mi-am încrucișat în sfârșit privirea cu a lui, am înțeles însă că inspectorul știe ceva. Ceva incriminator.
— Aș fi vrut să fi vorbit, spun, străduindu-mă cu greu să păstrez un ton egal. Poate că asta i-ar fi salvat viața.
Inspectorul nu spune nimic. Eu rămân cu mâinile sub masă pentru că nu vreau să vadă în ce hal îmi tremură.
Arunc o privire spre ușa sălii de consiliu.
— Deci, am terminat aici?
— Da, spune inspectorul, fără să mă slăbească din ochi. Am terminat. Deocamdată.

CAPITOLUL 15

CU ȘASE LUNI ÎN URMĂ

Către: Seth Hoffman
De la: Dawn Schiff
Subiect: Ideea utilă pe care am propus-o

Către Seth,
Mă întrebam dacă te-ai mai gândit ia implementarea ideii mele despre eliminarea meselor de afaceri.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Seth Hoffman
De la: Dawn Schiff
Subiect: Continuare idee utilă propusă
Către Seth,
Mă interesam anterior despre cheltuielile de afaceri. Atașez o propunere care arată că limitarea cheltuielilor ar aduce companiei sume considerabile în economii. Doar Natalie

singură are cheltuieli care merg până ia jumătate din bugetul de cheltuieli.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Seth Hoffman
De la: Dawn Schiff
Subiect: A doua continuare idee utilă propusă

Către Seth,
Ai primit propunerea mea anterioară trimisă pe e-mail?

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Seth Hoffman
De la: Dawn Schiff
Subiect: A treia continuare idee utilă propusă

Către Seth,
Ai primit e-mailul meu anterior în care întrebam dacă ai primit propunerea mea anterioară trimisă pe e-mail?

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Seth Hoffman
Subiect: Re: A treia continuare idee utilă propusă

Da, l-am primit. Am decis pentru o altfel de abordare.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Azi am făcut ceva ce nu ar fi trebuit să fac, probabil. De dimineață am bătut la ușa biroului lui Seth. Scria ceva la calculator și când m-a văzut în prag, nu a zâmbit.

Nu am fost sigură cum să interpretez asta. De multe ori am o problemă cu cititul expresiilor de pe chipurile oamenilor. Alți oameni par să știe când o persoană e furioasă sau tristă sau veselă, doar văzându-i fața. Eu habar nu am cum fac asta. Dacă cineva zâmbește, presupun că e fericit; nu știu ce altceva să fac. Tu ești singura persoană căreia pot să-i citesc expresia. Mă rog, și mama, însă la ea e simplu, pentru că e mereu supărată pe mine.

Mi-am zis deci că exista posibilitatea ca Seth să nu fie mulțumit de mine. De curând i-am trimis câteva e-mailuri legate de ideile mele pentru reducerea cheltuielilor companiei și nu mi-a răspuns decât cu o singură frază sau nu mi-a răspuns deloc. Așa că mi-am zis că e mai bine să discut cu el față în față. Doar că primul lucru pe care l-a zis când am intrat în birou a fost „Ce mai e acum?"

Nu știu de ce a spus asta. Pentru că eu arareori îl deranjez.

M-am așezat pe unul dintre scaunele de lemn din fața mesei lui de lucru. Acum se uita la mine, așa că am continuat și i-am explicat din nou de ce ar fi o măsură înțeleaptă să implementeze planul meu. În timp ce vorbeam, el își tot trecea mâna prin păr, care i se rărește puțintel în creștet. Nu prea tare, totuși, pentru un bărbat de vârsta lui. Pe birou are o fotografie cu familia lui; o văd de fiecare dată când sunt acolo. În poză este Seth, alături de o femeie – soția lui, presupun. Soția e cam de vârsta lui și are o înfățișare destul de banală, cu păr castaniu și o față rotundă, dar pare să fie o persoană drăguță. Genul de persoană cu care și noi ne-am fi putut împrieteni.

Când am terminat de vorbit, Seth a ridicat din umeri. A fost la fel ca răspunsurile lui din e-mailuri. Nici măcar nu mi-a oferit un *motiv.* Așa că l-am întrebat eu.

— De ce? De ce nu putem să limităm cheltuielile?

Nici de data asta nu a avut un răspuns valid.

— Ce-ar fi să mă lași pe mine să am grijă de asta, Dawn?

Așa mi-a spus.

Și eu i-am răspuns:

— E o decizie managerială foarte greșită.

Poate că nu ar fi trebuit să o spun. Dar tu mi-ai zis mereu să îmi susțin punctul de vedere. O dată în viață am decis să o fac.

Lui Seth nu i-a plăcut că am spus-o. Nu a zâmbit. De fapt, era total încruntat.

— Atunci e bine că nu ești tu managerul, a zis la final.

A fost greșit că am spus-o. Nu trebuia să-i spun că a luat o decizie proastă. E adevărat, decizia e proastă, dar el nu asta voia să audă. Unii oameni nu vor să li se spună decât că au dreptate.

Îmi tremurau puțin picioarele când am ieșit din biroul lui Seth. Nu era nevoie să-i studiez expresia ca să știu că e supărat pe mine. Mai rău e că nu avea de gând să ia în considerare propunerea mea. I-am dat un sfat care putea să salveze compania și el i-a dat cu piciorul. Fără

niciun motiv.

În fine, acela a fost punctul în care ziua mea a devenit din rea, dezastruoasă. Dimineața nu îmi place să pierd prea mult timp, dar toți ceilalți o fac, așa că, de ce nu? În bucătărie există un aparat de cafea și o cutie plină cu capsule din acelea mici, de cafea. Seth pierde probabil o avere pe ele, dar sunt sigură că nu vrea să audă sfatul meu referitor la asta.

Am ales o cafea franțuzească și am pus-o la făcut în aparatul de cafea. Am întins mâna în dulap după cana mea cu țestoasă și atunci am avut parte de o mare surpriză.

Cana mea era pe raftul de deasupra chiuvetei, spartă în cinci bucăți.

Aproape am izbucnit în plâns când am văzut-o. Nu m-am putut abține. Era cana de la tine! Unul dintre lucrurile mele cele mai prețuite. Am luat-o cu mine peste tot pe unde am lucrat!

Am luat cioburile de pe raft. La început m-am gândit că aș putea încerca să le reasamblez, dar erau prea sparte. Pe lângă cele cinci cioburi, mai lipseau alte particule mai mici. Cana era de nefolosit.

Atunci am observat că Natalie stă în pragul ușii de la bucătărie. Mă urmărea. Îmi reasamblasem parțial cana, dar când am luat mâna de pe ea, s-a desfăcut imediat. Unul dintre cioburi a căzut pe podea și s-a spart în trei.

— Vai, nu! a strigat Natalie. Cana ta! Ce păcat!

Mi se ridicase un nod în gât, dar l-am înghițit. Nu voiam ca Natalie să mă vadă plângând pentru o cană spartă. Chiar și partea în relief, cu țestoasa, era spartă în două.

— Ce nasol, a zis Natalie, oftând. Știi ce cred că s-a întâmplat? Pun pariu că ai lăsat-o pe marginea raftului și pe urmă, când a vrut cineva să-și ia propria cană, a ta s-a răsturnat.

Nu mi s-a părut logic. Am grijă să nu-mi las niciodată cana aproape de marginea raftului, exact din motivul acesta. De fapt, îmi aduc aminte că îi spusesem la fel lui Natalie când și-a pus și ea cana prea în margine. Am prevenit-o că s-ar putea întâmpla așa ceva. I-am spus că ar trebui să încerce să fie mai puțin neglijentă.

Presupun însă că a avut dreptate. Evident, cana mea a căzut și s-a spart sau cineva a dărâmat-o.

— Data viitoare, a zis Natalie, ar trebui să încerci să fii mai puțin neglijentă.

După care s-a întors pe tocurile ei roșii și a ieșit din bucătărie. Mi-am adunat cioburile cănii și le-am băgat în geantă, să le iau acasă. Astă-seară am încercat să le lipesc, dar ce a ieșit nu a mai fost la fel. Până la urmă a trebuit să le arunc.

Știu că e imposibil să găsesc alta, dar ai putea să-mi spui de unde ai cumpărat cana? Știu că a fost acum mulți, mulți ani, dar mă simt pierdută fără ea. În tine mi-e speranța.

Cu sinceritate,

Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

Vai, nu, e groaznic! O să-ți găsesc eu o altă cană ASAP. Momentan, îl am în vizită pe fratele meu, care mă târăște pe la toate atracțiile turistice. Poate că o să mă ajute el să caut o altă cană. Apropo, îți transmite cele bune. Știu că întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru el (bătaie din gene).

XOXO
Mia

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Abia dacă mi-l mai amintesc pe fratele tău și te asigur că nu am făcut niciun fel de pasiune pentru el. Dar dacă tu consideri că poate să te ajute să găsești o altă cană cu țestoasă, poți să îl iei cu tine.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

CAPITOLUL 16

NATALIE

Până la urmă nu mai reușesc să plec de la birou. *Nu pot.* Ar fi și mai rău să stau acasă și să mă întreb ce îi spune toată lumea inspectorului.

Dacă stau în picioare în boxa mea, văd bine în sala de consiliu. Se pare că Santoro interoghează fiecare persoană care lucrează în firmă. Eu doar am avut onoarea de a fi prima. Și sunt singura ale cărei amprente se găsesc peste tot în casa lui Dawn.

Seth a fost al doilea. Ca și mine, nici el nu a fost încântat de ideea de a fi anchetat de poliție. A stat mult timp cu Santoro. Mai mult de o jumătate de oră, sigur. Mă întreb dacă l-a întrebat despre mine.

Nu știu de ce inspectorul mă suspectează așa. Nu am făcut altceva decât să fiu o bună colegă de birou și, îngrijorată de absența ei, să văd ce i s-a întâmplat. Dacă i-aș fi făcut vreun rău, m-aș fi ținut cât mai departe de casa ei. Cum se poate să mă suspecteze? Și despre ce crede că voia Dawn să discute cu mine?

Nu se poate să știe despre…

Nu, sunt paranoică.

De obicei mănânc la prânz împreună cu Kim, dar azi sunt prea agitată. Iau doar o pungă cu chipsuri de la automatul de jos și le ronțăi la mine în boxă. Dau câteva telefoane clienților, să-mi mai iau gândul de la tot ce se întâmplă, dar la fiecare circa douăzeci de minute mă ridic în picioare să văd ce se mai întâmplă în sala de consiliu.

Imediat după prânz Caleb se așază la discuții cu inspectorul.

Nici măcar nu am știut că o să fie azi la birou. De obicei nu vine miercurea. Dar uite că a venit și stă față în față cu Santoro. Pare neliniștit – își bâțâie piciorul stâng și bate cu el în pământ. Se scarpină de două ori în cap, încât ajunge să i se ridice părul vâlvoi.

Caleb abia dacă o știa pe Dawn. E puțin probabil, așadar, ca Santoro să piardă prea mult timp cu el ca să îl întrebe despre ea. Atunci trebuie să presupun că întrebările cu care tabără pe el sunt toate despre mine.

Ieri a fost de acord să îi spună inspectorului că fuseserăm împreună toată noaptea de dinainte. Dar asta nu l-a mulțumit deloc. Dacă știam că astăzi va fi interogat, m-aș fi asigurat încă o dată că suntem pe aceeași lungime de undă. Caleb e prea cinstit. Pot să mi-l imaginez cedând și spunându-i lui Santoro adevărul – am fost împreună în seara aceea, dar nu *toată* noaptea.

Mă uit la ceas. De când stă acolo? Ce dracu’, despre ce ar putea să vorbească de atâta timp?

Până la urmă Caleb apare (în sfârșit!) din sala de consiliu. Imediat ce iese, tocmai în capătul opus al open space-ului, privirile ni se întâlnesc. Nu își ferește ochii, ceea ce consider că e un semn bun. Ridic din sprâncene și Caleb vine spre mine. Aproape că îl smucesc de braț să intre în boxa mea.

— Despre ce ați vorbit atât?

Încerc să par degajată, dar vocea mea e stridentă.

— De fapt, zice Caleb, m-a întrebat o grămadă despre *tine*.

Mi se înmoaie picioarele. Îmi făcusem gânduri că s-ar fi putut întâmpla ceva de genul ăsta, dar încercasem să mă conving singură că doar sunt paranoică. Se pare că nu sunt.

— Ce întrebări?
— Nu știu. Tot felul de întrebări.
Of, Caleb e un *bărbat* atât de tipic. Atât de enervant.
— *Ce fel*?
Ridică din umeri.
— Numai dacă tu și Dawn erați prietene și dacă Dawn mi-a vorbit vreodată despre tine. A fost straniu.
— Te-a întrebat despre noaptea de luni?
— Da.
Simt o greutate în piept.
— Și ce i-ai spus?
— I-am… I-am spus că am fost împreună toată noaptea.
Nu mă pot abține – mă arunc la pieptul lui și îl îmbrățișez pe după umeri.
— Îți mulțumesc, îi spun.
— Mda, doar că…
Se desprinde din brațele mele și obrajii i se înroșesc.
— Nat, nu mă simt deloc împăcat.
— E o minciună nevinovată.
Caleb coboară vocea.
— Cum, mai exact, este o „minciună nevinovată" dacă mințim poliția referitor la locul în care am fost noi?
Scrâșnesc din dinți.
— Și…? Crezi cumva că eu am ucis-o pe Dawn sau ce vrei să spui?
— Nu, sigur că nu! spune, apoi ezită. Dar… când am vorbit amândoi să ne întâlnim, tu ai zis că în seara aia trebuie să faci altceva. Îți amintești?
Mă uit la el cu o privire fără expresie.
— Ce?
— Îmi aduc aminte că așa ai spus. Când am zis că ar trebui să vii la mine, tu ai spus că aveai ceva ce trebuia să faci în seara aceea. Despre ce a fost vorba?
Obrajii îmi ard atât de tare, încât sigur sunt stacojie la față.
— Trebuia doar să las câteva baxuri de Collahealth la un magazin de suplimente. Tu vorbești serios? Chiar crezi că am avut vreo legătură cu ceea ce i s-a întâmplat lui Dawn?
— Nu, iartă-mă, doar că…
— Uite care-i treaba, pur și simplu ne scutești pe amândoi de probleme. Adică, dintre noi doi, mai degrabă tu i-ai face rău lui Dawn și în varianta

mea și tu ai un alibi. Deci, *cu plăcere*.

Caleb face un pas înapoi, negru la față.

— Dar *eu* nu am un motiv.

— Și eu am?

Își ferește ochii.

— Bine. Nu contează. Oricum, am făcut cum ai spus.

Am abordat greșit problema asta. Încep să fiu în dezacord cu iubitul meu, care și-așa e ezitant. Trebuie să o las mai moale. Și să îl fac să-și aducă aminte ce minunat ne simțim împreună.

— Ascultă, îi zic și îmi plimb un deget pe țesătura fină a cămășii lui, ce-ar fi să vii din nou la mine diseară? Îți pregătesc ceva de mâncare.

Caleb se uită la ceasul de la mână.

— Nu pot. Am venit la birou pentru că mi-a zis Seth că trebuie să vorbesc cu inspectorul, dar trebuie să plec chiar acum la Newton și o să rămân acolo până târziu. Îți dau mesaj, bine?

E greu să îmi ascund dezamăgirea, e greu să nu observ cum Caleb nu mai are privirea aceea care spunea că se simte norocos să fie cu mine. Are aerul că vrea să plece. Chiar crezusem în posibilitatea ca el să fie alesul – cineva care ar putea să rămână lângă mine pe termen lung. Credeam că am dat peste un tip super. Iar acum tipul acesta super îmi scapă printre degete.

Înainte însă să încep să mă ambalez prea tare, Caleb mă ia de umeri și mă sărută pe buze.

— Trebuie să plec, zice. Ne vedem mai târziu, Nat.

Mă uit la el cum se îndepărtează, cu un umăr aplecat. Încă nu știu dacă am dat-o în bară sau nu.

CAPITOLUL 17

Când am plecat azi-dimineață, am verificat de două, chiar de trei ori, să mă asigur că am încuiat ușa din față. Și, absolut sigur, e tot încuiată și când ajung înapoi acasă.

Primul lucru pe care îl fac după ce intru e să aprind toate luminile. Afară e al dracului de întuneric. Parcă ar fi miezul nopții când, de fapt, e doar cinci și jumătate.

Nu-mi place deloc să împart casa cu cineva, dar săptămâna asta mi-a fost tot mai neplăcut să locuiesc singură. La urma urmelor și Dawn locuia tot

singură și uite ce a pățit. Mă rog, de fapt nu știm ce i s-a întâmplat. Dar nu e de bine. Am găsit foarte mult sânge pe podeaua din casa ei, iar ea nu e de găsit, oricât o caută. Oricare va fi deznodământul, pentru Dawn nu pare să fie unul pozitiv. Și mă tot gândesc mereu la ce voce avea când m-a sunat.

Ajută-mă.

Îmi sună telefonul în geantă. Îl caut și mă rog să fie Caleb, care s-a răzgândit în privința cinei. Sau poate că e Kim. Din păcate, e un număr ascuns.

Exact ca ieri, tot când am ajuns acasă.

Cu luni în urmă primeam multe telefoane ca acesta. Numere ascunse, apeluri întrerupte de îndată ce răspundeam sau amenințări șuierate în ureche. Diferența este că atunci știam cine e de vină pentru acele apeluri, iar persoana respectivă nu mai are niciun motiv să mă deranjeze. Pare și mai puțin probabil să existe vreo legătură între apelurile de acum și dispariția lui Dawn – probabil că sunt doar apeluri din acelea idioate, de genul spam. Nici nu ar trebui să răspund, dar reacționez involuntar și ating ecranul.

— Alo?

E la fel ca ieri. Nu e o ofertă de vânzări. Nicio limbă străină. Doar tăcere.

Strâng telefonul între degete.

— Cine e?

Niciun răspuns.

După încă o clipă de așteptare, apăs butonul roșu și întrerup apelul. Mă uit împrejur prin casa mea, goală și atât de tăcută, că îmi aud propria respirație. Îmi azvârl din picioare pantofii roșii și mă duc la măsuța de cafea. Apuc telecomanda și deschid televizorul.

Așa. Acum nu mai e atâta liniște.

Doar că, fără să vreau, am nimerit la știrile de seară. Știrile locale de ultimă oră sunt despre dispariția lui Dawn Schiff. Camera de filmat focalizează pe căsuța ei galbenă, apoi apare un cadru cu clădirea de patru niveluri unde lucrăm. Pe urmă trec la o imagine cu inspectorul Santoro.

— Încă nu am găsit-o pe Dawn Schiff, zice acesta și ochii lui negri sclipesc sub luminile camerei de filmat. Dar am identificat o persoană conexă dispariției acesteia.

O persoană conexă? Ce anume înseamnă *asta*? Nu explică însă mai mult.

— Suntem încrezători, continuă Santoro, că vom reuși să aflăm ce s-a întâmplat cu domnișoara Schiff.

Eu sunt persoana conexă? Nu ar trebui să știu și eu dacă sunt persoana

conexă? Oare astfel de lucruri nu ți se aduc la cunoștință?

Iau telecomanda și schimb canalul. E *Roata norocului.* Cineva cumpără o vocală.

Îmi ridic telefonul de unde îl lăsasem, pe canapea, lângă mine. Mă uit la ecran, nu e luminat. Adevărul e că există o singură persoană cu care vreau să vorbesc în clipa asta.

Nu ar trebui să o fac, totuși. Chiar nu ar trebui, deloc, deloc.

Pe de altă parte, însă, deciziile tâmpite sunt specialitatea mea.

Bună. Poți să vii pe la mine?

Trimit mesajul înainte să mă gândesc prea mult. E o greșeală. Știu că e o greșeală. Dar… în fine, deja am făcut-o.

Nu trec nici treizeci de secunde până îmi apare pe ecran mesajul:

Când?

Chiar acum, ce zici?

Mă uit la cele trei bule cu mesaje, care plutesc pe ecran. Alte câteva secunde și apare răspunsul:

Ajung într-un sfert de oră.

CAPITOLUL 18

CU CINCI LUNI ÎN URMĂ

Către: Melinda Hoffman

De la: Seth Hoffman

Subiect: Diseară

Astă-seară ajung târziu. Nu mă aștepta cu masa. O să mănânc ceva rapid pe drum spre casă.

Către: Seth Hoffman

De la: Melinda Hoffman

Subiect: Re: Diseară

Din nou??? Cât de târziu înseamnă târziu? Nu mă deranjează să mănânc ceva mai târziu…

Către: Melinda Hoffman
De la: Seth Hoffman
Subiect: Re: Diseară

E mare agitație aici. Sunt până peste cap de treabă. Probabil că nu mai devreme de zece și ceva. Mănâncă fără mine. Îmi pare foarte rău, o să mă revanșez.

Către: Seth Hoffman
De la: Melinda Hoffman
Subiect: Re: Diseară

Dar promiți că mâine vii acasă la timp, bine?

Către: Melinda Hoffman
De la: Seth Hoffman
Subiect: Re: Diseară

Promit. Te iubesc.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Astăzi de dimineață am avut parte de cea terifiantă experiență.
Când am ajuns în boxa mea, ia ora 8.45, în mijlocul spațiului mic și pătrat al boxei stătea deja o femeie.
Era îmbrăcată cu un trenci negru și părul drept, castaniu, era strâns într-un coc, în parte desfăcut.
Natalie poartă uneori cocuri relaxate, dar în cazul ei e vorba de ceva elegant dezordonat. Femeia asta era doar răvășită. De parcă ar fi dormit pe străzi.
Cea mai înspăimântătoare la ea era sclipirea din ochi. N-oi avea eu darul să citesc expresiile faciale, dar la femeia asta se vedea clar furia. Arăta așa de amenințător, că m-am dat un pas în spate. M-a abordat și a început să-mi pună tot felul de întrebări despre a cui e boxa și părea că o caută pe Natalie, așa că am arătat în direcția boxei ei.
Sigur că imediat după aceea mi-a trecut prin cap că femeia s-ar putea să îi vrea răul lui Natalie și poate că a fost imprudent să îi spun care e boxa ei. Dar era prea târziu.
Tipa m-a împins, mi-a dat un ghiont în umăr și a ieșit. Am întors capul și am văzut-o cum

intră în boxa lui Natalie, încă goală. În timp ce scotea ceva din poșetă, i-am cercetat trăsăturile – mi s-a părut o figură cunoscută. O mai văzusem undeva pe femeia asta. Eram sigură.

Până la urmă, a scos din geantă o foaie de hârtie îndoită. A ezitat puțin, după care a pus hârtia pe biroul lui Natalie și a proptit-o cu țestoasa, să nu zboare de acolo.

— Aveți grijă ca biletul ăsta să ajungă la Natalie, mi-a comunicat.

Am dat din cap. Mi-a fost teamă să o refuz. Și exact când ieșea din boxă, mi-am dat seama de ce mi se părea familiară. O recunoscusem dintr-o fotografie.

Cea de pe biroul lui Seth.

Era soția lui Seth.

M-am uitat prin open space. Natalie nu se zărea nicăieri. Rar se întâmplă să apară înainte de ora 9.00, așa că mai dura până să ajungă și să descopere biletul de la soția lui Seth. Eram curioasă ce scria acolo.

Știi că nu sunt genul de persoană care să-și bage nasul peste tot. Sinceră să fiu, mi se pare detestabil. Dar m-am gândit că e important să verific ce scria în bilet. Dacă spunea că există o bombă în clădire? Dacă nu mă uitam la biletul acela, toată lumea ar fi putut să moară. Ar fi fost iresponsabil din partea mea să nu îl citesc.

M-am mai uitat o dată pe furiș împrejur, să mă asigur că nu mă vede nimeni. Pe urmă m-am strecurat în boxa lui Natalie, exact lângă a mea. Am luat biletul de sub țestoasă și l-am despăturit cu grijă.

Era scris cu cerneală roșie. Mâzgălit, practic. Literele erau vraiște, dar destul de mari ca să fie ușor de descifrat:

Dacă te mai atingi de soțul meu încă o dată, te omor.

Am rămas acolo o clipă, citind și recitind mesajul. *Dacă te mai atingi de soțul meu încă o dată, te omor.* Era scris de soția lui Seth. Ceea ce înseamnă că soțul ei era… Seth. Deci, ea îi spunea lui Natalie că dacă se mai atinge de Seth, o să moară.

Nu, de fapt, zicea că, dacă Natalie îl mai atinge pe Seth încă o *dată*, ea o s-o omoare.

Mă străduiam încă să înțeleg, când am simțit cum mă sfredelește o privire, ca un fier încins. Mi-am luat ochii de la bilet. Natalie stătea în pragul boxei, cu brațele încrucișate peste piept. Mi-am dat seama că e supărată pe mine după cum i se arcuiseră în jos colțurile gurii.

Am fost așa de stânjenită că m-a prins. Știi că de obicei nu iscodesc, dar după ceva de genul ăsta… în fine, nu m-am putut abține. Am început să îmi cer scuze, bâlbâit, și i-am explicat ce anume mă îngrijorase, o posibilă amenințare cu bombă, dar chiar și pentru urechile mele a sunat incredibil de aiurea. Nu ar fi trebuit să citesc biletul. A fost o invadare impardonabilă a intimității ei.

Din fericire, Natalie nu a insistat pe tema asta. Mi-a smuls biletul din mână și am văzut-o cum i se scurge sângele din obraji în timp ce citește acele douăsprezece cuvinte.

— Rahat, a mormăit ea în barbă, o reacție foarte logică, date fiind circumstanțele.

Acum, cel puțin își direcționa furia spre cealaltă femeie și nu spre mine. M-am gândit că ar fi o ocazie bună să-mi răscumpăr greșeala, așa că am întrebat-o dacă pot să o ajut cu ceva.

— Poți să-ți vezi naibii de treburile tale de acum încolo. OK?

Așa a spus.

I-am zis că așa o să fac, dar Natalie m-a tot pisat. A zis că nu trebuie să spun despre bilet nimănui, absolut nimănui. Și că, dacă o fac, o să aibă grijă să regret. O să regret pe bune și cât se poate de mult.

Eram foarte speriată și, când m-am dat un pas în spate, m-am lovit de biroul ei. Mi-am lovit degetele de țestoasă și figurina a căzut. Cam așa cum s-a întâmplat și cu cana mea, s-a făcut bucăți.

Bineînțeles, pe urmă a început să țipe la mine că sunt neîndemânatică și mi-a zis să adun de pe jos cioburile figurinei pe care o cumpărasem cu atâta atenție și i-o oferisem în dar – distrusă acum definitiv. Pe bună dreptate, cum eu fusesem cea care dădusem peste figurină, era firesc să curăț tot eu. În timp ce o făceam, m-am tăiat la deget cu unul dintre cioburi, dar nu am luat seama, chiar dacă îmi curgea sânge. Am aruncat cioburile în coșul ei de gunoi.

M-am oferit să îi cumpăr altă figurină, dar mi-a zis să nu mă obosesc.

Mi-am ținut promisiunea față de Natalie tot restul zilei. Nu am spus nimănui despre biletul de pe biroul ei. Nu că aș fi avut cui să îi spun. Nu aveam nicio prietenă căreia să-i fi spus bârfa. Ar fi însemnat să mă dau peste cap, să găsesc pe cineva căruia să-i spun.

Mi-am ținut gura, dar asta nu a însemnat că nu m-am gândit la bilet. Toată ziua nu m-am gândit la nimic altceva.

Natalie și Seth.

Acum, că știu adevărul, e logic. El îi zâmbește mereu și vorbește despre cât e de minunată. Și e *mereu* cu mâna pe brațul sau pe umărul ei. Credeam că e doar prietenos, dar pe mine nu m-a atins niciodată așa. Și nici pe altcineva. Doar pe Natalie. Și de ce să nu o placă pe Natalie? E frumoasă și deșteaptă și toată lumea o place.

Nu e de mirare că lui Seth nu i-a plăcut ideea mea despre eliminarea meselor de protocol. Natalie îl are la degetul mic. Nu poate să îi refuze nimic.

După ce m-am gândit la asta toată ziua, nu mă mai simt la fel de prost apropo de toată chestia. Mă supărasem rău că lui Seth nu i-a plăcut ideea mea, dar respingerea lui s-a dovedit că nu are legătură cu faptul că i-a plăcut sau nu. Iar acum, Natalie și cu mine avem un secret.

Poate că am putea să fim prietene până la urmă. Nimic nu leagă două persoane mai mult decât un secret.

Cu sinceritate,

Dawn Schiff

CAPITOLUL 19

NATALIE

Farurile se văd prin fereastra din față. Mă uit afară exact la timp ca să observ un Audi argintiu oprit în spatele mașinii mele. Îmi scot oglinda din poșetă și verific ultima dată cum arăt. Nu contează prea mult, dar e deja o reacție aproape instinctivă.

Apoi aud soneria.

Mă grăbesc la ușă, doar în ciorapi. Nu mă uit pe vizor și nici nu întreb cine e. Știu cine e. Descui, trag zăvorul și deschid ușa cu o smucitură.

Seth Hoffman, șeful meu, e la mine în prag. Cămașa îi e și mai șifonată decât azi-dimineață și pe obraz are o umbră de barbă, crescută peste zi. Dimineața e mereu proaspăt ras, dar barba îi crește foarte repede.

— Bună, zice.

— Bună.

Acum, după ce am trecut de banalități, Seth intră și mă ia în brațe, apoi își strivește buzele de ale mele. Cu o lovitură de picior, închide ușa în spatele lui și o secundă mai târziu ne smulgem unul altuia hainele de pe noi.

Doamne, cât de mult mi-a lipsit asta! Îl plac foarte tare pe Caleb, dar nu cred că există cineva care să mă înnebunească așa cum o face șeful meu însurat. Chiar dacă am știut că e cel mai idiot lucru pe care puteam să îl fac, m-am trezit îndrăgostită de el până peste cap. Eu am fost însă cea care a pus capăt relației, pentru că eram convinsă că Melinda avea să-mi taie beregata, dacă aș fi continuat; în plus, ajunsesem să fiu din ce în ce mai convinsă că Seth nu ar fi părăsit-o niciodată, cu niciun chip.

Seth și cu mine ne prăbușim pe canapea, buzele lui continuând să fie lipite de mine, iar eu sunt beată de încântare. Probabil că așa se simt dependenții de droguri când trag prima dată pe nas cocaină după ce timp de patru lungi luni nu au mai consumat.

Seth își dezlipește buzele de mine o clipă.

— Deci, ce s-a întâmplat cu Caleb, hmm?

— E încă pe tapet.

— Serios?

— Da. Asta de acum e o treabă de o singură noapte. OK?

— OK, zice, fără să se gândească măcar.

Apoi continuă să mă sărute. Mi-a lipsit așa de-al dracului de tare.

După mai bine de o oră, stăm amândoi pe canapea, cu trupurile goale încă îmbrățișate, asudate și *fericite. Chiar* aveam nevoie de asta. Nici măcar nu-mi dădeam seama cât de mult. Nu era vorba că l-aș fi înșelat pe Caleb, propriu-zis. Caleb și cu mine încă nu ne-am culcat împreună. Nu se cheamă că ai înșelat pe cineva cu care nu te culci. Și oricum, era doar o treabă de o noapte cu un fost iubit. Nici măcar nu contează.

— Doamne, Natalie, ești incredibilă, îmi murmură Seth în ureche.

— Nici tu ești mai prejos.

— Din cauza ta, zice, râzând. Tu mă faci să fiu așa.

— Cum să nu.

— Serios.

Saltă capul și se uită la mine.

— De aceea ne-am despărțit, eu și Melinda, să știi. Din cauza ta.

— Sper că nu i-ai spus și ei asta, nu?

— Nu, zice Seth, dar răspunsul lui nu mi se pare prea credibil.

Nu îmi place ideea că Melinda crede că mariajul ei s-a destrămat din vina mea. Când a aflat despre mine și Seth, nu a primit prea bine ideea că soțul ei se culcă cu o angajată, care se întâmplă să fie cu paisprezece ani mai tânără decât ea. Au urmat telefoane și bilete de amenințare – telefoane care mă trezeau din somn la două noaptea, cu o voce de femeie care îmi țipa în urechi că sunt o „târfă care fură soții altora”. Chiar și după ce i-am blocat numărul, tot a găsit o modalitate să mă sune. Odată i-am văzut Lexusul cafeniu parcat peste drum de casa mea și era cât pe ce să fac infarct.

Atunci mi-am cumpărat sprayul paralizant și l-am ținut tot timpul în poșetă. M-am gândit și la un ordin de restricție, dar până la urmă m-am despărțit de Seth și hărțuirile au încetat aproape imediat.

— Nat, te iubesc.

Mă strânge în brațe când spune asta.

— Nici nu cred că mi-am dat seama cât de mult, până când nu ne-am despărțit. Sunt absolut nebun după tine.

— Hmm, ți-ai ales cam prost momentul.

— Știu, zice, oftând. Am dat-o în bară. Am vrut să fac așa cum e bine, dar n-am știut ce e bine. Sunt mulți ani de când nu o mai iubesc pe Melinda. Chiar dinainte să apari tu, eram ca doi străini care trăiesc în aceeași casă. Poate că ar fi fost altfel dacă aveam copii, dar ea nu poate și… nu știu.

Seth îmi povestise despre cumplitele probleme de infertilitate ale

Melindei. Și despre cum ea nu l-a iertat niciodată că refuzase adopția.

— Mă rog, în final abia dacă mai suportam să fiu lângă ea. Și asta nu era corect pentru niciunul din noi.

Mă desprind din îmbrățișarea lui și mă ridic, rezemată într-un cot.

— Știi că acum ies cu altcineva, îi spun.

— Știu.

— Iar tu te-ai despărțit de Melinda de…

— Două săptămâni.

— Vai de mine, spun, cu un geamăt. Pe bune, Seth. Cred că e mai bine să rămânem doar prieteni.

Privirea îi cade pe sânii mei dezgoliți și ridică din sprâncene.

— Prieteni?

— Ți-am zis, a fost o chestie singulară!

Își lasă mâna să alunece peste coapsa mea și îmi aruncă un rânjet.

— Ce zici de două chestii singulare?

Vreau să îi spun nu. E absolut evident că ar trebui să spun nu. Am un iubit pe care îl plac foarte mult. Iar Seth s-a despărțit de două săptămâni de nevasta cu care a fost doisprezece ani. E în continuare însurat. Sunt atât de multe motive pentru care ar trebui să spun nu.

Pe de altă parte, însă, el e deja aici. Și atunci, de ce nu?

CAPITOLUL 20

CU PATRU LUNI ÎN URMĂ

Către: Natalie Farrell

De la: Kimberly Healey

Subiect: DS

Crezi că e virgină?

Către: Kimberly Healey

De la: Natalie Farrell

Subiect: Re: DS

Omg evident! Ți-o poți imagina pe femeia aia făcând vreodată sex?

Către: Natalie Farrell
De la: Kimberly Healey
Subiect: Re: DS

Cine știe…

Către: Kimberly Healey
De la: Natalie Farrell
Subiect: Re: DS

Practic, singura posibilitate ca Dawn să fi făcut vreodată sex e dacă a făcut-o cu o țestoasă.

Către: Natalie Farrell
De la: Kimberly Healey
Subiect: Re: DS

Omg, ești așa AMUZANTĂ. Poți să-ți închipui???

Către: Kimberly Healey
De la: Natalie Farrell
Subiect: Re: DS

Absolut. Nu ți-o imaginezi mângâindu-i carapacea? Vorbind despre cât de mare și de verde e și ce sexy e țestoasa pentru că e, gen, țestoasă-marină și nu o țestoasă terestră?

Către: Natalie Farrell
De la: Kimberly Healey
Subiect: Re: DS

Te provoc să o întrebi dacă a făcut vreodată sex!

Către: Kimberly Healey
De la: Natalie Farrell
Subiect: Re: DS

Cu o țestoasă sau așa, în general?

Către: Natalie Farrell
De la: Kimberly Healey

Subiect: Re: DS

ROFL[4]!!!!!!

Către: Natalie Farrell
De la: Zelda Morris
Subiect: Produsul vostru oribil

Natalie,

Îți scriu pentru a-mi exprima indignarea față de firma Vixed și de produsele voastre oribile. Am început să iau Collahealth în urmă cu două luni, pentru a-mi ridica nivelul de energie și pentru că mi-ai spus că va da o mai mare strălucire tenului și părului meu. Ei bine, acela a fost începutul unui coșmar din care aș vrea să mă pot trezi.

La trei săptămâni de la începerea tratamentului cu Collahealth m-am trezit atât de amețită, că se învârtea casa cu mine. Am reușit să ajung la baie, dar m-am ținut de pereți. În plus, aveam furnicături la degete și picioare. Am crezut că am gripă și am continuat ca o proastă să iau produsul vostru, sperând că o să mă ajute să mă vindec mai repede. Din păcate, s-a întâmplat exact pe dos. Am ajuns să fiu tot timpul atât de amețită, încât nu am mai putut să conduc. Mâinile și picioarele mă furnicau și îmi ardeau și mă țineau trează toată noaptea. La câteva zile de la apariția simptomelor, au început să îmi cadă smocuri mari de păr din cap.

Cum mi-ai lăsat cartea ta de vizită, te-am sunat să îți spun despre simptomele pe care le am. M-ai asigurat nu doar că nu Collahealth este cauza acestora, ci și că e vorba probabil despre o carență de vitamine și că ar trebui să DUBLEZ doza. Ca o proastă, te-am ascultat.

În următoarele câteva săptămâni simptomele s-au agravat progresiv. Nu îmi mai simțeam picioarele și am început să cad. Am avut nevoie de baston doar ca să mă pot deplasa prin living. M-am bucurat întotdeauna de o vedere excelentă, dar acum văd ca prin ceață și chiar dublu.

La început, medicul meu a fost derutat, dar când i-am arătat lista ingredientelor, s-a îngrozit. Zice că produsul vostru e responsabil pentru toate simptomele pe care le am. Nu l-am mai luat de aproape o lună și încă nu sunt mai bine. Viața îmi e distrusă din cauza Collahealth și minciunilor pe care mi le-ai spus despre acest produs al vostru. Sincer, nu știu cum poți să dormi liniștită noaptea!

Așteaptă-te să primești vești de la avocatul meu.

Cu sinceritate,
Zelda Morris

Către: Mia Hodge

De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Azi de dimineață am făcut ceva ce nu trebuia. Am răspuns la telefonul lui Natalie.

Nu a fost o decizie luată cu ușurință. La ora aceea Natalie venise deja la muncă. Am văzut-o intrând cu pas săltat pe la 9.15, dar a dispărut imediat. Pe la ora 10.00, i-a sunat telefonul. Până la urmă a intrat pe mesageria vocală. Pe urmă, însă, iar a sunat. Și apoi, iar. Îmi era greu să mă concentrez la ce lucram.

Întâi m-am uitat după ea. Chiar am făcut-o. M-am ridicat în picioare și m-am uitat în sus și în jos pe hol. Dar, pentru că nu am reușit să dau de ea, nu am avut încotro. Ca să nu existe confuzii, am răspuns la telefon spunând: „Biroul lui Natalie Farrell”.

Femeia de la celălalt capăt a început să îmi spună cea mai dementă poveste. A zis că Natalie i-a vândut o cremă cu vitamina A, care îi făcea pielea să se jupoaie. Jupoaie! A zis că are fața roșie și arată ca și cum ar fi fost arsă. Pe urmă a început să plângă cu hohote, că arată ca un zombie. A tot repetat, iar și iar. „Arăt ca un zombie! Arăt ca un zombie!” A fost groaznic.

Voia să vorbească imediat cu Natalie, dar i-am explicat că nu e disponibilă. Am notat un mesaj pe un bilet de pe biroul lui Natalie și am trecut și numărul de telefon al femeii, deși presupun că lăsase deja vreo șase mesaje.

Femeia mi-a mai hohotit încă vreo câteva minute despre pielea ei de zombie și pe urmă am reușit în sfârșit să întrerup convorbirea. Îmi tremurau mâinile după ce am închis. Știi că nu suport să am de-a face cu situații atât de intense. Nu sunt bună pentru serviciul clienți. De-aia m-am făcut contabilă.

Am luat bilețelul pe care erau informațiile femeii și am început să o caut pe Natalie. Nu am fost surprinsă când am găsit-o în bucătărie, cu Kim, adâncite amândouă în paginile unei reviste pentru mirese, sorbind dintr-o cafea. Am înlocuit cana mea adorată, cu țestoasă, cu una simplă, albă, pe care am luat-o de la un magazin. Mi-am scris numele pe fundul ei cu un marker permanent.

Când m-a văzut, Natalie a ridicat ochii din revista de mirese. Mă întreb dacă ea a folosit vreodată crema aia cu vitamina A, pentru că are pielea așa de strălucitoare și de luminoasă. Ar putea să obțină cu ușurință o slujbă ca model pentru produse de îngrijire a pielii. Poate că de aceea e așa de pricepută să le vândă.

— Dawn! Speram să treci pe aici.

De când am descoperit că se culcă cu Seth, Natalie nu se poartă prea frumos cu mine. E ciudat, pentru că ai fi zis că o să vrea să mă perie ca să-și asigure tăcerea mea. Nu pare însă prea îngrijorată că o să-i divulg secretul. Sau poate știe că o să-mi țin gura oricum.

Se juca cu unul dintre cercei și atunci am observat cum sclipesc. Diamante. Probabil false, totuși. Nu suntem plătiți atât de bine.

— Kim și cu mine ne întrebam…

Kim i-a dat un ghiont și Natalie a înghiontit-o și ea.

— Dawn, ești virgină?

Kim râdea pe înfundate, dar Natalie își păstrase mimica, în timp ce mie începeau să-mi ardă obrajii. Partea tristă e că nu a fost prima dată când cineva îmi pune exact aceeași întrebare. Am mormăit ceva și amândouă au continuat să chicotească. Până la urmă, Kim i-a tras o palmă pe braț lui Natalie și a zis: — Încetează. Suntem prea rele.

Natalie a ridicat doar din umeri și a zis că nu trebuie să răspund dacă nu vreau.

Știu că e ceva ce tu și cu mine nu am discutat de o vreme. Nu am vrut ca din cauza mea să te simți vinovată că ești așa de fericită cu George și cred sincer că voi doi o să vă petreceți împreună tot restul vieții. Dar eu nu voi avea niciodată, în veci, o astfel de relație. Adevărul este că, da, sunt virgină. Nici măcar nu am avut încă un iubit. Nu am fost niciodată la o întâlnire care să nu îmi fi fost impusă de mama, fără știința sau acceptul meu. Și niciuna dintre ele nu a dus la o a doua întâlnire.

Adevărul este că nici nu am sărutat un băiat.

Cel mai aproape de așa ceva am fost cu jocul acela, învârte sticla, din clasa a cincea, la o aniversare oribilă, când am fost acasă la Jenny Horan. Am fost așa de surprinsă și de mulțumită când ne-a invitat Jenny, dar tu ai fost cea care s-a prins că maică-sa o silise să invite toată clasa. Și când grupul de copii adunați în pivnița ei s-a strâns în cerc să se joace, tu ai refuzat să participi – trebuia să fi făcut și eu la fel.

Apoi, când Ned O’Keefe a învârtit sticla în direcția mea, am văzut expresia de dezgust de pe fața lui. Înainte ca el să poată protesta că nu vrea să mă sărute, am fugit și m-am ascuns în debara până la finalul petrecerii. Am refuzat să ies, chiar și atunci când ai bătut la ușă și m-ai rugat să o fac. Am rămas în debara până când a venit mama să mă ia.

Până la urmă, Kim i-a zis să mă lase în pace, că nu mă interesează chestiile astea. În momentul acela eram deja disperată să schimb subiectul, așa că i-am spus lui Natalie despre mesajul telefonic. I-am întins biletul și când l-a văzut, și-a dat ochii peste cap și a boțit hârtia. Am încercat să îi explic despre pielea de zombie, însă Natalie doar a clătinat din cap.

— E doar o reacție exagerată, mi-a zis. Femeia asta e nebună. Singurii care folosesc produsele astea sunt nebunii.

Am fost surprinsă să o aud spunând asta, pentru că presupusesem că le folosește ea însăși. Când am întrebat-o însă dacă folosește produsele Vixed, ea și Kim au izbucnit simultan în râs. Nu am înțeles ce anume înseamnă asta, mai exact. Nu făcusem o glumă.

Pe urmă Natalie s-a ridicat și i-a spus lui Kim ceva despre pagina 16 din revistă și că rochia ar fi perfectă pentru ea. Am crezut că acela e finalul momentului nostru de interacțiune, dar apoi s-a întors să se uite la mine. Nu știu ce anume are ea, dar de fiecare dată când mă bagă în seamă, mă face să mă simt specială. Tânjesc după asta.

— Dawn, a zis, să nu mai răspunzi la telefonul meu. *Niciodată.* Ai priceput?

Nu asta mă așteptam să spună. A fost încă un moment din viața mea în care mi-am dorit cu disperare să fi avut o carapace sub care să pot dispărea. Țestoaselor le e așa de bine! Chiar dacă le iubesc, sunt momente în care sunt geloasă pe ele. Bineînțeles, i-am spus că nu o să mă mai ating niciodată de telefonul ei. *Niciodată.*

Natalie a trecut razant pe lângă mine și a ieșit din bucătărie, lăsând în urmă parfumul ei ușor floral. În ciuda a tot, continuă să-mi placă. Mă întreb dacă nu aș putea să găsesc și eu un flacon. Crezi că, dacă încep să mă dau cu același parfum, Natalie m-ar plăcea mai mult?

Cu sinceritate,

Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff

De la: Mia Hodge

Subiect: Re: Salutări

OMG, să NU cumperi un parfum ca să o impresionezi pe femeia aceea! Repet: stai cât mai departe de Natalie!

Pe de altă parte, mă întristează că nu ai putut să îmi spui care sunt sentimentele tale despre viața ta amoroasă. Dawn, ești o persoană minunată. Sunt 100 la sută sigură că, într-o zi o să găsești un bărbat care va înțelege cât de absolut uluitoare, inteligentă și frumoasă ești. Și în fiecare zi o să-i mulțumească stelei sale norocoase doar pentru că e cu tine. Îți promit, o să găsești pe cineva care simte astfel. Sper că mă crezi.

XXO

Mia

CAPITOLUL 21

NATALIE

Mă simt *bine* în dimineața asta.

Am petrecut o noapte foarte plăcută împreună cu Seth. După a doua partidă am comandat mâncare chinezească și pe urmă ne-am uitat împreună la televizor, pe canapea. Pe vremuri, când încă era cu Melinda, aveam mereu senzația că suntem pe grabă. Niciodată nu putea să rămână până târziu, pentru că ea ar fi devenit bănuitoare. Mi-a plăcut mai mult acest Seth

degajat, bucuros să se cuibărească la nesfârșit lângă mine, pe canapea.

Nu l-am pus să-și strângă lucrurile decât după miezul nopții. Chiar dacă mă culcasem cu el și înainte, am simțit că ar fi o trădare față de Caleb dacă Seth și-ar fi petrecut noaptea la mine. Mă rog, o trădare și *mai mare*. Recunosc, ce am făcut noaptea trecută nu e tocmai gestul iubitei perfecte. Dar zilele din urmă au fost foarte stresante și ieri Caleb s-a purtat distant cu mine, atunci când aveam cel mai mult nevoie de el. Pentru cum s-a purtat ieri, a pierdut o grămadă de credite ca iubit perfect.

Oricum, după activitățile de aseară, am dormit super toată noaptea. De dimineață m-am trezit devreme și optimistă, am dat pe gât o cafea și acum îmi fac alergarea de dimineață. Mi-am strâns părul blond într-o coadă de cal, lista mea Spotify răsună în căști cu hituri pop și mi-am pus pe mine un tricou și colanți. Când am ieșit din casă, era o dimineață rece de noiembrie, erau doar patru grade, și când am pus piciorul pe asfalt, mi-au înghețat tălpile, dar acum mă simt perfect.

Mă bucur să constat că o pauză de câteva zile nu mi-a afectat rezistența. Maratonul 5K e peste numai două zile și ar fi jenant dacă nu m-aș număra printre primii alergători, dat fiind că sunt tocmai cea care l-a organizat.

Endorfinele îmi curg prin vene. Aș fi în stare să mă sui într-un copac sau chiar să urc un munte. De zile întregi nu m-am mai simțit atât de bine.

Asta până când îl zăresc pe inspectorul Santoro rezemat de un Volvo gri parcat în fața casei mele.

Seara trecută, înainte să mă bag în pat, m-am uitat pe telefon la un site cu știri locale să văd dacă există ceva nou despre Dawn. Cel mai nou articol menționa că poliția încă o mai caută. Nu părea să se fi făcut cine știe ce progrese. Aseară, Dawn era încă dispărută, fără speranță.

Dacă inspectorul a venit să mă vadă, e foarte puțin probabil ca Dawn să fi apărut, vie și nevătămată.

Mă opresc în loc, fără să știu exact ce să fac. O clipă stau și socotesc dacă să mai alerg vreun kilometru, doi. Nu că m-ar ajuta prea mult. Inspectorul nu pare că ar avea de gând să plece undeva înainte de a vorbi cu mine. Și nici eu nu am cum să plec la serviciu în tricou și colanți, transpirată toată.

Oricum, cred că m-a văzut.

Și, evident, Santoro se îndreaptă de spate și îmi face cu mâna. Fac o grimasă și îmi doresc să nu fi fost nevoie să vorbesc cu el îmbrăcată în costumul de jogging, transpirată. Mă rog, mi-aș dori să nu fie deloc nevoie

să vorbesc cu el, dar nici ținuta mea nu îmbunătățește cu nimic lucrurile.

— Domnișoară Farrell! zice și îmi face iar cu mâna. Aveți un minut?

Accentul lui de Boston nu mi se mai pare deloc adorabil.

Parcurg pe jos distanța de o jumătate de stradă cât mi-a mai rămas până la casa mea. Santoro mă măsoară din cap până-n picioare, cu ochii lui negri și pătrunzători.

— V-a priit alergarea?

— Da.

— Plăcută vreme pentru așa ceva, zice mijind ochii spre cer. Și sâmbătă, când aveți maratonul, se pare că va fi o zi frumoasă.

Evident că știe tot despre programul meu pentru toată săptămâna.

— Nu e chiar un maraton. Mai degrabă o alergare de distracție, pentru o cauză caritabilă.

Santoro dă din cap, de parcă puțin i-ar păsa.

— Vă deranjează dacă intrăm?

— Ați găsit-o pe Dawn?

Nu îmi răspunde; în schimb, face un gest brusc din cap în direcția ușii mele.

— Dacă nu vă supărați, mai am doar câteva întrebări.

Ar trebui să fiu de acord. Nu am nimic de ascuns. Simt totuși că mi se încleștează maxilarul. Nu am făcut nimic rău și se pare că inspectorul ăsta o să mă ia la bani mărunți. Nu e *drept.*

— V-am spus tot ce știu.

— Bun, atunci o să fie ceva rapid.

Ochii lui negri mă fixează și mă sperie. Mă fâțâi de pe un picior pe altul și îmi doresc să pot face un duș înainte a de discuta cu el. Ce naiba, doar am pete de sudoare la subraț. Se pare însă că nu prea am de ales.

— Bine, zic. Dar nu peste mult timp trebuie să plec la serviciu.

— Nu o să dureze. Dacă vreți, vă scriu eu o scutire.

Mă irită ideea ca bărbatul acesta să-mi scrie o scutire, de parcă aș fi o adolescentă și el ar fi tatăl meu, care mă scuză de la ore. Nici nu catadicsesc să răspund la așa ofertă. Apuc în schimb pe alee, spre ușa de la intrare. Descui și Santoro mă urmează.

Se oprește în hol.

— Vă deranjează dacă ne așezăm?

— De fapt, mă deranjează, spun și îmi încrucișez brațele peste piept. Cum spuneam, nu prea am timp. Deci, ce anume mai vreți să știți?

Se uită la mine ca și cum îndrăzneala mea l-ar fi luat prin surprindere, dar nu cedez. Nu am de gând să-l las pe inspectorul ăsta să mă domine.

— Deci, vreau doar să înțeleg mai bine relația dumneavoastră cu Dawn.

Mi se zbate pleoapa dreaptă.

— V-am spus, eram colege de serviciu. Eram în relații amicale, dar nu chiar prietene. Asta e tot?

— Ce vreți să spuneți prin „relații amicale”?

Mă uit la el.

— Vreau să spun că ne salutam în fiecare zi. Am dus-o acasă o dată, când a avut nevoie. Uneori, luam prânzul împreună. Cam asta e tot.

— OK, am priceput, zice și dă din cap. Și a existat vreodată o situație în care v-ați certat cu Dawn?

— Nu, răspund ferm. Niciodată.

— Ați râs vreodată de ea?

— Sa râd de ea? repet. Da ce sunt eu – elevă de școală primară?

— Ei bine, zice Santoro, gânditor, din câte am auzit, Dawn era cam ciudată. Când oamenii sunt diferiți, devine poate firesc să fie ridiculizați.

— Păi, eu n-am făcut-o niciodată.

— Niciodată?

— Nu!

— Deci, nu i-ați spus niciodată cuiva că, după părerea dumneavoastră, Dawn și-a pierdut virginitatea cu o țestoasă?

Îmi cade falca.

— Eu… S-a… Cine v-a *spus* asta?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Mai multă lume, de fapt.

— La dracu’, mormăi în barbă. OK, cum să vă spun… Adică, da, e posibil să o fi făcut. În glumă doar. Știți, pentru că îi plăceau țestoasele așa de mult. Nu am făcut-o să-i rănesc sentimentele.

Îmi înfig unghiile în palmă.

— Dacă am spus o glumă, asta nu face din mine o persoană groaznică.

— Sigur că nu, spune inspectorul, dar în vocea lui e ceva care mă face să cred că părerea lui e alta. Deci, mai sunt și alte glume pe care le-ați făcut despre Dawn?

— Nu. Adică, nu-mi aduc aminte.

— Ați invitat-o la petrecerile de la firmă?

— Da, cum să nu.

— Pentru că mai multe persoane au declarat că o împiedicați deliberat să participe la petrecerile de la birou.

— Nu am făcut așa ceva! izbucnesc. Am trimis întotdeauna un e-mail către tot biroul. Nu aș exclude-o deliberat pe Dawn.

— Și venea la petreceri?

— Nu, dar asta nu e vina mea, nu?

Îmi proptesc mâinile în șold și îl țintuiesc cu privirea.

— Trebuia să-i dau o invitație gravată? De ce anume mă acuzați, mai exact?

Santoro își lasă capul pe o parte.

— Mai mulți colegi de-ai dumneavoastră consideră că o hărțuiați pe Dawn Schiff.

De data asta am impresia că maxilarul o să-mi iasă din articulație.

— Să o hărțuiesc pe Dawn? vorbiți serios? Cine a zis asta?

— Nu pot să spun. Dar clar nu a fost o singură persoană.

— Mint.

Simt cum îmi zboară o picătură de salivă din gură când scuip cuvintele.

— Nu am hărțuit-o niciodată pe Dawn. Nu suntem la școală. De fapt, ce vrea să însemne asta?

Inspectorul se încruntă.

— Înseamnă că din partea dumneavoastră a existat un tipar de cruzime față de ea, manifestată în mod repetat.

— Un tipar de cruzime?

Nu îmi cred urechilor.

— Pentru că am făcut o *glumă* despre ea?

— Pentru că ați exclus-o de la evenimentele companiei. Ați împiedicat-o să participe la ședințe. I-ați distrus bunuri personale…

— Eu… *poftim*?

Mi se învârte capul.

— Nu am făcut niciodată așa ceva. Am fost drăguță cu ea. Mai drăguță decât merita.

— Mai drăguță decât merita? Ce înseamnă asta?

Am regretat imediat frazarea aleasă.

— Vreau doar să spun că Dawn era ciudată. Lumea nu o plăcea. Dar eu am încercat să fiu drăguță cu ea, bine? Poate că am făcut câteva glume pe seama ei, pe la spate, dar asta a făcut toată lumea. Nu am *hărțuit*-o niciodată.

Santoro îmi aruncă o privire care arată că nu crede o iotă din ce zic. Mă întreb cine i-a spus lucrurile astea groaznice despre mine. Probabil cineva invidios pe rezultatele mele la vânzări.

— Doar pentru că Dawn era altfel, zice inspectorul, nu era un motiv să fiți necruțătoare cu ea.

— Nu am fost așa!

Ochii mi se umplu de lacrimi și mă lupt să nu le las să curgă.

— Întrebați-l pe șeful meu. Seth Hoffman. El o să vă spună că m-am purtat frumos cu Dawn.

— Seth Hoffman? zice Santoro, arcuindu-și sprâncenele până sus, la linia părului. Șeful dumneavoastră însurat, vreți să spuneți, cel cu care aveți o aventură?

Bun, acum e momentul în care simt că o să fac un atac de cord și o să leșin. De unde știe? Pricep eu că e detectiv, dar mi se pare că asta e în afara sferei acestor investigații despre dispariția unei persoane care nu are absolut nicio legătură cu noi.

— Seth v-a spus asta?

— Nu. El n-a zis decât lucruri bune despre dumneavoastră.

— Atunci cine v-a spus că mă culc cu Seth?

Ezită o fracțiune de secundă.

— Dawn i-a scris unei prietene despre asta în e-mailurile pe care i le-am găsit în computer.

Vai de mine!

Da, Dawn știa despre mine și Seth. Nu pentru că i-aș fi mărturisit eu ceva. S-a întâmplat să fie de față când nevasta lui Seth îmi lăsase un bilet de amenințare. Dar atunci reacționase OK. Mi-a promis că nu va spune nimănui. Numai Dumnezeu știe cine e „prietena” asta căreia îi povestise despre ce fac eu. Nici măcar n-am știut că are vreo prietenă căreia să îi povestească.

Treaba asta mă pune pe gânduri și mă întreb ce altceva a mai scris despre mine.

Ce mai conta, totuși? Și ce dacă Dawn i-a scris chestii despre mine în câteva e-mailuri tâmpite? Tipa avea clar o viziune aparte despre lume și nu înseamnă că tot ce a zis e și adevărat. Nimic din toate astea nu este o *dovadă* reală sau ceva.

— Domnule detectiv, asta se cheamă hărțuire, îi spun, scrâșnind din dinți. Trebuie să plec la serviciu. Și nici nu știm dacă lui Dawn i s-a

întâmplat cu adevărat ceva rău. Probabil că doar a plecat într-o călătorie, fără să spună nimănui.

Santoro ridică din sprâncene și pe frunte îi apare o cută adâncă.

— Nu, n-a plecat.

— Păi, de unde știți?

— Pentru că în zori zilei de azi am descoperit trupul lui Dawn.

CAPITOLUL 22

Aproape că mă lasă picioarele. Întind mâna să mă sprijin de balustradă, dar nu e suficient. Mă las să cad pe prima treaptă. Capul mi se învârte și, o secundă, trebuie să mi-l sprijin între picioare.

În zorii zilei de azi am descoperit trupul lui Dawn.

Nu, nu se poate.

— E… încep să spun și apoi înghit cu greu. E moartă?

— Da.

Nu mi-am dat seama până în clipa de față că trăisem cu convingerea că Dawn e încă în viață. Chiar dacă am văzut sângele pe podeaua din casa ei, tot am crezut sincer că nu se poate să fi pățit ceva.

Doar că Dawn nu era bine. Nu va mai fi niciodată bine. Acum o să-și petreacă veșnicia în pământ. Va urma o înmormântare, unde o să vorbim despre cât de mult ne lipsește. Despre ce persoană minunată era, despre cum a fost luată de lângă noi mult, mult prea devreme.

— Ce a pățit? reușesc să îngaim cu greu.

Santoro ezită o clipă, de parcă nu ar fi sigur că vrea să îmi spună.

— A fost lovită de mai multe ori cu un obiect contondent, până a murit. A decedat din cauza unei răni la cap.

Scap un țipăt de groază. Pare un mod absolut oribil de a muri. Să fii lovit până mori. Biata Dawn. Chiar dacă era ciudată, avea în ea un soi de inocență care uneori o făcea să pară copil. Cine să-i facă așa ceva?

Ridic iar privirea și mă uit la inspector. Crede că eu sunt cea care i-a făcut asta. Crede că eu am lovit-o cumva cu un obiect contondent, până am omorât-o. De parcă eu aș fi capabilă de așa ceva.

Adică, fizic vorbind, presupun că ar fi posibil. Dawn era o persoană foarte mică de statură. Nu cred că avea mai mult de patruzeci de kilograme, îmbrăcată. Iar eu recunosc că am o condiție fizică destul de bună. Santoro

tocmai m-a văzut alergând. Presupun deci că, *teoretic* vorbind, nu era imposibil să fi fost în stare.

Dar *de ce*? De ce ar crede că am făcut-o?

— E îngrozitor, spun și vocea îmi tremură în timp ce o lacrimă mi se rostogolește pe obraz. Nu… Nu pot să cred.

— E un lucru îngrozitor, admite Santoro. Înțelegeți așadar de ce vrem să fie adusă în fața justiției persoana care se face răspunzătoare de ceea ce i s-a întâmplat lui Dawn.

Îmi șterg ochii cu dosul palmei.

— Da. Da, bineînțeles.

— Atunci, vă deranjează dacă arunc o privire prin casa dumneavoastră?

Îl privesc uimită.

— Prin casa mea? De ce ați…

— Cum ziceam. Vrem doar ca persoana responsabilă pentru ce a pățit Dawn să fie adusă în fața justiției.

— Eu…

Am senzația că gura mi-e prea uscată ca să pot rosti vreun cuvânt. Trebuie să îmi dreg glasul.

— Eu am un alibi pentru noaptea aceea. V-am spus-o deja.

— Exact, zice inspectorul și dă din cap. Exact, iubitul. Am uitat.

— Exact, spun și eu, crispată.

— Doar dacă…

— Doar dacă *ce?* Am un alibi.

Ridică din umeri.

— Ei, doar dacă nu cumva ați omorât-o împreună, voi doi.

Nici măcar nu am cuvinte cu care să-i răspund la asta. Doar că, dintr-un ungher al minții, ceva mă face atentă. Ar trebui să îmi iau un avocat. Trebuie să-mi iau un avocat înainte ca toată treaba asta să scape de sub control. Am nevoie de un avocat înainte să se întâmple ceva ireparabil.

Așa nu ar arăta însă că sunt vinovată? De ce aș arunca o grămadă de bani pe un avocat? Nu am făcut nimic, pentru numele lui Dumnezeu!

— Domnule inspector, acum trebuie să plec la muncă, spun, străduindu-mă să îmi păstrez firea. Așa că, dacă nu mai aveți alte întrebări, chiar trebuie să plec.

— OK, zice și-și îndeasă mâinile în buzunarele hainei. Atunci o să vorbim mai târziu.

Nu. Nici vorbă.

— Sper să găsiți persoana care i-a făcut asta lui Dawn.
— Credeți-mă, domnișoară Farrell, o vom face.

CAPITOLUL 23

CU PATRU LUNI ÎN URMĂ

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Mai întâi de toate, vreau să îți mulțumesc pentru florile superbe pe care le-ai trimis. Ești singura persoană din lume care își aduce aminte că lalelele sunt singurele flori care nu îmi irită sinusurile. Când le-am primit, mi s-a înseninat ziua. Mai ales după ce săptămână oribilă am avut.

Deci, tu știi cât de mult țin să nu întârzii. La școală nu am primit nicio penalizare de întârziere – tu primeai mereu! Scuze, nu vreau să te fac să te simți prost pentru că nu ești punctuală, dar ăsta e purul adevăr. Când cineva îmi spune să fiu undeva la o anumită oră, poți să pui pariu că o să apar acolo la timp. Fără scuze. De fapt, de obicei ajung cu câteva minute mai devreme.

Nu există nimic mai rău decât să fii în întârziere.

Așa că poți să-ți imaginezi cât de jenată am fost azi după-amiază, când am apărut în sala de consiliu, la o ședință, ca să constat că aceasta începuse deja. Mi-am verificat ceasul, dar nu era în urmă. Ședința trebuia să înceapă la ora 14.00 și era 14.00 fără câteva minute. Cu toate astea, toată lumea era așezată în jurul mesei de consiliu, cele mai multe dintre croasante fuseseră mâncate, iar Seth era în mijlocul unei fraze.

— Vai Dawn, mersi că ni te-ai alăturat și tu, a zis. Când i-am răspuns „Cu plăcere”, câțiva au chicotit. Nu am înțeles ce era așa de amuzant, totuși. E politicos ca, atunci când cineva îți mulțumește, să spui „cu plăcere”. Asta se învață la grădiniță. Doar că, mai întâi de toate, nu am fost sigură de ce mi-a mulțumit Seth, pentru că șaizeci de secunde mai târziu a încheiat ședința și toată lumea a plecat. M-am uitat iar la ceasul de la mână, și mai confuză. Mai ales atunci când Seth m-a întrebat pe un ton iritat de ce am întârziat la ședință o oră.

Am încercat să îi explic că eu n-am întârziat. Că ședința a început la ora 14.00 și că acum era ora 14.00. Doar că Seth a tot insistat că ședința a început la 13.00, ceea ce știu că nu e adevărat, dar mi-a fost greu să îl contrazic, când toată lumea era acolo, în fața mea, iar ședința evident se terminase. Pe urmă Seth a adus în discuție faptul că nici ieri nu venisem la o ședință, deși întâlnirea aceea fusese anulată. Numai că Seth mi-a zis că nu e așa și că toată

lumea a fost prezentă, cu excepția mea.
Nu am știut ce să-i spun. Am rămas acolo, în picioare, cu genunchii tremurând. Așa ceva nu e genul meu. Eu mereu ajung la timp la întâlniri. Și niciodată nu aș lipsi atunci când trebuie să fiu prezentă. Bineînțeles că a existat un e-mail care anunța că ședința a fost contramandată. Îl primisem în *inbox* la prima oră a dimineții.
De la Natalie.
Natalie, ca agent senior de vânzări este adeseori persoana care trimite e-mailurile despre ședințele de vânzări. Ea a fost aceea care a trimis ieri e-mailul care anunța contramandarea ședinței. Și tot ea a fost cea care mi-a trimis un e-mail să mă anunțe că ședința era azi la ora 14.00.
I-am explicat asta lui Seth. Nu a părut să mă creadă. Și-a pus brațele cruciș peste piept și a clătinat din cap. În ochii lui, Natalie nu poate să greșească.
— De ce dracu' să facă așa ceva? a întrebat într-un final.
Aș vrea să fi avut un răspuns. Chiar și acum îmi storc creierii să găsesc unul. Ce am făcut ca Natalie să mă urască atât? Știu că, uneori le fac celorlalți lucruri care îi deranjează și eu nici nu-mi dau seama că le-am făcut. Evident, ceva de genul ăsta trebuie să-i fi făcut și lui Natalie. Aș vrea să pot retrage, indiferent ce a fost. Vreau doar să îi fiu prietenă.
Pe urmă Seth mi-a spus că, indiferent ce se întâmplă între mine și Natalie, trebuie să găsesc o cale de a rezolva lucrurile. Astea au fost cuvintele pe care mi le-a adresat. *Rezolvă lucrurile, Dawn.*
Dar cum? Natalie nu mă place. Nu știu cum să schimb asta. Nici măcar nu pricep de ce nu mă place. Doar nu am spus nimănui secretul ei. Mă rog, ți-am zis ție, dar tu nu o să spui nimănui despre asta. Poate că e supărată pe mine că i-am răsturnat și i-am spart bibeloul-țestoasă. Poate că ar trebui să îi cumpăr alta. Totuși, nu cred că despre asta e vorba. Părea să fie supărată pe mine înainte să se întâmple chestia cu țestoasa.
Uneori, sunt foarte frustrată. De ce îmi este atât de greu să îmi fac prieteni? Altora le vine foarte ușor. Când mă uit la Natalie și Kim, cum stau de vorbă, văd ce relație minunată au și devin foarte geloasă, încerc și eu mereu, dar nu îmi iese niciodată. Știi că nu e prima dată când cineva a prins ură pe mine fără niciun motiv. S-a întâmplat de atâtea ori, că nici nu le mai știu numărul.
Vreau să rezolv asta. Trebuie să găsesc o cale. Sunt deșteaptă. Până la urmă, o să fiu în stare să-mi dau seama cum, dacă o să mă gândesc suficient. Totuși, dacă ai ceva idei, mi-ar plăcea să le aflu.

Cu considerație,
Dawn Schiff

CAPITOLUL 24

ÎN PREZENT

NATALIE

Imediat ce pleacă inspectorul Santoro, încep să umblu pe internet după informații despre Dawn.

E știre de ultimă oră. Nu îmi apar decât câteva articole și acelea au informații minime. A fost găsită într-un pâlc de pădure din Cohasset – un alt oraș, aflat la vreo douăzeci de minute de mers de South Shore – pe jumătate îngropată în pământ. Nu mai sunt alte informații disponibile, deși fac pariu că vor mai apărea și altele de-a lungul zilei.

Mă gândesc să anunț la serviciu că sunt bolnavă, dar până la urmă decid că e mai bine să mă duc. La urma urmelor, lumea de la birou s-ar putea să aibă mai multe informații decât mine. Și adevărul e că vreau niște răspunsuri.

Cum a putut inspectorul să creadă că am hărțuit-o pe Dawn? Cum ar putea cineva să creadă asta? Nu sunt un astfel de om. Am fost *drăguță* cu ea. Am încercat chiar să îi fiu prietenă, dacă are vreo importanță.

E totuși evident că am făcut probabil ceva care i-a convins pe ceilalți că o hărțuiesc. *Mai mulți* oameni i-au spus asta. Chiar Dawn a scris despre asta în mai multe e-mailuri către o prietenă. Ceea ce mă face suspectă de crima căreia i-a căzut victimă.

Nu îmi vine să cred că așa gândea despre mine. Și chiar aș vrea să știu cine a mai spus asta despre mine. Și cine era *prietena* asta? Sunt șocată să aflu că Dawn avea o prietenă de care s-a simțit suficient de apropiată, încât să îi spună cele mai intime secrete ale ei.

Se pare, totuși, că nu eu am fost cea mai gravă dintre problemele ei. Mai există cineva care o ura. Altcineva a urât-o într-atât, încât să o omoare în bătaie, lovind-o cu un obiect.

Cum ar fi să fie tocmai presupusa ei prietenă? Cea căreia îi trimitea e-mailuri despre mine. Dumnezeu e martor că Dawn avea tendința să calce lumea pe nervi. Poate că prietena ei nu a mai suportat și a hotărât să…

Doamne, mă gândesc fără încetare la ce i s-a întâmplat.

Când ajung la birou, mă duc direct la mine în boxă. Trebuie să nu mă mai gândesc la asta și să mă afund în muncă. Ce s-a întâmplat cu Dawn e groaznic, dar nu e din vina mea. Am și un alibi, mulțumită iubitului meu minunat, căruia o să-i fiu absolut fidelă de aici încolo. Inspectorul Santoro poate așadar să creadă ce vrea – sunt intangibilă.

Numai că, imediat ce intru în boxă, încremenesc.

Acum două zile, când am venit la muncă, pe biroul meu era o figurină de țestoasă. Ieri am aruncat-o la gunoi. Îmi amintesc perfect că am făcut-o. Am vrut să nu o mai văd niciodată.

Acum, însă, a ajuns din nou pe birou, habar nu am cum.

Sunt la fel de îngrozită ca oricine de țestoasa aceea de circa zece centimetri. Am aruncat nenorocirea aia în coșul de gunoi și acum, nu știu cum și în pofida oricărei logici, e *la loc*. Nu mă pot abține, mă uit încontinuu la ea, cu ochii ei negri, sticloși și carapacea verde și lucioasă.

Ce. Mama. Dracului.

Bun, trebuie să mă calmez. Poate că personalul de curățenie a făcut-o. Poate au văzut țestoasa la mine în coș când l-au golit și au presupus că îmi căzuse acolo din greșeală. Și au zis că o recuperează pentru mine.

E posibil.

Oricum, o să scap de țestoasă odată pentru totdeauna. De data asta nu o să mai intervină niciun om de serviciu.

Înșfac bibeloul de pe birou. Îl țin strâns în mâna stângă și labele mici mi se înfig în palmă. Mă duc la bucătărie și o arunc direct în coșul de gunoi comun. Și când spun că o „arunc” înseamnă că o azvârl acolo cu toată forța, așa că se aude o bușitură zdravănă când se izbește de fundul coșului. Până la prânz țestoasa o să fie îngropată în gunoaie.

Nu am să o mai văd niciodată.

Ajung înapoi, aproape de alveola mea, când începe să sune telefonul de pe birou. De obicei, mai întâi mă uit cine sună. Dar acum nu sunt în toate ale mele, așa că ridic receptorul fără să mă gândesc.

— Vorbesc cu Natalie Farrell? se aude o voce bubuindu-mi în ureche.

— Da.

Nu pot să sufăr să vorbesc la telefon fără să știu de la bun început cu cine stau de vorbă. Numărul apelantului îmi apare însă blocat. Inima mi se face cât un purice – nu iar.

— Cine e?

— Sunt Dave Fulton. De la Vitamin Hut.

— Ah, da.

Răsuflu ușurată. Cam cu o lună în urmă îi vândusem lui Fulton ceva produse. Fusese puțin reticent să le expună în magazinul lui mic, dar după ce am luat împreună un prânz prelungit și plăcut, am reușit să îi schimb părerea și a cumpărat cinci baxuri.

— Cu ce pot să vă ajut, domnule Fulton?

— Uite care e treaba, Natalie.

Are o voce aspră. La fel ca a inspectorului Santoro, cu un pronunțat accent bostonian.

— Nimeni nu cumpără Collahealth. Nu îl vrea nimeni. Și puținele vânzări pe care le-am făcut mi-au fost returnate. Lumea spune că nu are niciun fel de rezultate. Cu excepția unei femei care a zis că a avut niște efecte secundare aiurea, de genul că a început să aibă furnicături la picioare.

— Da, dar e nevoie de două sau trei luni ca să se observe efectul, îi explic. Ați spus asta oamenilor?

— Tu ai zis două, trei săptămâni.

— Nu, două până la trei *luni*. Atât durează până ajunge să crească nivelul de colagen.

— În fine, mormăie el. Ideea e că nu pot să vând rahatul ăsta. Și nu pot să fac față celor care vin să se plângă de efectele secundare.

— Nu există efecte secundare. Cercetările au arătat că produsul Collahealth e perfect sigur.

— Nu asta e ideea. Vreau să îmi restituiți banii. Mai am trei baxuri pe care nici nu le-am deschis încă.

— Îmi pare rău, domnule Fulton. Vixed nu permite restituirile.

La celălalt capăt se lasă o tăcere lungă.

— Ce dracu’ spui acolo, Natalie? Mi-ai zis că pot să primesc banii înapoi dacă produsul nu se vinde.

— Probabil că ați înțeles greșit, îi spun, pe tonul cel mai spășit. Produsele Vixed au un termen de valabilitate limitat și nu putem permite rambursarea.

— Vorbești serios? Rahatul ăsta e scump. Vrei să spui că m-am pricopsit cu trei baxuri din rahatul vostru, pe care nu pot să le vând?

Fulton ridică vocea tot mai mult. Îmi imaginez cum i se umflă venele pe gâtul lui gros și cum ochii îi ies din orbite.

— Îmi pare *foarte* rău, îi spun.

Frate, e prea devreme pentru asta.

— Asta este politica firmei. Nu eu fac regulile. Le fac alții. Dacă ar fi după mine, v-aș returna banii.

— Dar tu mi-ai spus că pot să obțin rambursarea. A fost singurul motiv pentru care le-am cumpărat!

— Nu… nu știu ce să vă spun.

Se aude cum gâfâie Fulton la capătul celălalt al firului. Acum îmi imaginez că scoate fum pe urechile lui păroase.

— Vreau să vorbesc cu managerul tău.

— Sigur, îi spun. Așteptați doar un moment.

Apăs pe butonul de *hold* și pun jos telefonul. Mă uit la unghii – cea a arătătorului de la mâna stângă are marginea ciobită. Scotocesc în poșetă până găsesc pila de unghii. Îmi aranjez marginea zdrențuită, apoi suflu praful de pe unghie. Întotdeauna mă simt bine când îmi aranjez unghiile.

Apăs butonul de *hold* cu unghia proaspăt pilită și ridic telefonul.

— Domnule Fulton?

— Da?

— Îmi pare foarte rău, spun și oftez. Am luat legătura cu managerul nostru și e prins într-o altă convorbire, dar mi-a spus să vă informez că nu putem face nicio excepție de la politica noastră. Mă tem că nu vă putem returna banii.

Liniște din nou la celălalt capăt.

— M-ai mințit.

— Pardon?

— M-ai mințit, izbucnește domnul Fulton. Mi-ai spus că pot să obțin o rambursare pentru marfa voastră de rahat și ăsta e singurul motiv pentru care am cumpărat-o. Și pentru că ți-ai lipit țâțele de fața mea.

— Domnule Fulton…

— Ești o mincinoasă afurisită, șuieră. Și sper ca firma voastră de rahat să dea faliment.

După aceste cuvinte, de la capătul celălalt se aude un declic sonor. Dave Fulton mi-a închis telefonul în nas.

Mă uit la aparatul mut din mâna mea, puțin marcată de toată convorbirea. Serios, însă, firma noastră e o afacere. Și nu ajungi să fii numărul unu ca agent de vânzări în companie oferind rambursări.

În mod normal, aș fi ridicat doar din umeri și nu mi-ar mai fi păsat. Celor mai mulți le plac produsele noastre, dar întotdeauna vor exista și persoane care să nu le agreeze. Și doar n-o să-mi bat capul cu un magazinaș oarecare

ascuns pe undeva prin Cambridge. O să dea faliment înaintea noastră.

Astăzi, însă, vorbele tipului m-au întors pe dos.

Ești o mincinoasă afurisită.

Nu e adevărat. Eu i-am spus care e politica noastră în privința rambursărilor. Nu e vina mea că omul a fost așa de distras de sânii mei, încât nu m-a ascultat cu atenție. Nu sunt o mincinoasă afurisită. Fac ceea ce trebuie să fac pentru a ne vinde produsul. Îmi fac *treaba*.

Nu e vina mea.

CAPITOLUL 25

După ce trag de câteva ori aer adânc în piept, mă duc la bucătărie să-mi iau o cafea. Kim e și ea acolo, ține căuș în mână o ceașcă, în timp ce cu cealaltă dă scroll pe ecranul telefonului. De obicei își petrece prima oră din ziua de muncă în bucătărie. Și mai vine aici de vreo alte trei sau patru ori, în timpul zilei. Aș zice că, într-o săptămână, Kim nu muncește pe bune mai mult de o oră, două.

Am încercat să îi dau câteva ponturi despre cum să-și crească vânzările, dar nu e prea interesată. Sincer, uneori am impresia că încearcă să se lase concediată. Ar avea o scuză perfectă să rămână acasă și să-și lase soțul bogat să o răsfețe.

— Bună, Nat!

Bate din gene spre mine. Observ că pielea de pe frunte începe să i se jupoaie puțin, arsă de soare în luna de miere.

— Ai auzit că au găsit-o pe Dawn? zice. Sau ce-a mai rămas din ea, de fapt.

Vorbele ei îmi provoacă o grimasă. Nu e chiar o glumă, dar mi se pare complet nepotrivită.

— Am aflat.

Kim clipește.

— Cine putea să-i facă așa ceva? Adică, noi toți am vrut oarecum să o strângem de gât, dar cine să-i facă asta pe bune? E groaznic.

— Mda, spun și mă strecor pe scaunul de lângă ea.

— Auzi, Kim, tu ai vorbit cu inspectorul ăla ieri?

— Ah, da, răspunde și soarbe din cafea. Destul de sexy, tipul, nu?

— Nu chiar.

Strâmb din nas. Dacă l-am considerat vreodată sexy pe Santoro, acum clar nu mai e cazul.

— Omul pare că știe ce face.

Kim deschide încă o capsulă cu lapte și și-o toarnă în cafea. Îi place cafeaua cu mult lapte.

— Fac pariu că o să prindă făptașul. O să aibă grijă să-l bage în închisoare pe viață.

Nu știu de ce, dar vorbele ei mă neliniștesc tare.

— Da.

— Doamne, tu cine crezi că ar fi putut să o facă?

Azi de dimineață tocmai citeam despre ce se întâmplă, în general, când o tânără este ucisă așa cum a fost Dawn. Adeseori, în astfel de cazuri, vinovat este soțul sau iubitul. Dar Dawn nu avea pe nimeni special în viața ei. Asta dacă nu a omorât-o țestoasa.

— Poate că a fost vorba de un spărgător.

Nu mi se pare logic. În afară de obiectul de pe raftul din bibliotecă, orice o fi fost acela, se pare că nimic altceva nu lipsea din casa lui Dawn. Și dacă a surprins un hoț și acesta a ucis-o, de ce să-i fi ascuns trupul? Nu are sens.

Nimic din toate astea nu are sens.

— Deci, reiau eu, dregându-mi glasul. Despre ce ai vorbit ieri cu Santoro?

Kim ridică din umeri și coboară privirea la telefon.

— Nu știu. Avea o grămadă de întrebări despre ea.

— I-ai spus inspectorului că o hărțuiam?

Întotdeauna am știut când mințea Kim, pentru că se înroșea la față. Din păcate, îmi era mai greu acum, din cauza bronzului ei nou.

— Nu știu. De ce?

Aș vrea să o scutur.

— Kim, *tu i-ai spus că o hărțuiam pe Dawn*?

Într-un final oftează și zice:

— Păi, cam asta ai făcut.

— Ba, nu!

Îmi aruncă o privire mustrătoare.

— Nu că te-aș condamna. Dawn era foarte ciudată. Era obsedată de țestoasele alea. Ce obsesie mai e și asta, pentru țestoase? Țestoasele sunt așa de *plicticoase*. Știi ce ar fi mai bine decât țestoasele? Orice.

Nu pot să nu mă gândesc la țestoasa pe care am tot găsit-o la mine pe

birou în ultimele trei zile. Sau la cea vie, care mișuna prin terariul din casa lui Dawn. Sau la biblioteca ale cărei rafturi erau ticsite cu țestoase. Kim habar nu are cât de înfricoșătoare pot să fie țestoasele.

— Nu o hărțuiam, insist. N-aș face niciodată așa ceva.

— N-ai spus tu chestia aia – că și-a pierdut virginitatea cu o țestoasă?

— Aoleu, aia a fost o *glumă,* îi răspund, crispată. N-a fost mare chestie. Toată lumea făcea glume de-astea despre ea. Dacă eu am hărțuit-o, așa ați făcut și voi, ceilalți.

— Cum zici tu, Nat.

— Ascultă-mă, Kim, spun, printre dinți. Trebuie să încetezi să-i mai spui inspectorului minciuni despre mine, OK? Pentru că dă *foarte* prost pentru mine.

— I-am spus doar ce s-a întâmplat pe bune.

— Ah, asta ai făcut? exclam și salt din sprâncene. Atunci, poate că ar trebui să-i spun și eu proaspătului tău soț despre ce s-a întâmplat pe bune în seara petrecerii burlăcițelor. Despre tipul ăla de la bar cu care…

— Natalie!

Cu viteza luminii, Kim se întinde peste masă și mă prinde de mână.

— Mi-ai *promis* că nu o să spui nimănui…

— Și nici n-am să o fac.

Îmi cobor privirea la nivelul ochilor ei și continui.

— Dar trebuie să încetezi să mă mai pui într-o lumină proastă. Bine? Acum e vorba de o afurisită de anchetă pentru crimă. Nu e de glumă.

O clipă Kim are aerul că e gata să izbucnească în lacrimi.

— OK, îmi pare rău. N-am crezut că e mare chestie. Și ce dacă te-ai luat puțin de Dawn? Toți am făcut-o.

— Da. Toți am făcut-o.

Îi mai arunc lui Kim o privire lungă. Sunt încrezătoare că o să-și țină gura – nu vrea ca soțul ei să știe ce a făcut în noaptea aceea. Norocul meu că în seara petrecerii burlăcițelor am avut inspirația de a face multe poze.

Din nefericire, am probleme mai mari decât Kim.

CAPITOLUL 26

Iau din nou prânzul la mine la birou. De obicei sunt o persoană foarte sociabilă, dar toată lumea vorbește numai despre uciderea lui Dawn și

începe să-mi facă rău, fizic. În plus, nu îmi place deloc ideea că mai multă lume din firmă este de părere că o hărțuiam pe Dawn. Încă nu înțeleg cum ar fi putut cineva să spună asta. Dimpotrivă, am fost poate singura care a încercat să fie drăguță cu ea!

Mușc din sandviciul meu cu carne de curcan și chiar atunci pe telefon îmi apare un mesaj. E de la Caleb.

Putem să vorbim?

Niciodată o discuție pozitivă nu a început cu aceste trei cuvinte. Dacă avea să-mi spună ceva de bine ar fi spus-o direct. Nu ar fi început prin a mă întreba dacă putem să vorbim. Ăsta e un preambul de despărțire.

Îmi ridic telefonul de pe birou și mă uit la ecran. Nu vreau să mă despart de Caleb. În ciuda micii mele scăpări de rațiune din noaptea trecută, continui să cred că e iubitul perfect. Dacă e să fie cum vreau eu, aș duce lucrurile mai departe. Înainte de săptămâna asta, aș fi zis că mă adoră. Că e îndrăgostit nebunește de mine.

Și dacă știe despre Seth? Dacă a venit la mine acasă aseară și i-a văzut mașina parcată în față? Asta i-ar fi dat motive din plin să înceapă o discuție de despărțire.

Mă bucur că nu a auzit comentariul inspectorului, cum că noi doi am fi putut să o ucidem pe Dawn. E mai mult decât absurd. E evident că nu am omorât-o împreună. Nici măcar nu am fost pe bune împreună în noaptea aceea. Bineînțeles însă că nu îi pot spune *asta* polițistului.

Nu mai suport. Trebuie să vorbesc cu Caleb.

Fac click pe numărul lui de telefon din lista cu apeluri recente. Simt o mică ușurare când îmi răspunde la telefon și nu pare chiar furios.

— Bună, Nat.

— Bună.

— Am aflat de Dawn, zice, calm. Ești… ești OK?

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu prea. Mă… mă gândesc fără oprire la asta. Ce i s-a întâmplat…

— Știu.

— A fost *omorâtă în bătaie,* Caleb. Îți închipui?

— Știu. E îngrozitor.

La capătul celălalt se lasă o tăcere interminabilă.

— Ascultă, voiam să-ți spun doar că îmi pare rău pentru ieri. Am fost

cam nesimțit cu tine.
— Ah.
Era ultimul lucru pe care mă așteptam să îl spună.
— Ei, e în ordine. Adică, a fost o zi stresantă.
— *Chiar* a fost.
Vocea îi sună cumva dogit, ca și cum nu a dormit destul.
— Nu am fost niciodată interogat în halul ăsta de un inspector. Și tipul a fost *dur.* M-a tot presat, încercând să mă facă să cedez.
— Dar nu ai făcut-o.
— Nu, confirmă Caleb. Uite, cred sincer că ar fi mai bine să le spui pur și simplu adevărul, dar pricep de ce inspectorul te-a făcut să simți că ai nevoie de un alibi. Și, frate, e limpede că nu ai fi putut să faci așa ceva.
Poate că pentru el e limpede. Dar inspectorul nu pare să creadă la fel.
— Oricum, zice Caleb, îmi pare rău că m-am panicat. Mă ierți?
Măcar de m-ai ierta și tu că azi-noapte m-am culcat cu altul. Nu, totuși, probabil că e mai bine să nu aduc chestia asta în discuție. Nu e nevoie să afle despre asta. Și, cum am zis, a fost o treabă singulară. Seth o știe.
— Vrei să vii la mine astă-seară? îl întreb. Nu-mi place ideea de a mă duce iar în casa mea goală.
— Aș fi vrut, zice și geme, dar azi o să stau până târziu la muncă. Nici măcar nu știu cât de târziu. Ce zici să o lăsăm pe mâine?
— Bine.
Mi-aș fi dorit să vină în seara asta, dar oricum o să mă văd cu el în curând.
— Și poate că de data asta chiar o să poți rămâne peste noapte.
— Pe bune?
Pare șocat.
— De ce nu?
— Am… am crezut că, dacă i s-au întâmplat atâtea prietenei tale, nu o să vrei să…
— Dawn n-a fost prietena mea, spun, încet. Adică, mi-a fost colegă de serviciu. Îmi plăcea de ea. Dar n-am fost prietene.
— Ah.
Am spus ceva greșit? E chiar așa de nepotrivit să-l chem pe iubitul meu la mine după ce o colegă, *pe care abia dacă o cunoșteam,* a fost ucisă?
— Încă ceva. Duminică e maratonul 5K. Mai participi, da?
Caleb pare iar surprins.

— Se mai ține?

În pofida a toate, simt un puseu de enervare.

— Caleb, am strâns o grămadă de bani. Nu pot să îl contramandez pur și simplu.

— A, OK.

— Adică, e pentru *copiii cu paralizie cerebrală.* Că doar nu organizez o petrecere de zi de naștere.

— Nu, am priceput. Atunci, cred, ăăă… cred că o să fiu acolo.

Mă imaginasem, pe mine împreună cu Caleb, alergând întregul traseu al maratonului. El are picioare mai lungi ca mine, dar eu m-am antrenat mai mult decât el. Caleb aleargă pe bandă, la sală, dar nu s-a antrenat în mod special pentru maraton. O să mă țin tare.

Nu știu însă ce o să se întâmple acum la maraton. Uciderea lui Dawn a schimbat totul. Nu vreau totuși să stric tot ce ne-am străduit să facem. Poate că trebuie să dau un impuls nou lucrurilor.

CAPITOLUL 27

CU TREI LUNI ÎN URMĂ

Către: Angajații Vixed
De la: Natalie Farrell
Subiect: Petrecere pentru mireasă!!!

Vinerea aceasta, la ora trei după-amiază, vom avea o petrecere pentru mireasă, în cinstea apropiatei nunți a lui Kim! Sunt permise și încurajate cadourile și nu există o limită de sumă! La urma urmelor, doar o dată se mărită Kim. (Sperăm!) O să organizăm petrecerea cu aportul culinar al fiecăruia, așa că vă rog să mă anunțați cu ce bunătăți contribuiți, să nu aducem toți același lucru!

Către: Angajații Vixed
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Petrecere pentru mireasă!!!

Abia aștept! O să aduc faimoasele mele brioșe în formă de țestoase. Uneori, când vine vorba de deserturi, „țestoase” se referă la bomboane din nuci pecan și caramel trase în ciocolată, dar

ale mele vor fi chiar brioșe-țestoasă! Înăuntru vor avea ciocolată și, chiar dacă nu o să-mi divulg toate secretele, să mă credeți când spun că brioșele mele o să semene foarte tare cu niște țestoase. Abia aștept să le împart cu voi!

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Angajații Vixed
De la: Natalie Farrell
Subiect: Re: Petrecere pentru mireasă!!!

Pentru Dumnezeu, Dawn, nu e nevoie să optezi întotdeauna pentru „reply all" la e-mailuri!!! O să te anunț dacă mai alege cineva să facă brioșe.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Azi de dimineață am ajuns la serviciu cu o tavă de douăsprezece brioșe. Natalie nu mi-a mai scris dacă e OK să le aduc, dar m-am gândit că brioșele nu sunt niciodată destule. Le-am făcut cu ciocolată, pentru că știm cu toții că ciocolata place tuturor. Am folosit însă glazură de vanilie, pentru că am putut să adaug colorant alimentar, să o fac să semene cu oceanul, și pe urmă am adăugat jeleuri verzi, să le transform în brioșe țestoase. Am lucrat așa de mult la ele. Îți trimit o fotografie, să vezi cât sunt de frumoase. Petrecerea a început la ora 15.00, în sala de consiliu. Natalie a pierdut aproape toată ziua cu pregătirile. De fiecare dată când am ridicat ochii am văzut-o în sala de consiliu, ocupându-se de decorațiuni. M-am gândit să o întreb dacă pot să ajut, dar nu am vrut să o sâcâi. Așa că m-am ținut la distanță.
La ora 15.00, colegii mei de serviciu au început să se adune în sala de consiliu cu tăvi de mâncare. Am dat fuga la bucătărie să îmi iau brioșele, pe care le pusesem pe raftul de jos al frigiderului.
Doar că brioșele nu mai erau acolo.
Eram sigură că le pusesem în frigider. Am făcut-o imediat după ce am ajuns la birou, ca să rămână proaspete. Am verificat toate rafturile, deși tava era destul de voluminoasă, așa că nu părea probabil să se rătăcească prin frigider. Apoi am verificat dulapurile de deasupra chiuvetei, întrebându-mă dacă nu cumva le pusese cineva acolo.
După vreo cinci minute de căutare, am început să intru în panică. Inima îmi bătea tot mai repede în timp ce scotoceam prin toate sertarele și dulapurile din bucătărie. Fusesem așa de

încântată să le arăt tuturor brioșele mele. Ce putea să se fi întâmplat cu ele?

Atunci mi-am dat seama. Probabil că cineva văzuse brioșele și le dusese în sala de consiliu, presupunând că erau pentru petrecere.

În momentul acela petrecerea pentru mireasă începuse de vreo cincisprezece minute. Mi-am clătit mâinile și m-am dus și eu acolo, să mă alătur celorlalți. Am văzut că aproape toată lumea din firmă era prezentă. Era o ocazie excelentă să ajung să stau de vorbă cu colegii mei într-un context degajat.

Natalie era la masa de consiliu și vorbea cu Seth, care ronțăia dintr-un platou cu mâncare. Pe buzele lui flutura un zâmbet, așa cum se întâmplă întotdeauna când vorbește cu Natalie. Nu mi-am dat seama niciodată dacă a aflat că nevastă-sa venise la firmă și lăsase biletul acela amenințător pentru Natalie. Chiar mă gândisem să îi spun lui Seth, dar am hotărât să îți urmez sfatul și să nu mă bag.

Azi însă i-am privit puțin pe amândoi de dincoace de geamul sălii de consiliu. A fost ciudat, dar aproape că mi l-am imaginat cum se apleacă și își lipește buzele de ale ei, cum își trece degetele prin părul ei lung, mătăsos. Nu e greu să pricep de ce o place.

Am apucat clanța ușii de la sala de consiliu. Natalie și-a întors imediat capul spre mine, brusc. L-a lăsat baltă pe Seth și s-a grăbit să traverseze sala ca să mă întâmpine. Dar nu părea bucuroasă să mă vadă. A început să-mi pună o mie de întrebări despre motivul pentru care eram acolo, chiar dacă și eu am fost pusă în e-mailul în care invitase toată firma. După aceea mi-a subliniat că era o petrecere cu contribuție și că eu nu adusesem nimic. Încă mai speram că brioșele țestoase ajunseseră la petrecere de unele singure, așa că am anunțat-o că eu preparasem brioșele. Când i-am spus asta, Natalie a reacționat ca și cum nu știa despre ce vorbesc. „Nu sunt niciun fel de brioșe țestoase aici”, tot repeta. Pe urmă m-a acuzat că mint când spun că le-am adus.

— Dawn, te rog să nu spui minciuni, a zis. E foarte urât.

Când a rostit cuvântul „urât” a făcut un gest semnificativ spre îmbrăcămintea mea. Spre deosebire de Natalie, la serviciu port de obicei pantaloni. În fustă nu mă simt confortabil. Și nici bluze mulate nu port, așa ca ea – unele întinse peste piept – deși, ca să fiu cinstită, nu am mare lucru de arătat în zona aceea. Mama mereu spunea că am alura unui băiat prepuber.

Am insistat că pregătisem douăsprezece brioșe de ciocolată, însă Natalie nu voia să se dea la o parte, să mă lase să intru la petrecere. Într-un final a zis că, la urma urmelor, nici nu pricepe de ce am venit, pentru că eu nici nu sunt prietenă cu Kim. Când i-am spus că ea mă invitase, doar a clătinat din cap.

— Am trimis e-mailul la toată lumea, dar am presupus că fiecare o să-și dea seama că nu are de ce să vină dacă nu e prieten cu Kim – e de bun-simț.

Doar că, atunci când m-am uitat peste umărul lui Natalie, am văzut că în sala de consiliu erau prezenți absolut toți angajații firmei. Nu doar prietenii lui Kim. Era toată *lumea.* Toată lumea,

în afară de mine. Înainte să apuc a face remarca asta, Natalie mi-a închis ușa în față și s-a întors să vorbească cu Seth. După aceea nu am știut ce să fac. Aș fi putut să mă întorc la muncă, în sala goală de acum, dar nu reușeam să mă concentrez. Crezusem că petrecerea asta va fi pentru mine ocazia de a-i cunoaște în sfârșit pe unii dintre colegii mei. Poate chiar să îmi fac prieteni. Evident, îmi dau seama că nu voi mai avea niciodată o prietenă ca tine. Am renunțat la ideea asta prostească. Dar, întrucât locuim în colțuri opuse ale țării, mi-ar plăcea dacă ar exista cineva cu care să pot lua masa, din când în când.

Până la urmă am ales să mă întorc la bucătărie. Eram sigură că adusesem brioșele la serviciu de dimineață și dacă reușeam să le găsesc și să le duc în sala de consiliu, Natalie m-ar fi lăsat la petrecere. Ar fi fost *obligată*. Toată lumea va vrea să guste brioșele. Cui să nu-i placă brioșe-țestoasă?

Deci, în timp ce toată lumea era la petrecere, m-am întors în bucătărie de una singură. Am verificat încă o dată în frigider și apoi am trecut prin toate dulapurile și sertarele, sistematic. Și, într-o doară numai, am apăsat cu piciorul pedala coșului de gunoi, să îl deschid.

Acolo am dat peste brioșele mele. Storcoșite și adunate într-o mare grămadă, pe fundul coșului. Toată munca mea asiduă, la gunoi. Nimeni nu a avut ocazia să le vadă sau să le guste. Îmi luase ore de muncă să le fac. De pomană.

Tu mereu îmi spuneai să nu le dau celorlalți satisfacția de a mă vedea plângând. Dacă mi se întâmpla să fiu la limită, îmi spuneai ce minunată sunt și că trebuie să fiu puternică.

Îmi era totuși ușor să nu plâng când erai lângă mine. E mult mai greu când ești singur. Ai dreptate însă. Orice ar fi, nu trebuie să lași pe nimeni să știe că te-a rănit. Pentru că atunci vor înțelege că au câștigat.

De acea am revenit la mine în boxă cu bărbia sus. Nu aveam de gând să le dau satisfacție. Ai fi fost mândră de mine.

Cu simpatie,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

OMG, Dawn!!! Această Natalie a sărit calul! Trebuie să mergi la HR și să o reclami. Vorbesc serios.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Înțeleg de ce spui așa, dar aș prefera să nu mă duc la HR. Pentru următoarea petrecere o să mai fac un rând de brioșe și o să le țin la mine în boxă. În plus, șefa de ia HR o place foarte mult pe Natalie.

Cu simpatie,
Dawn Schiff

CAPITOLUL 28

ÎN PREZENT

NATALIE

Spre sfârșitul după-amiezii mai am un interviu pentru promovarea maratonului 5K, de astă dată la un post de radio local. Nu prea îmi stă mintea la asta, dar o să fie un mijloc bun de a-mi distrage atenția. Toată dimineața am vorbit la telefon și nu am reușit să fac nici măcar o singură vânzare. Interviul însă pot să-l țin și în somn. Mi s-a spus că am o voce foarte plăcută. Cineva mi-a spus odată că ar trebui să dublez voci.

La ora 16.00 trebuia să primesc un telefon de la Rita Duke, dar acum e și un sfert și încă nu m-a sunat, așa că îi caut numărul în agendă. Poate că n-am înțeles eu bine ora. Deși mi-o trecusem în calendar. De obicei nu fac greșeli de felul acesta.

După ce telefonul sună de mai multe ori, sunt convinsă că va intra mesageria vocală, dar apoi Rita îmi răspunde.

— Natalie?

— Bună, Rita! îi ciripesc eu. Nu trebuia să înregistrăm un interviu la ora 14.00? Am înțeles eu greșit?

— Nu.

O clipă se lasă tăcerea.

— Am presupus că n-o să mai vrei să îl facem de vreme ce colega ta…

Continuă, mai în șoaptă:

— Știi tu… a fost ucisă.

Nu mă miră că știe despre Dawn. Azi a fost peste tot la știri, de când i s-a

descoperit cadavrul.

— De fapt, m-am gândit că am putea să discutăm despre asta în timpul interviului. Strângem bani pentru paralizia cerebrală, dar acum vom alerga și în onoarea lui Dawn.

Rita rămâne atât de mult fără să spună o vorbă, că sunt gata să cred că a închis. Într-un sfârșit, zice:

— Serios? Chiar crezi că se cuvine?

— Dacă se cuvine? Despre ce vorbești? Dawn a fost omorâtă cu brutalitate și ucigașul este încă liber. Vom atrage și mai mult atenția publică – poate că asta o să ducă la descoperirea ticălosului care a făcut-o.

— Natalie, știi ce spune toată lumea pe internet?

Am o senzație groaznică, de gol în stomac.

— Ce?

— Numele firmei voastre e menționat peste tot.

Rita spune că e *mare tevatură.*

— Toată lumea zice că Dawn a fost hărțuită grav de personalul care lucrează acolo. Se vorbește peste tot despre asta.

Îmi iau mobilul și îmi deschid contul Twitter.

— Ce să caut? o întreb.

— Hashtag VixedHărțuitori.

Vai de mine!

— Nu e adevărat, îi spun Ritei. E doar un zvon oribil. Știi și tu cum sunt lansate chestiile astea.

— Îhâmm…

— O plăceam pe Dawn, îi spun și e aproape ca un nechezat, dar așa îmi iese. Noi două am fost prietene. Prietene bune. De fapt, am apărat-o de alții care o hărțuiau. Ea era *diferită,* știi? Dar îmi plăcea asta la ea. Îmi plăcea că e altfel.

— Înțeleg, spune Rita, dar mi se pare că acum contextul nu e tocmai potrivit. Nu pot să iau partea dușmanului, înțelegi?

— Dar eu nu sunt dușmanul!

Aș vrea să bat cu pumnul în birou.

— De fapt, eu sunt cea care a descoperit că a dispărut!

— Mda, am văzut o postare care menționa asta, zice Rita, tușind. A fost un hashtag suspect.

Sunt prea șocată să vorbesc. Îmi ia o secundă să îmi revină vocea.

— Știi, am un alibi pentru noaptea în care a dispărut.

— Sunt convinsă că ai, răspunde Rita, evaziv. Uite ce-i, pur și simplu nu cred că e o idee bună să facem interviul ăsta acum. Însă sper să se rezolve cu bine pentru tine, Natalie.

— Vai, mulțumesc, Rita. Îți mulțumesc pentru susținere.

Închid telefonul înainte să îmi răspundă. E incredibil ce s-a întâmplat. Rita mi-a luat un interviu în fiecare an de când am început să organizez maratonul 5K. Credeam că suntem prietene. Nu pot să cred că o să-mi întoarcă spatele așa, doar după o adiere de zvon.

Acum, că am închis, trebuie să văd despre ce vorbea Rita. Îmi deschid contul Twitter și tastez hashtagul.

Vai, nu. E mai rău decât am crezut.

CAPITOLUL 29

Suntem în trend. În 280 de caractere sau mai puțin, toată lumea de pe net împărtășește povești despre hărțuirea la locul de muncă și cât e de cumplit că biata Dawn a fost chinuită așa. Deși e aproape dureros fizic, trec prin toată litania de comentarii oribile despre firma mea și despre oamenii care lucrează aici. E prea greu să pot citi. Oamenii, în general, pot să fie îngrozitori. Mentalitate de gloată și tot restul.

Oamenii care lucrează la firma aceea ar trebui să meargă toți la închisoare. #VixedHărțuitori

Copiii care hărțuiesc vor face asta și ca adulți. #dreptate-pentru-dawn #VixedHărțuitori

Am luat Collahealth și a fost suplimentul cel mai inutil pe care l-am încercat vreodată. Pastile cu zahăr, practic. Nu au avut niciun efect. #VixedNașpa Ai noroc că nu au avut niciun efect. Mie mi-a căzut părul de la ele. #VixedNașpa

Doamne iartă-mă, Collahealth *nu* provoacă pierderea părului. E o minciună sfruntată. E adevărat, nu funcționează pentru toată lumea. Dar pentru persoanele la care a funcționat, efectele pot să fie uluitoare. Ce vreau să spun e că eu, personal, nu iau Collahealth. Nivelul meu de colagen e deja perfect, dar am citit studiile despre produs și chiar este foarte bun.

După o vreme, nu mai caut decât numele meu. În majoritatea cazurilor, cine a difuzat povestea cu Dawn nu a implicat și numele meu. Slavă Cerului. Câțiva au ales totuși să mă critice, ca angajată a firmei Vixed.

Natalie de la Vixed este cea mai mincinoasă și mai parșivă ființă din lume. E în stare să spună

orice ca să te facă să le cumperi rahaturile. #VixedNașpa E greu să nu iei lucrurile personal.

— Nat?

Seth stă aplecat deasupra mea, la intrarea în boxă, cu trenciul pe el. Am fost așa de absorbită de căutarea pe Twitter, că nici nu l-am observat când s-a apropiat. Își ține sprâncenele lipite între ele, încruntat.

— Bună, mormăi.

— Nat, ești bine?

Îmi iau ochii de la telefon.

— Suntem virali pe net, să știi.

— Știu.

Pare imperturbabil, ținând cont că și numele lui e pomenit destul de des. *Managerul Seth Hoffman nu a făcut nimic pentru a opri hărțuirea.*

— Ar trebui să nu te mai uiți la astea.

— Cum aș putea?

Chiar și în timp ce vorbesc cu el, cobor din când în când ochii să mai citesc următorul comentariu. Apare câte unul nou la fiecare câteva secunde.

— E ușor.

Întinde mâna și îmi înșfacă telefonul de pe birou.

— Pur și simplu te oprești. Nu o să te ajute să afli cine i-a făcut asta lui Dawn.

— Hei!

— E spre binele tău, Nat.

— Toată lumea crede că eu am hărțuit-o pe Dawn. Că sunt o persoană îngrozitoare.

— Asta e o tâmpenie.

Seth rostește vorbele atât de vehement, că aproape vreau să îl îmbrățișez. Până și Kim părea să creadă că am hărțuit-o pe Dawn, și ea e cea mai bună prietenă a mea.

— Te-ai purtat *frumos* cu Dawn. Nu ai făcut nimic rău. Oamenii ăștia de pe internet nu fac decât să speculeze. Caută doar pe cineva pe care să dea vina. Nu te cunosc așa cum te cunosc eu.

Mă trag de o șuviță de păr.

— Nu te sperie totuși? Conducerii nu o să-i placă toată chestia asta.

— Nu-i problemă. Știu că e doar un zvon și că o să se stingă. Ce s-a întâmplat cu Dawn e cumplit, dar nu a fost din vina noastră.

— Și dacă te concediază?

Râde ușor strâmb.

— Atunci o să-mi scadă brusc veniturile, ceea ce va fi excelent pentru formalitățile de divorț. Relaxează-te, Nat. O să fie bine.

— Dă-mi telefonul înapoi.

— Te conduc la mașină și atunci o să ți-l înapoiez.

Seth pare hotărât să îmi sechestreze telefonul, așa că îmi iau haina de pe spătarul scaunului și mi-o arunc peste umeri. E posibil să aibă dreptate. Sunt destul de sigură că nu poate să iasă nimic bun dacă citesc postările alea. Nu ai ce să-i faci.

Cel puțin nu mi-a zis nimeni că sunt o criminală. Așa că asta e.

Mă duc după Seth pe culoar, spre lifturi. Încă are telefonul meu îndesat în buzunarul trendului. Eu tot nu înțeleg toată ura asta îndreptată împotriva noastră. Noi nu am hărțuit-o pe Dawn, deși Dumnezeu știe că am fi putut, pentru că a nesocotit cu atâta ostentație, atât de multe convenții sociale. Dar ne-am purtat frumos cu ea – adică, în cea mai mare parte a timpului. Au existat câteva ocazii când m-am enervat și am repezit-o? Sigur, sunt și eu om. În general însă am încercat cu adevărat să am răbdare cu ea. Am făcut chiar efortul de a o include în evenimentele de la serviciu. De exemplu, deși nu era prietenă cu Kim și uneori fusese de-a dreptul grosolană cu ea, am invitat-o special la serbarea de mireasă pe care am organizat-o pentru Kim – deși în final nu a apărut.

Chiar dacă uneori am hărțuit-o, ce legătură are asta cu moartea ei, pentru Dumnezeu? Ce crede lumea, că am hărțuit-o până am omorât-o?

— Tot te mai gândești la asta, observă Seth.

— Nu mă pot abține!

Îmi trag dresul, unghia îmi intră în ciorap și i se duc firele. La dracu'.

— Nu sunt obișnuită ca lumea să mă urască.

Mă rog, cu excepția soției lui. Dar chiar și ea pare să-și fi pierdut interesul de a mă hărțui.

— Nat, nimeni nu te urăște.

Ochii lui căprui-deschis se întâlnesc cu ai mei, din celălalt colț al liftului.

— Eu, sigur nu, zice, îmi feresc privirea. Chestia asta nu are să ducă la nimic bun.

Când ieșim din clădire, soarele a apus deja. E frig și aproape burnițează. E început de noiembrie și luna promite să fie una umedă și rece. Nu mai e mult și va începe să ningă. Cel puțin sâmbătă se presupune că va fi frumos.

Seth rămâne aproape de mine cât timp traversăm parcarea și ne îndreptăm spre mașina mea. Observ că el a parcat la doar câteva locuri depărtare de mine. În timp ce mergem, umărul lui se atinge de al meu. Nu comentez nimic.

Când ajungem la mașina mea, mă întorc și îl privesc.

— Acum poți să-mi dai înapoi telefonul?

Bagă mâna în buzunar și îl scoate. Când i-i iau, degetele ni se ating. Nu pot să nu observ cât de aproape stă de mine.

— Deci, zice.

Ceața rece începe să-mi încrețească părul.

— Deci.

Seth se apleacă să mă sărute. Ajunge la vreo doi centimetri de buzele mele, dar apoi îmi vin în fire. Mă proptesc ferm cu palma în pieptul lui și îl împing.

— Nu, Seth. Nu pot.

— Haide, se roagă el. Doar o dată.

— Azi-noapte a fost doar o dată, îi reamintesc. Dacă o facem din nou, nu mai este doar o dată. Și atunci înseamnă că îl înșel. Și nu vreau să îl înșel pe Caleb. E un tip de treabă.

— Desparte-te de el atunci. Și rămâi cu mine.

Îmi dau seama după ochii lui că vorbește serios. Vrea să îl las pe Caleb și în schimb să ies cu el. Probabil că a înnebunit. Da, azi-noapte a fost nemaipomenit și Seth e teribil de sexy. Dar e varză. Viața lui personală e un dezastru. Iar mie capul încă mi se învârte, după tot ce s-a întâmplat săptămâna asta. Pur și simplu nu pot să o fac.

— Îmi pare rău, îi spun.

Înainte ca Seth să înceapă să-și mărturisească dragostea pentru mine, din nou, ca aseară, îmi scot cheile din geantă și urc în mașină. Seth se dă la o parte, să mă lase să trec, dar nu se urcă în mașina lui. Se uită după mine chiar și când ies din parcare.

CAPITOLUL 30

CU DOUĂ LUNI ÎN URMĂ

Către: Rhonda Schiff
De la: Dawn Schiff
Subiect: Sfat

Dragă mamă,
Care e cea mai bună metodă ca să faci o persoană cu care ești colegă de serviciu să te placă mai mult? Ai ceva strategii pe care le-aș putea folosi?

Cu sinceritate,
Dawn

Către: Dawn Schiff
De la: Rhonda Schiff
Subiect: Re: Sfat

Despre cine vorbim? E un bărbat?

Către: Rhonda Schiff
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Sfat

Dragă mamă,
Nu, persoana respectivă este o colegă de muncă.
Cu sinceritate,
Dawn

Către: Dawn Schiff
De la: Rhonda Schiff
Subiect: Re: Sfat

Ce importanță are dacă te place sau nu o femeie? Probabil că e o cauză pierdută, așa că nici nu-ți bate capul. Oricum, ție îți trebuie un bărbat. Nu întinerești. În altă ordine de idei, luna asta o să am nevoie de ceva bani în plus. Vreo 2000 de dolari ar trebui să fie suficienți, dar mai mulți ar fi și mai bine. S-a stricat mașina.

Către: Rhonda Schiff
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Sfat

Dragă mamă,
Îmi pare rău, dar nu pot. Chiria mea e mai mare în Quincy și nu îmi rămâne prea mult în plus. Aș putea să-ți trimit cu 1.000 de dolari mai mult luna asta, dar este maximum.

Cu sinceritate,
Dawn

Către: Dawn Schiff
De la: Rhonda Schiff
Subiect: Re: Sfat

Chiar nu poți să-ți permiți 2000 de dolari în plus după tot ce am îndurat din partea ta? Cu telefoanele tale permanente în care te văicărești că nu ai niciun fel de prieteni? De-aș fi avut câte un dolar pentru fiecare oră în care te-am ascultat trăncănind iar și iar despre afurisitele alea de țestoase! Nu poți măcar să-i dai propriei mame ceva bani în plus într-o lună?

Către: Rhonda Schiff
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Sfat

Dragă mamă,
Îmi pare rău, dar nu pot. Îmi cer scuze.

Cu sinceritate,
Dawn
Către: Dawn Schiff
De la: Rhonda Schiff
Subiect: Re: Sfat

Mă rog, nu pot să cred cât de nerecunoscătoare ești. Să nu te mai obosești să-mi ceri vreun sfat altă dată.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Probabil că sunt disperată, pentru că i-am scris mamei un e-mail ca să-i cer sfatul. Nu că sfatul tău nu ar fi fost excelent, dar trebuie să fac ceva diferit. Am încercat să îi zâmbesc mai mult lui Natalie și să mă port cât pot mai frumos, dar nu are efect. Nu știu sigur dacă ea a fost

cea care mi-a aruncat brioșele în formă de țestoase, dar am o bănuială întemeiată. Și chiar dacă nu a făcut-o ea și a fost un accident teribil, ea tot a fost rea cu mine când am încercat să merg la petrecere.
Mi-a mai dat informații greșite și despre alte două ședințe. Acum am luat obiceiul de a o suna pe secretara lui Seth, doar ca să fiu sigură că nu le ratez.
M-am gândit să încerc să vorbesc din nou cu Seth, însă el nu o să facă nimic. Chiar dacă aș avea o dovadă că ea mi-a aruncat brioșele, șeful o să-mi spună doar să rezolv singură situația. Sau, și mai rău, i-ar lua *partea.*
Trebuie să fac ceva în legătură cu asta. Trebuie să o fac pe Natalie să-mi devină din dușman, prietenă. Din păcate, a fost o mare greșeală să-i scriu mamei ca să îi cer sfatul. Nu i-am mai trimis un e-mail de luni întregi și nu i-am mai telefonat chiar de mai multă vreme. Când m-am mutat prima dată din casa părinților mei, din Beverly, sunam acasă o dată pe săptămână. Mi-a fost întotdeauna groază, totuși. Chiar înainte de a suna, mi se strângea stomacul și nu mai eram în stare nici să mănânc. Știi și tu cum poate să fie mama, iar acum e de un milion de ori mai rău.
Până și faptul că a trebuit să-i scriu m-a făcut să fiu agitată – așa de agitată, că nu am mâncat aproape nimic la cină. Culoarea de azi a fost galben. Am făcut orez spaniol[{5}] galben amestecat cu boabe de porumb. Dar aproape că nu am făcut altceva decât să-l plimb prin farfurie.
Oricum, nu mi-a dat niciun sfat util, dar a început să mă preseze să îi trimit mai mulți bani. Ți-am spus că îi trimit mamei cecuri în fiecare lună? Doar atât cât să o ajut să se descurce, acum, că tata nu mai e. La început nu mi-a cerut să o fac, dar dacă mi se întâmplă să întârzii trimiterea, mă sună și mă întreabă când sosește cecul.
Nu pot să-i spun că la Vixed câștig mai puțin decât la fostul loc de muncă. Nici măcar nu i-am spus de ce am plecat de acolo.
Mama nu s-a bucurat când a auzit că nu pot totuși să-i dau niciun ban în plus. Atunci m-am hotărât să nu o mai contactez altă dată.
Am căutat în schimb idei pe internet.
Am găsit un articol în care erau listate moduri în care poți să faci lumea să te placă. Unele dintre chestii erau evidente. *Să fii empatic.* Păi, sigur că da. *Să-i faci să se simtă bine.* Evident. *Să zâmbești.* Pe asta o știam și eu.
Erau și o grămadă de sfaturi despre limbajul nonverbal. În afară de zâmbet, articolul mai recomanda să-ți înclini capul spre persoana respectivă. Explicația științifică din spatele recomandării este că, din perspectiva evoluționistă, înclinarea capului îți expune artera carotidă, așa că îi permiți persoanei celeilalte să înțeleagă că nu cauți lupta. Poți să și atingi persoana cealaltă, ca să stabilești o legătură. Mai vorbeau și despre contactul vizual. Știi că sunt groaznică atunci când e vorba de contactul vizual. Nu știu de ce, dar mă stânjenește

teribil. Uneori, mă forțez să mă uit la nasul persoanei respective, dar să mă uit în ochii ei îmi este practic imposibil. Tu ești singurul om cu care pot să am contact vizual.
Articolul sugera să îl întrebi pe celălalt despre el și să încerci să afli ce anume îl interesează. Pot să fac asta cu Natalie. Știu că îi plac țestoasele, la fel cum îmi plac mie, așa că am putea vorbi despre ele, dar am bănuiala că sunt și alte lucruri care îi plac și despre care am putea să stăm de vorbă. Articolul mai pomenea și complimentele. Asta ar fi ceva ușor, pentru că Natalie are atât de multe calități. După ce am citit tot articolul, gâtul mi-a rămas țeapăn și dureros. O să fac ce trebuie pentru ca Natalie să mă placă din nou, dar niciuna dintre sugestiile acelea din articol nu sunt lucruri care să îmi vină ușor. O să fie nevoie de mult efort.
Viața mea ar fi mult mai ușoară dacă aș fi o țestoasă. Junior nu trebuie să-și facă griji pentru fetele răutăcioase de la serviciu. Aș putea să fiu mereu singură și să mă ascund în carapacea mea oricând vreau.
Sincer, nu știu ce m-aș face dacă nu te-aș avea pe tine cu care să stau de vorbă. Crezi că aș putea să vin mai curând într-o vizită, la tine și George, în Palo Alto? Ar face minuni să pot petrece o săptămână departe de aici. Te rog, anunță-mă când ar fi un moment bun să vă vizitez!

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

Ne-ar plăcea nespus să te primim, dar am acum o perioadă dement de aglomerată la serviciu și părinții lui George vin ia noi în weekendul acesta. S-ar putea să nu fie cel mai bun moment. Nu vrei să mai vorbim despre asta peste câteva săptămâni? Mi-ar plăcea mult să te văd!
În plus, nu ar trebui să-ți mai spun asta, dar nu îi mai da bani mamei tale! Și, pentru Dumnezeu, nu îi mai cere sfatul!

XXO
Mia

CAPITOLUL 31

ÎN PREZENT

NATALIE

Cerul e complet întunecat când ajung înapoi acasă.

Parchez pe stradă, în dreptul casei mele și, din nou, descopăr ușurată că dimineață reușisem să încui ușa. Pășesc în casa goală și încep noul meu ritual, intru în living și aprind toate luminile.

Mă întreb ce făcea Dawn când intrusul a pătruns în casa ei. Tocmai venise de la serviciu și a luat-o prin surprindere, când intra pe ușă? Sau stătea pe canapea, cu o farfurie în poală, savurând cina în tihnă în timp ce se uita la televizor, când cineva s-a apropiat de ea pe la spate și…

Doamne, poate că ar fi trebuit totuși să îl las pe Seth să vină cu mine.

Mă las pe canapea și deschid televizorul. Se dovedește a fi o greșeală majoră, pentru că pe toate canalele se vorbește despre Dawn. Se difuzează mereu poza ei de pe cardul de identitate, cea în care nu are nici urmă de zâmbet și ochelarii cu ramă de baga îi ocupă jumătate din față. Foarte multă lume are poze groaznice în actele de identitate, dar a lui Dawn e deosebit de urâtă.

A mea e destul de bună, de fapt. S-a întâmplat să fie o zi în care părul îmi stătea foarte bine.

— Dawn Schiff a fost găsită parțial îngropată, într-un loc care nu a fost dezvăluit, spune reporterul de pe ecran, cu ochii la cameră. O traumă craniană a fost declarată drept cauză a morții. Poliția spune că femeia a fost lovită cu sălbăticie, cu ajutorul unui obiect contondent, până când a rămas fără majoritatea dinților. Ochelarii au fost găsiți pe jos, lângă ea, sparți.

Îmi imaginez ochelarii cu rame de baga ai lui Dawn, înfundați în țărână, pătați cu sângele ei – lentilele crăpate, rama distrusă. Mi se face greață.

Vai de mine. Trebuie să închid televizorul. Am nevoie de altceva care să îmi distragă atenția. Ceva care nu are nicio legătură cu Dawn sau cu moartea ei brutală.

Cum ar fi să spăl rufe.

Unul dintre cele mai bune lucruri la casa mea este că am propria mașină de spălat și un uscător. Înainte am locuit într-un apartament și în fiecare săptămână trebuia să-mi îndes rufele într-un coș și să le arunc în portbagajul mașinii, iar apoi să mă duc la o spălătorie din apropiere. Pe urmă trebuia să *aștept* acolo, fir-ar al dracului, până când rufele se învârteau o oră în mașina de spălat. Dacă nimereai în momentele proaste, concurența era acerbă. Întreg procesul era inuman.

Acum, tot ce trebuie să fac e să-mi iau coșul cu rufe murdare și să-l târăsc în capătul holului, la mașina de spălat și la uscător. Nu e niciodată coadă și pot să stau confortabil la mine acasă, în timp ce se spală hainele. Sigur, trebuie să trimit o parte din lucruri la curățătoria chimică, dar cele mai multe dintre haine ies destul de bine după un ciclu delicat de spălare.

Nu mi-am mai spălat rufele de vreo două săptămâni și coșul e destul de plin cu rufe. Totuși, mă surprinde cât de greu îl simt în timp ce-l car pe hol, spre mașina de spălat. Oare de obicei e așa de greu? Nu sunt decât haine înăuntru, dar îl simt de parcă ar fi plin cu pietre.

Deschid mașina și pun o măsură de detergent. Pe urmă sortez rufele din coș și le scot pe cele colorate, întotdeauna separ rufele albe de cele colorate. Nu vreau ca bluzele mele albe să devină roz.

Când bag mâna spre baza coșului, dau cu degetele peste ceva neobișnuit, chiar aproape de capăt. Ceva care clar nu e o haină. Se simte netedă la pipăit și oarecum rece.

Ce dracu' *e* chestia aia?

Împing la o parte rufele, să văd mai bine. E ceva verde și strălucitor. Surprind o sclipire a luminilor de deasupra reflectată pe suprafața mică a obiectului. E un fel de cană sau glob din ceramică, aproximativ de mărimea unei mingi de baschet.

Îmi bag mâinile amândouă să îl scot, să mă uit mai bine. Când degetele se strâng în jurul obiectului, simt că parcă e o ceramică smălțuită. E și foarte greu. Nu e de mirare că fusese așa de greu de cărat.

Gem din pricina efortului depus. În lumina slabă de pe hol, e greu de spus ce am în mână, până când nu îl scot complet. Când văd ce este, sunt cât pe ce să vomit.

E o țestoasă de ceramică.

Și e plină de sânge.

CAPITOLUL 32

Vai de mine, vai de mine, vai de mine, vai de mine…

Ce caută o nenorocită de țestoasă plină de sânge în coșul meu de rufe?

Poliția spune că a fost lovită cu sălbăticie, cu un obiect contondent.

Mă gândesc iar la raftul din casa lui Dawn. Raftul plin cu figurine în formă de țestoasă. Iar apoi, bineînțeles, un gol pe unul dintre rafturi. De

unde lipsea ceva. Inspectorul chiar mă întrebase despre obiectul lipsă.

Care avea aproximativ dimensiunea și forma acestei țestoase din ceramică.

Vai de mine.

Pe carapacea țestoasei există ceva roșu, coagulat. Prima mea presupunere este că e vorba de sânge și nu reușesc să mă gândesc la niciun motiv pentru a crede altfel. Dacă obiectul ăsta provine din casa lui Dawn, și pe pardoseala ei era sânge peste tot, e evident că țestoasa lipsă din biblioteca ei va fi mânjită de sânge.

Până aici e logic. Ce nu mai are logic este *de ce chestia aia se află în coșul meu de rufe*?

Nu e bine deloc. Inspectorul Santoro deja crede că eu i-am făcut ceva îngrozitor lui Dawn. Cum aș putea să îi explic de ce figurina de țestoasă e la mine în casă? Nu pot să dau nicio explicație logică. Mi-a pus-o cineva aici. Dar cine să facă așa ceva?

Poliția zice că a fost omorâtă de o lovitură cu un obiect dur.

Bineînțeles, răspunsul e evident. Persoana care a omorât-o i-a spart capul cu țestoasa de ceramică și pe urmă a adus figurina și a plantat-o la mine acasă. Sunt victima unei înscenări.

Pentru mine e absolut logic. Dar nu sunt sigură că îl voi convinge pe Santoro.

Am nevoie de ajutor. Nu știu ce să fac.

Mă surprinde că singurul om pe care vreau să îl chem acum e Seth. Caleb e iubitul meu, dar a cam intrat în panică atunci când a trebuit să mintă pentru mine. Am impresia că, dacă i-aș fi cerut lui Seth să încropească un alibi, nu ar fi avut prea multe mustrări de cuget. Mai devreme i-am zis să o lase baltă, dar adevărul e că în el am încredere. Ține la mine. Astăzi a fost singurul care nu părea să creadă că sunt o persoană care hărțuiește fără milă. Și chiar dacă nu e cu totul oportun, mă iubește. Îl cred când spune asta.

Dacă îi spun despre țestoasă și îi explic că nu știu cum a ajuns aici, o să mă creadă. O să mă ajute.

Chiar atunci când sunt gata să revin în living să îmi iau telefonul, la ușă sună cineva. Țestoasa de ceramică îmi alunecă din mână și cade pe podea. Impactul o face să crape și din ea sare un ciob triunghiular de ceramică, mânjit de sânge.

Rahat.

Preț de vreo cinci secunde rămân acolo, pe hol, fără să știu exact ce să

fac. Nu vreau să dau ochii cu persoana de la ușă, indiferent cine o fi. Sper să plece, oricine o fi.

Apoi se aude iar soneria.

Îngrămădesc la loc în coș cioburile țestoasei. Le îndes până jos de tot și le acopăr cu haine. Am mâinile transpirate, dar măcar nu e sânge pe ele.

Jur că, dacă la ușă e cineva care vinde ustensile de bucătărie sau dicționare sau cuvântul Domnului, o să-mi pierd firea.

Doar când ajung aproape de ușă reușesc să văd luminile clipind roșu-albastru în dreptul ferestrei mele. E o mașină de poliție neinscripționată.

Vai de mine!

CAPITOLUL 33

CU DOUĂ LUNI ÎN URMĂ

Către: Caleb McCullough
De la: Natalie Farrell
Subiect: Am nevoie de ajutor te rooogggg!!!

Am înțeles că tu ești noul expert în calculatoare. Al meu are niște manifestări ciudate, ca și cum ar avea un virus sau ceva și mă scoate din minți!!! Mă întrebam dacă nu ai putea să îl repari? Ți-aș fi foaaartee recunoscătoare!

Către: Natalie Farrell
De la: Caleb McCullough
Subiect: Re: Am nevoie de ajutor te rooogggg!!!

Sigur că da. Trebuie doar să termin pentru Seth simularea asta de vânzări de care zice că are nevoie ASAP, dar o să vin la tine imediat ce termin.

Către: Caleb McCullough
De la: Natalie Farrell
Subiect: Re: Am nevoie de ajutor te rooogggg!!!

Seth întotdeauna zice că totul îi trebuie ASAP. Te rog, vino să mă ajuți!!! Mi se tot deschid niște ferestre aiurea. Nu mai e mult și o să înceapă să-mi arate pornografie! Te rog, salvează-

mă! Promit că mă voi revanșa față de tine!

Către: Natalie Farrell
De la: Caleb McCullough
Subiect: Re: Am nevoie de ajutor te roooggggg!!!

Vin într-o clipă.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,
Astăzi de dimineață am găsit-o pe Natalie în bucătărie. Kim e plecată în luna de miere, așa că stătea cu tipul ăsta nou, Caleb, și avea în față un top de pliante de promovare. De câteva luni, Natalie se ocupă să organizeze un maraton 5K, în scopuri caritabile. Mi se pare că o face în fiecare an.
Am rămas o clipă în pragul bucătăriei, privindu-i. Caleb a fost angajat acum vreo două luni, să ajute cu website-ul firmei; Seth speră ca acesta să devină o sursă mai importantă de vânzări. Caleb e angajat cu program parțial, nu vine decât două zile pe săptămână, dar am observat că atunci când e aici, stă mult timp cu Natalie. Din locul în care eram, în prag, am văzut cum se uită la ea. La fel cum o privește și Seth.
Pe urmă Natalie s-a întins și i-a atins mâna. Mă întreb dacă îl place. Caleb e atrăgător – înalt, subțire, cu dantură frumoasă – deși n-aș merge până la a spune că e chipeș. Când i-a zâmbit lui Natalie, însă, expresia i s-a schimbat total și a devenit genul care întoarce capetele.
Au ridicat amândoi privirile și atunci mi-am dat seama că el nu știe cine sunt. Într-un final, Natalie i-a spus că sunt Dawn, „cea cu vreo cinci miliarde de țestoase pe birou". După ce a spus așa, Caleb a părut să își dea seama cine sunt și mi-a zis bună, amabil, dar lipsit de interes.
Înainte să plece Caleb, Natalie l-a pisat să-i spună dacă o să alerge la maraton. El a zâmbit și i-a spus că va participa, bineînțeles. Era evident că o place, dar nu e nimic surprinzător în asta, pentru că toată lumea o place pe Natalie. Pentru ea totul e așa de ușor – nu trebuie decât să îi zâmbească unui bărbat sexy și nu mai e nevoie de nimic altceva. Caleb e îndrăgostit până peste urechi.
Imediat ce el a plecat din bucătărie, lui Natalie i s-a șters complet de pe buze zâmbetul. Asta însemna că nu s-a bucurat ioc să mă vadă. Măcar atât am priceput și eu.
Am luat-o însă ca pe o provocare. M-am gândit la toate prezentările de pe internet pe care le-am citit despre cum să te împrietenești cu lumea și am zis: „Bună, Natalie", pentru că pe unul

dintre site-uri se spunea că, dacă atunci când vorbești cu o persoană, i te adresezi pe numele mic, asta o face să te placă mai mult. Pe urmă am întrebat-o dacă nu vrea să particip și eu la maraton.
A zis că nu e nevoie, că aveau deja suficienți participanți. Asta nu am înțeles. De ce nu ar vrea Natalie ca eu să alerg? Fiecare persoană care participă înseamnă mai mulți bani pentru acțiunea ei caritabilă. Nu că aș fi eu vreo mare alergătoare, dar aș fi putut să mă antrenez o lună. Nu a mai rămas prea mult timp până la maraton.
Site-ul web zice că, dacă îl faci unei persoane un compliment sincer, asta o face să te placă mai mult. Erau atât de multe complimente pe care i le-aș fi putut face lui Natalie în clipa aceea – nu m-am putut hotărî, de multe ce erau – așa că am zis: „Îmi place colierul tău, Natalie”.
Și-a dus repede mâna la gât. Era un colier foarte frumos. Fin, bătut cu diamante în jurul curburii delicate a gâtului ei. În loc să ia vorbele mele drept un compliment, Natalie s-a răstit la mine: „Ce vrei să spui? Adică nu crezi că îmi pot permite un astfel de colier?”
Nu am înțeles de ce a fost așa de supărată, așa că am liniștit-o, că nu am vrut să spun nimic altceva, doar i-am lăudat colierul. Și cât am vorbit, am încercat să îi repet numele cât am putut de des. Pe urmă i-am spus că va găsi cu siguranță pe cineva care să o ia de soție, pentru că mi s-a părut că nu i-a plăcut când îi spusesem adevărul despre asta.
— Vai, mersi, a zis.
Să spun drept, nu au sunat totuși ca niște mulțumiri sincere.
Site-ul web mai spunea că și un contact fizic poate să fie de folos. Asta a fost ceva ce sperasem să nu fiu nevoită să fac. Îmi vine foarte greu să ating fizic pe cineva. Cu tine niciodată nu a trebuit să fac chestia asta tâmpită. Noi ne-am conectat doar și am devenit prietene. Nu ți-a păsat niciodată dacă ne luam în brațe sau dacă ne atingeam măcar.
Eram însă dispusă să fac tot ce e nevoie, dacă așa o câștigam pe Natalie de partea mea. Așa că am întins mâna și am atins-o pe umăr.
Nu a reacționat totuși așa cum mă așteptasem eu să o facă. Și-a smucit brațul, de parcă tocmai o atinsesem cu un fier încins. Apoi, brusc, și-a apropiat degetul de fața mea și mi-a șuierat: „Nu cumva să mă mai atingi *vreodată*. Să nu îndrăznești să mă atingi, fie și cu un deget. Pricepi?”
Era roșie ca racul la față. Nici vorbă de vreun zâmbet. Nu mă pricep eu să citesc expresiile faciale, dar de data asta a fost ușor.
Am bălmăjit o scuză, dar Natalie nu a spus nimic. A trecut în trombă pe lângă mine, m-a împins cu umărul și a ieșit din bucătărie. După ce a plecat, am rămas acolo, pur și simplu, un minut întreg pentru că picioarele îmi tremurau atât de tare, că nu erau în stare să mă scoată de acolo.
Nu știu cu ce am greșit. Mă tot gândesc, dar nu reușesc să îmi dau seama. M-am purtat așa de

frumos cu ea. I-am spus pe nume. I-am făcut mai multe complimente. Nimic nu a funcționat. Nu știu ce să fac, Mia. Te rog să mă ajuți.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

CAPITOLUL 34

ÎN PREZENT

NATALIE

Nu, nu, nu… Nu e posibil să fie poliția la ușa mea.

Mă opresc încremenită, la vreo cinci pași de intrare. Nu știu ce să fac. Nu pot să deschid ușa unui ofițer de poliție atât timp cât am în coșul de rufe arma unei crime. Dacă o să vrea să cerceteze casa? Aș băga-o definitiv pe mânecă.

Dar nici nu poate să intre pur și simplu, fără să ceară permisiunea. Pot să refuz oricând. Numai să nu aibă mandat…

Nu. Nu are cum să aibă mandat. Doar nu am făcut nimic!

În timp ce panica urcă în mine, cum stau în fața ușii, total panicată, se aude a treia oară soneria. Situație în care trebuie să răspund. Indiferent cine e la ușă, probabil că mi-a auzit sunetul pașilor. Dacă nu răspund, înrăutățesc lucrurile.

Mâinile îmi tremură așa de rău, că trebuie să încerc de câteva ori, până reușesc să descui. Deschid larg ușa și îl văd. E inspectorul Santoro. Noul și al dracului de bunul meu prieten.

Mă întreb dacă nu e momentul să îmi angajez un avocat. Consider că e o mutare ce îmi demonstrează perfect vinovăția, lucru pe care nu mi-l pot permite, dar nici nu vreau să mă număr printre proștii care nu se protejează cu un avocat, la momentul oportun, pentru ca mai târziu să regrete.

— Domnișoară Farrell, zice, cu acel rânjet pe față pe care am ajuns să îl urăsc. Pot să vă rețin un minut?

— Sunt cam ocupată, răspund, crispată. Am discutat deja de două ori, nu? V-am spus tot ce știu.

— Mai am doar câteva întrebări, domnișoară Farrell. N-o să dureze mult.

Mă cuprind cu brațele peste piept, să nu vadă în ce hal îmi tremură mâinile.

— N-aș prea vrea. Nu am nimic în plus să vă spun.

— Am putea discuta la secție, dacă preferați așa.

Vai, nu. Asta e și mai rău.

— În regulă. Dați-i drumul.

— Pot să intru?

Oare am de gând să invit un polițist în casă, când în coșul de rufe am ascuns ceva ce e aproape sigur arma crimei? Nu prea cred.

— Aș prefera să nu o faceți.

— Ideea e că…

Se uită în spate peste umăr.

— E frig afară. Vă scot toată căldura din casă. Și dumneavoastră pare să vă fie frig.

— N-am nimic.

— Tremurați.

Are dreptate. Motivul pentru care tremur nu are totuși nicio legătură cu frigul. Și tare mi-e teamă că inspectorul ar putea să o știe.

— Ce vreți să mă întrebați, inspectore?

Santoro nu trece direct la întrebări. În schimb, privește peste umărul meu, în casă. Își lungește gâtul, să vadă mai bine.

— Locuiți singură aici?

— Da, singură.

— Uau. E destul de mare casa. Scumpă, probabil.

— Nu-i chiar așa de rău.

— Ah, da? Eu am încercat să închiriez ceva în Dorchester, dar totul era foarte scump. Am ajuns până la urmă să iau etajul unei case din Weymouth.

Arunc o ocheadă spre mâna lui stângă. Nu are verighetă. Însurat cu slujba, probabil.

— Poate n-ați căutat suficient.

— Deci, cam câte parale faceți la Vixed?

— Pardon?

— Șeful dumneavoastră n-a vrut să-mi spună cât câștigați. Sunt curios.

Mă strâng și mai tare cu brațele și acum chiar simt frigul. Într-un fel mi-aș fi dorit să purtăm discuția înăuntru, dar nu îndrăznesc.

— Inspectore, ce legătură are asta cu Dawn?

— Mă gândeam doar…

Își scarpină umbra de tuleie deja răsărite în barbă.

— Dawn era contabilă la firma voastră. Astfel, dacă se făceau ceva mișculații cu statul de plată, poate că le-a descoperit. Și asta v-ar fi oferit un motiv foarte bun să vreți să scăpați de ea.

Brusc îmi simt gâtul uscat.

— *Ce*?

— Mă gândeam numai, zice și clipește inocent. Dawn v-a vorbit vreodată despre astfel de lucruri?

— *Nu.*

— Hmm, zice și ridică din sprâncene. Deci, spuneți că nu v-ați întâlnit cu Dawn luni seară, să vorbiți despre descoperirea lipsei unor sume din contul Vixed?

— Ferească Sfântu', *nu*!

Mi se înmoaie picioarele și trebuie să mă prind cu mâna de cadrul ușii, să nu cad.

— Ce vă face să credeți asta?

— Luni după-amiază v-a trimis un e-mail, nu? În care vă cerea să vă vedeți?

Nu pot să neg. Îi spusesem deja despre e-mailul lui Dawn, plus că sunt convinsă că există la ea în computer, dacă poliția a reușit să intre în el.

— Așa este.

— Atunci, despre ce ați vorbit când v-ați întâlnit?

— Despre nimic!

Îmi tremură așa de tare mâinile, că trebuie să mi le încleștez la piept. Mă mir că picioarele sunt în stare să mă mai țină.

— Nu m-am mai întâlnit cu ea.

— Nu? se miră Santoro, arcuindu-și una dintre sprâncenele stufoase.

— Nu! N-am văzut-o! insist, făcând eforturi să îmi păstrez cumpătul. Domnule inspector, eu n-am furat din banii companiei. Și în mod cert nu am discutat cu Dawn despre asta luni seara! Am fost toată noaptea împreună cu iubitul meu.

— Mda, așa spuneți.

— Acesta e *adevărul*. Ați vorbit cu Caleb. V-a spus că am fost împreună.

— Da, așa mi-a declarat.

— Chiar credeți că noi doi am plănuit împreună să o ucidem?

— Nu. Chiar nu cred.

Mi se zbate pleoapa stângă.

— Atunci de ce dracu’ mă mai sâcâiți?

Inspectorul Santoro are aerul că îmi cântărește întrebarea. Țuguie buzele și meditează.

Într-un târziu, spune:

— Uitați cum stă treaba, domnișoară Farrell. În meseria mea oamenii îmi spun o grămadă de lucruri. Și multe dintre aceste lucruri nu sunt adevărate. Așa că am ajuns destul de priceput când vine vorba să îmi dau seama dacă cineva îmi vinde gogoși.

Îl privesc înmărmurită, în picioare.

— Dacă l-ați pus pe iubitul dumneavoastră să mă mintă, o să-mi dau seama până la urmă. Mă pricep. Asta mi-e meseria.

Face o pauză.

— Așa că v-ați ușura situația dacă mi-ați spune adevărul.

Adevărul? Nu pot să îi spun adevărul. Nu pot să îi spun că nu am un alibi pentru cea mai mare parte a nopții în care a fost ucisă Dawn. Nu pot să îi spun că mi-am forțat iubitul să mintă pentru mine. Și al dracului să fie dacă pot să îi spun despre figurina țestoasă plină de sânge, din coșul meu. Singurul fel în care reușesc să nu ies din casa asta cu cătușe la mâini este să-mi țin închisă gura asta proastă.

— V-am spus adevărul, zic. Nu am furat din banii companiei. Și nu am văzut-o pe Dawn luni seară.

Inspectorul mai rămâne pe verandă alte vreo zece secunde, dar mie mi se par cât zece ore. Mă sfredelește cu ochii lui negri în tot acest tip. Cineva mai slab ar fi cedat, dar eu îmi țin gura.

— Fie, cum vreți dumneavoastră, domnișoară Farrell.

Mă uit după el în timp ce se îndreaptă spre mașină, se urcă și pleacă. Luminile de poziție dispar încet în depărtare și atunci răsuflu și eu. Am scăpat. Deocamdată. Nu are nicio dovadă împotriva mea.

Cu condiția să scap de țestoasa din coșul de rufe.

CAPITOLUL 35

Nu pot să plec nicăieri deocamdată. Există posibilitatea ca Santoro să îmi supravegheze casa și nu vreau să risc să mă vadă făcând ceva suspect. Și ce urmează să fac o să fie foarte suspect. Nu pot să risc.

Așa că mă silesc să mănânc ceva. Pun la fiert niște spaghete, dar sunt așa de distrasă, că uit de ele. Apa scade complet și spaghetele sunt jumătate fierte, jumătate arse și lipite de oală. Oricum, nu contează. Nu mi-e deloc foame.

După vreo patru ore, mă urc iar în mașină.

Când locuiești în South Shore, un lucru plăcut este că avem o mulțime de plaje. Eu stau la doar zece minute de linia de metrou Quincy și sunt zeci de plaje din care să alegi. Vara, îmi iau șezlongul și un prosop și încerc să merg la plajă în fiecare weekend, fără excepție.

Nu am nevoie de GPS ca să ajung la Wollaston Beach. E plaja mea preferată și am fost acolo de zeci de ori, chiar și în vara asta. Îmi place să simt sub tălpi firele de nisip, îmi place cum apa îmi mângâie gleznele și iubesc felul în care mă potopește soarele în timp ce stau întinsă pe prosopul de plajă. Îmi place mulțimea de magazinașe felurite, înșirate de-a lungul plajei, în care se vând tot felul de mâncăruri delicioase, dar incredibil de nesănătoase, de fructe de mare prăjite, al căror miros se simte de la distanță. Scoicile prăjite sunt pur și simplu cele mai bune.

Din păcate, în luna noiembrie plaja nu mai e la fel de veselă. Vestea bună totuși e că va fi pustie.

Tot drumul până acolo am încercat să îmi dau seama cine ar fi putut să pună arma crimei în coșul de rufe. Îmi storc creierii. Indiferent cine a făcut-o, e limpede că spera ca poliția să o găsească și să-mi pună în cârcă dispariția lui Dawn.

Mai sunt și toate amprentele alea pe care le-au găsit acasă la ea. Mă convinsesem singură că am atins probabil mai multe lucruri din bucătăria ei decât crezusem, dar acum nu mai sunt la fel de sigură. Îmi dau seama cu surprindere că, dacă nu eram eu cea care a mers să vadă ce e cu Dawn și să îi declare dispariția, amprentele ar fi părut cu mult mai suspecte. Se pare că există cineva care încearcă să facă în așa fel, încât eu să par răspunzătoare de ceea ce i s-a întâmplat colegei mele de serviciu.

Întrebarea e cine ar face așa ceva?

Nu am niciun dușman. Toată lumea mă place. Bine, există câțiva clienți nemulțumiți. Dar nimeni nu se înfurie în așa hal, pentru câteva baxuri cu vitamine, încât să omoare un om și apoi să îmi însceneze mie totul. E diabolic.

Melinda Hoffman presupun că nu mă iubește prea tare. S-ar putea chiar să pună pe seama mea căsătoria ei eșuată. Dar în afară de acea unică noapte

care s-a întâmplat *după* dispariția lui Dawn, sunt luni bune de când nu m-am mai apropiat de Seth. Mi se pare o nebunie să mă urască atât de mult, încât să îmi înscenezе o crimă. E prea de tot.

Cât privește *modul* în care s-a făcut, e simplu. Când m-am întors de la casa lui Dawn, ușa mea era descuiată. Am chestia asta cu neglijența. Ar fi fost ușor aproape pentru oricine să intre de-a dreptul și să îndese țestoasa din ceramică în coșul de rufe murdare.

În momentul de față încep să mă întreb serios dacă nu e nevoie să angajez un avocat, dar nu îmi închipui cum o să îmi permit asta, financiar. Când mă amenințase soția lui Seth și m-am gândit să o acționez în instanță, tariful pe oră al tuturor avocaților locali m-a făcut să înțeleg că nu e un lucru *chiar așa* de rău dacă te amenință nevasta iubitului tău. Sunt nevinovată, așa că de ce aș avea nevoie de un avocat? Avocații sunt pentru cei vinovați.

Pe timpul verii e imposibil să găsești un loc de parcare lângă plajă – fiecare dintre locurile de-a lungul plajei e ocupat de familiile dornice să se bucure de o baie reconfortantă și de o zi petrecută pe nisip. Într-o seară rece de noiembrie, parcarea e pustie. E atâta liniște, încât sunt aproape sigură că mi-aș da seama dacă m-ar fi urmărit o altă mașină. Singura mașină e a mea.

A fost destul de rece și în timpul zilei, însă acum, că soarele a apus, e *de-a dreptul* frig. Sub patru grade, cu siguranță. Pentru că a fost ceață toată ziua, când îmi scot pantofii sport și pășesc pe nisip, îl simt ud și neplăcut sub tălpile goale. Nu vreau totuși să îmi rămână nisip pe bascheți, așa că nu am încotro și trebuie să îi țin în mână. Lui Seth nu i-a plăcut niciodată să iasă cu mine în public, pentru că îi era prea frică să nu fie prins, așa că nici nu putea să fie vorba vreodată să facem o excursie la plajă. Apoi, pe la jumătatea lui septembrie, am început să ies cu Caleb, dar deja nu mai era vreme de plajă – verile sunt scurte în New England. Visez să îl aduc pe plajă la anul. Vreau să mă vadă într-un bikini minuscul. Vreau să ne jucăm în apă și să ne stropim.

Dacă nu scap de ce am în sacoșa de pe umăr, vara viitoare o să port o salopetă portocalie, de pușcărie.

Înainte să plec de acasă, m-am dus pe veranda din spate și am făcut zob figurina. M-am gândit că o să fie greu să scap de un obiect de mărimea unei mingi de baschet, dar așa, dacă valurile o să ducă înapoi la mal bucățile, nimeni nu va ști ce sunt. Am deci vreo douăsprezece cioburi de ceramică îndesate în sacoșa cu mesajul „Salvați balenele” imprimat pe o parte.

Traversez plaja, până la malul apei. Fluxul nu a început deocamdată, așa că trebuie să merg destul de mult. Continui până ce ajung să simt sub tălpi nisipul ud și apoi apa, dezmierdându-mi picioarele. E rece ca gheața, deși, tehnic vorbind, nu e mai rece de zero grade, pentru că, dacă ar fi, s-ar fi transformat în gheață.

Când eram mică, tata obișnuia să mă ducă la lac și îmi arăta cum să arunc pietre pe oglinda apei. Trebuie să le arunci în unghiul corect și atunci saltă pe apă. Aleg o bucată de ceramică din sacoșă și o arunc așa cum obișnuiam să arunc pietrele când eram copil. Nu saltă, dar ajunge destul de departe.

După cinci minute, sacoșa e goală. O răstorn cu fundul în sus, să fiu sigură, și scutur în apă bucățile rămase. În clipa asta, chiar dacă m-ar vedea cineva aici, dovada e în largul mării. Nimeni nu ar putea să mai identifice bucățile acelea de ceramică. Iar sângele uscat va fi spălat de valuri.

Am scăpat.

Mă întorc la mașină, cu sacoșa strânsă bine în mâna dreaptă și baschețiii în stânga. Mi-am lăsat geanta în mașină și exact când deschid portiera, telefonul începe să sune. Cine poate să fie? Caleb, care îmi spune noapte bună? Inspectorul, cu „doar câteva întrebări în plus”?

Mi-l scot din poșetă. E un număr ascuns.

Minunat. Iar.

— Ce-i? strig în aparat. Ce e?

Niciun răspuns.

— Știu cine ești, răcnesc chiar dacă habar nu am cine e la telefon.

Dacă o spun cu destul aplomb, poate că o să pun persoana care mă sună pe gânduri.

— Știu că te joci cu mine. Și ai face bine să încetezi *chiar acum.*

Aștept un fel de răspuns. Un protest. Un hohot de râs, chiar. Dar nu se întâmplă nimic. Doar tăcere.

— O să sun la poliție. O să le spun totul despre tine. Despre tot ce i-a făcut lui Dawn.

Tăcere.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Mi se umflă venele de pe gât.

— Spune ceva, rahat ce ești!

Aș vrea să îmi arunc telefonul departe, pe plajă, dar probabil că nu m-ar ajuta cu nimic. În schimb, apăs cu degetul mare butonul roșu, să închei

convorbirea. Complet nesatisfăcător.

Mă urc la volan și corpul îmi tremură de frustrare. Cineva se joacă cu mine. Și îmi trece prin minte că poate țestoasa de ceramică nu e singurul obiect plantat în casa mea. Poate că mai e și altceva, pe care nu l-am descoperit încă. Ar putea să fie ascuns aproape orice la mine în casă.

Și eu n-aș avea de unde să știu.

CAPITOLUL 36

CU O LUNĂ ÎN URMĂ

Către: Angajații Vixed
De la: Kimberly Healey
Subiect: Ketchup

OK, deci acum două zile, sticla de ketchup pe care o țin în frigider era pe jumătate plină, iar azi a dispărut! Pe sticlă era VIZIBILĂ eticheta cu numele meu. Dacă aveți nevoie de ketchup, vă sugerez SĂ VĂ ADUCEȚI UNUL. Eu nu fur mâncarea altora, așa că vă rog să îmi arătați același respect și să nu-mi furați mâncarea!!!

Kim

Către: Angajații Vixed
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Ketchup

Îmi pare foarte rău că ți-a dispărut ketchup-ul. La mine azi a fost ziua de mâncare verde și ieri a fost o zi de mâncare albă, așa că evident nu pot să fiu răspunzătoare de lipsa condimentului, pentru că ar fi distrus integritatea coloristică a mâncării. Totuși, vreau să subliniez că, dacă am crea un program pentru întreținerea și curățarea frigiderului, am fi siguri că orice ar conține e protejat și aruncat la timp.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff

Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Azi a fost ziua cea mai rea de când am venit să lucrez la Vixed.

Trebuie să îi spun cuiva, altfel mi-e teamă că îmi explodează capul. Și trebuie să nu uit ziua aceasta, să nu mai fiu tentată să mă împrietenesc cu Natalie. Să îmi aduc aminte de ce e capabilă. Și o să știu să stau departe de femeia asta.

Biroul și boxa mea de la serviciu sunt aranjate și decorate cu grijă. Sunt o persoană curată, așa că păstrez totul foarte bine organizat. Nu am fotografii în spațiul meu de lucru, iar principalele elemente decorative sunt planta mea (un iris), care e superb înflorită și care aproape că nu îmi stârnește alergiile, apoi țestoasele de sticlă care o înconjoară, o țestoasă din ceramică și o țestoasă de pluș cu ochi mari, gen anime. În total, sunt 10 țestoase de mărimi diferite. Îmi aduce liniște să țin toate acele țestoase pe lângă calculator. Nu mă încurcă. Chiar dacă, de fiecare dată când le vede, Seth exclamă „Doamne", nu e așa mare scofală.

Așa că nu pot să pricep de ce mi-a făcut Natalie așa ceva.

Când am ajuns la serviciu azi-dimineață, primul lucru pe care l-am observat a fost planta mea, răsturnată. Era pământ împrăștiat peste tot pe calculator. Dar nu a fost o problemă. Nici nu-mi plac plantele așa de mult, deși m-a enervat că a trebuit să curăț mizeria.

Apoi însă am observat țestoasele.

Cele de sticlă erau toate făcute țăndări. Labele erau împrăștiate pe biroul meu și pe jos. Țestoasa din ceramică era spartă în trei bucăți mari. Toate erau distruse. Imposibil de reparat.

Poate că m-aș fi putut convinge că a fost vorba de un accident al celor de la curățenie. Poate că mi-au făcut curat pe birou și au făcut exces de zel, deși nivelul distrugerilor arată că a fost ceva intenționat. Totuși, am fost dornică să încerc și să cred altfel.

Pe urmă mi-am văzut țestoasa de pluș.

Era întinsă pe spate, răsturnată pe carapace. Avea burta despicată. Și din tăietură se prelingea un lichid roșu.

Ca sângele.

Când am văzut-o, am țipat.

A venit toată lumea, în fugă. În câteva clipe toată firma s-a adunat în jurul boxei mele, să vadă scena oribilei crime. Inima îmi bubuia în piept și lacrimile îmi umpluseră ochii. Singurul lucru care m-a făcut să mă abțin a fost vocea ta în ureche. *Să nu le dai satisfacția să te vadă plângând.*

Să nu…

Nimeni nu era așa de îngrozit ca mine. Câțiva au chicotit și cineva a strigat: „Uite! E sânge fals pe țestoasă! Ce cool!"

Atunci am început să strig la ei. Am țipat la toți, că acelea erau țestoasele mele și că NU era cool. Nu m-am oprit decât atunci când am auzit vocea lui Natalie, care îmi spunea să mă

calmez.

— Sunt doar niște țestoase de jucărie, a zis. Oricum aveai prea multe. Era o oroare să le vezi.

Natalie nu ajunge niciodată la muncă așa de devreme, dar azi, cumva, a venit înaintea mea. De când lucrez aici, am încercat mereu să mi-o fac prietenă. Acum însă nu mai vreau să fiu prietenă cu ea. Vreau să-i scot ochii. Doar că am unghiile prea scurte. Ei i-ar fi mult mai ușor să-mi scoată *mie* ochii, cu unghiile ei lungi și roșii.

Am auzit vocea lui Seth din mulțime și lumea s-a dat la o parte să-l lase să se apropie. I-am spus deja de nenumărate ori ce îmi face Natalie și niciodată nu m-a ascultat. Mi-a tot ripostat să rezolv lucrurile de una singură. Acum însă avea să vadă cu ochii lui de ce e în stare Natalie și urma să fie silit să ia măsuri.

— Doamne, a zis Seth când mi-a văzut biroul. Dawn, trebuie să faci curat aici.

Nu mi-a venit să cred. Seth a crezut că eu singură am făcut asta cu țestoasele mele? Am insistat fără drept de tăgadă că biroul mi-a fost vandalizat, doar că el tot nu părea prea deranjat de toată povestea. A reacționat ca și când a fost vorba doar de o farsă prostească – nu mare lucru. La final, i-am spus că vreau să discut cu el în particular, în biroul lui. Nu s-a bucurat, dar a acceptat.

Lumea s-a dat iar de o parte și cealaltă, să ne lase să plecăm. M-am bucurat că ies din boxa mea. Nu știam cum o să fiu în stare să revin acolo.

Când am trecut pe lângă boxa lui Natalie în drum spre coridor, am observat că își pusese coșul de gunoi chiar lângă intrare. M-am uitat în el și am văzut o sticlă goală de ketchup – exact aceea despre care Kim se plânsese ieri că a dispărut. Aruncase dovada la vedere, exact acolo unde era sigură că am să o văd.

Voia să știu că ea a fost.

Când am ajuns la Seth în birou, abia dacă mă mai puteam abține. A trebuit totuși să îmi păstrez firea, ca el să mă ia în serios. Dacă aș fi izbucnit în plâns, m-ar fi catalogat drept nebună și nu m-ar mai fi luat în seamă. Așa, a părut mai degrabă iritat că am vrut să discut cu el, deși problema, de fapt, era că unuia dintre angajații lui i se pusese pata pe mine.

— E mâna lui Natalie, i-am zis, chiar înainte să ajungă să se așeze pe fotoliul lui de piele.

A clătinat doar din cap. Nu m-a crezut, deși i-am prezentat dovezile. Cum mințise Natalie despre ora ședințelor, cum mi-a aruncat brioșele și apoi i-am spus despre sticla de ketchup din coș. Seth nu a părut impresionat.

— Poate că a mâncat ceva cu ketchup, a zis.

Am fost așa de frustrată. Nu aveam de gând să-i permit să-mi facă asta – nu și de astă dată. I-am explicat din nou că Natalie are ceva cu mine. Că mă urăște. Că a *vrut* ca eu să văd ketchupul ca să știu că ea e făptașa. Numai că Seth a continuat să spună că nu era posibil să fie Natalie și că eu sunt paranoică. A tot insistat că probabil a fost personalul de la curățenie.

— De ce nu vrei să mă crezi? am vrut eu să aflu. Pentru că te culci cu ea? De aceea îi dai

mereu dreptate?
Lui Seth nu i-a plăcut ce am zis. A rămas cu gura căscată și obrajii i s-au înroșit puternic. Eu am tot încercat să-mi țin gura despre toată povestea lor, dar era prea frustrant. A trebuit să spun ceva.
Seth a început să mormăie tot felul de vorbe, încercând să mascheze faptul că aveam perfectă dreptate. Mi-a arătat fotografia de pe birou, cu el și o femeie între două vârste cu o înfățișare comună, și mi-a explicat că e însurat și că, bineînțeles, nu s-ar culca cu Natalie. Apoi mi-a reamintit că ea se vede cu Caleb. Când a terminat, era stacojiu la față și se uita la mine ca și cum s-ar fi așteptat să retrag tot ce am zis.
Nu am făcut-o. Păi, e adevărat.
Atunci a zis:
— Sunt șeful tău. N-ar trebui să îmi vorbești astfel. E total inadecvat.
Eram sigură că următoarele cuvinte pe care avea să le scoată pe gură o să fie „Ești concediată”. Mă așteptam la asta. Am fost concediată de la toate slujbele pe care le-am avut. Odată m-au dat afară chiar din prima zi de muncă. Eram la facultate și îmi luasem o slujbă la un magazin de pantofi. Am încercat să ajut o clientă, dar m-au copleșit toate acele variante de pantofi și de caracteristici, încât am ajuns să mă închid în depozit, să plâng.
Seth nu m-a dat totuși afară. Doar mi-a întors spatele, cu fața la ecranul calculatorului, și nu m-a privit când mi-a spus să mă întorc la mine în boxă și să curăț mizeria. A zis că ar trebui să lămuresc lucrurile cu Natalie și că nu vrea să mai audă despre asta.
— Am o firmă de condus, a zis.
Aș fi putut să rămân și să cer să mi se facă dreptate, dar ar fi fost inutil. Seth nu avea de gând să facă nimic. Fie că încă se culcă cu Natalie sau nu, e clar că o place foarte mult. Mult mai mult decât pe mine. La urma urmelor, nimeni nu mă place.
Știu, știu – tu mă placi. Dar nu e destul. Nu câtă vreme tu nu ești aici. Dacă ai fi, poate că aș face față. Dar nu ești.
Așa că m-a ridicat și m-am întors la mine în boxă. Mulțimea se dispersase și abandonase locul crimei asupra țestoaselor. Eu eram cea care trebuia să curețe totul. Am fost nevoită să arunc planta și toate cioburile iubitelor mele figurine de țestoase.
Înainte de a curăța totul, am făcut o poză. Ți-o atașez mai jos, să vezi și tu de ce e în stare femeia asta.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge

Subiect: Re: Salutări

Am rămas cu gura căscată. Nu pot să cred că ți-ar face cineva așa ceva. Nu poți să o lași să scape nepedepsită!
Repet:
NU POȚI SĂ 0 LAȘI SĂ SCAPE NEPEDEPSITĂ!

CAPITOLUL 37

ÎN PREZENT

NATALIE

A doua zi, când reușesc să mă târăsc la serviciu, abia dacă pot să îmi țin ochii deschiși.

Imediat ce am ajuns acasă de la plajă, mi-am desfăcut casa bucăți, practic, în căutarea altor lucruri care m-ar fi putut incrimina. Nici măcar nu știam ce caut. O mănușă însângerată? Un aparat de tocat lemnul din care iese un picior retezat? Orice ar fi fost, nu l-am găsit. Casa mea era curată.

Chiar și așa, tot nu am putut să dorm. M-am sucit și răsucit în pat și, din când în când, m-am uitat la ceas. La trei dimineața am cedat și o vreme m-am uitat la televizor, apoi am adormit în sfârșit pe canapea. Una peste alta, am adunat câteva ore de somn, sparte în reprize de douăzeci de minute. M-am tot trezit acoperită de o sudoare rece, cu trupul tremurându-mi tot.

Nu mai e nevoie să spun că nu m-am mai dus să alerg, la prima oră.

Partea bună e că dimineața inspectorul Santoro nu m-a mai întâmpinat în pragul ușii. Poate că a decis în sfârșit că nu am nimic de-a face cu moartea lui Dawn. Poate a decis să îmi creadă alibiul. Doar că nu prea cred.

În drum spre boxa mea trec pe lângă Greg Lowsky, aflat la xerox. Greg vine o dată sau de două ori pe lună să ne instaleze actualizările pe calculatoare sau să rezolve problemele tehnice. Se prea poate să știe mai multe decât Caleb când vine vorba de calculatoare. Spre deosebire de noi, ceilalți, Greg vine îmbrăcat în blugi și tricou. Și de obicei pe tricoul lui e imprimată o glumă legată de matematică sau de calculatoare – una pe care nu o pricep aproape niciodată. Pe tricoul de azi scrie „Nu, nu-ți repar

calculatorul”. Mi se pare un tricou ciudat pentru cineva care e literalmente aici să ne repare calculatoarele.

Greg nu e nici pe departe la fel de drăguț cum e Caleb. E scund, are o barbă stufoasă și îmi amintește cumva de una dintre creaturile acelea din *Stăpânul inelelor* sau din vreun alt film pentru tocilari, pe care nu l-am văzut. Și e aproape la fel de ciudat ca Dawn. Odată mi-a dat de înțeles că ar vrea să mă invite să luăm masa împreună și am găsit un mod amabil de a-l refuza. Dar încă mai flirtează cu mine, fără prea mare tragere de inimă, de fiecare dată când vine, deși nu va avea nicio finalitate.

— Bună Natalie, zice. Ce mai e nou?

Mă întreb cât de mult știe despre toată tragedia cu Dawn. Nu a fost aici în ziua în care Santoro a interogat pe toată lumea. Și, din câte știu eu, inspectorul nu a revenit. Chiar și #VixedHărțuitori s-a stins. Lumea de pe internet și-a pierdut repede interesul.

— Mai nimic, îi răspund, precaută. Sunt sigură că ai aflat de Dawn…

— A, da, zice Greg și își privește mâinile. E groaznic. Sper să afle cine e de vină. E o nebunie, cum poți să stai pur și simplu în casa ta și cineva poate să vină și să… mă rog, înțelegi tu.

— Mda.

— Sper că ești în siguranță, Natalie.

Dacă ar ști el! Brusc însă îmi vine o idee extraordinară.

— De fapt, chiar mă gândeam că ai putea să faci ceva pentru mine.

— Cum să nu! zice și fața i se luminează. Pentru tine, Natalie, orice.

Bag mâna în geanta de pe umăr și îmi scot telefonul.

— Știi cum să afli cine sună de pe un număr ascuns?

— Bineînțeles. E o aplicație, se cheamă TrackCall, care îți arată toate numerele blocate.

— Aha.

E logic. Doar există o aplicație pentru orice.

— Și pot să o folosesc acum, să aflu numărul cuiva care m-a apelat aseară?

— Probabil că nu. Cred că aplicația nu era instalată când s-a făcut apelul.

La dracu’. Speram să aflu cine s-a folosit de numărul ascuns ca să mă sune în ultimele trei seri. E greu de crezut că apelurile nu au vreo legătură cu toată povestea asta. Și chiar dacă nu e așa, tot aș vrea să știu cine mă hărțuiește.

— Sunt sigur că, dacă te sâcâie careva, o să sune iar, spune Greg,

încruntându-se. Dacă ești îngrijorată, te conduc bucuros acasă, după program. Nu am alte planuri.

— Nu, e OK.

— Nu mă deranjează.

Ei bine, pe mine, da. Chiar dacă nu am nimic programat cu Caleb, nu aș vrea să îl încurajez pe Greg.

— Mai bine, nu, spun și îi fac cu ochiul. Nu vreau să o fac geloasă pe Julia.

Greg cască ochii.

— Julia? Geloasă?

— Vai de mine, da sigur.

Cobor vocea.

— Mi-a zis mie că te consideră foarte drăguț.

Julia e una dintre secretarele noastre care stă la intrarea principală și e prea frumoasă pentru Greg, așa că situația nici măcar nu e amuzantă. El ar trebui să știe asta, dar felul cum își umflă pieptul arată limpede că, după părerea lui, ar putea să aibă succes.

Amabil, Greg se oferă să îmi instaleze chiar el aplicația, fără să mai insiste să mă conducă undeva, și îmi arată el însuși cum să o folosesc. Odată ce sunt sigură că pot să aflu numărul apelantului ascuns, îl las pe Greg la xerox și îmi continui drumul spre punctul meu de lucru. Boxa lui Dawn e tot goală, așa cum a fost toată săptămâna.

E groaznic. E adevărat, Dawn nu a fost persoana mea preferată, dar era drăgălașă. Avea ceva inocent în felul de a fi, ca un copil. Nu suport gândul că a fost maltratată de mâinile vreunui pervers, ca apoi să fie ucisă în bătaie.

Trec pe lângă boxa ei și intru la mine. Dau să-mi las geanta pe birou, dar ceva îmi atrage atenția. Ceva care îmi face inima să stea pe loc.

Mica figurină de țestoasă. A ajuns înapoi pe biroul meu.

Nu. Nu e posibil. *Nu se poate.* Am aruncat-o eu însămi. *De două ori.* Și nu doar că am aruncat-o, am dus-o tocmai la coșul de gunoi din bucătărie. Pur și simplu nu se poate ca vreun îngrijitor să fi crezut că am aruncat-o din greșeală și să mi-o fi adus înapoi pe birou. Data trecută ar fi fost exagerat, dar acum e de-a dreptul imposibil.

Cineva a pus țestoasa asta la mine pe birou în mod deliberat.

— Natalie.

Cine să o facă? Cine să mă tortureze în halul ăsta? Nu se poate să fie o persoană oarecare, de pe stradă. Trebuie să fie cineva care lucrează aici, la

firmă, și are acces la biroul meu. Sau măcar cineva care poate să facă rost de cheile de la birouri.

— *Natalie.*

Îmi dau vag seama de o voce ascuțită care mă strigă. Întorc capul și la câțiva metri în spatele meu e Seth. Are o privire întunecată.

— Natalie, zice, categoric. Trebuie să-ți vorbesc.

— Trebuie chiar acum?

Mă uit iar la țestoasă, apoi iar la el.

— Pentru că…

— Da. *Acum.*

Îmi dau seama după expresia pe care o are că nu e de glumă. Ce mai e? Nu pot să mă ocup acum de nicio reclamație de la clienți. Am griji mult mai mari.

— în birou la mine, mai adaugă Seth.

— Bine. Haidem, atunci.

CAPITOLUL 38

CU O SĂPTĂMÂNĂ ÎN URMĂ

Către: Mia Hodge

De la: Dawn Schiff

Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Am descoperit ceva absolut tulburător și am nevoie de sfatul tău despre cum să procedez: lipsesc bani din firmă.

E vorba despre o sumă considerabilă. Suficient cât să-i permită persoanei care i-a luat să își petreacă o vacanță frumoasă cu ea. Nu însă suficient de mult, încât să-l facă pe Seth să-și dea seama, fără cercetări suplimentare.

Până acum și mie mi-a scăpat discrepanța, pentru că s-a întâmplat anul *trecut.* Contabilul care a fost aici înaintea mea ori nu a observat, ori a decis să nu spună nimic despre asta.

Și mai este ceva care îmi e foarte limpede.

Toate discrepanțele din contabilitate sunt în legătură cu vânzările făcute de Natalie. Nu e vorba de vânzări neînsemnate, de câteva baxuri cu produse. Ci de vânzări considerabile, către companii mari, unde câteva mii de dolari ar putea să treacă eventual neobservate.

După ce am constatat asta în registrele pe anul trecut, am mers mai departe și am verificat și

anul anterior. Din nou, sunt sume lipsă. Azi, mi-am petrecut cea mai bună parte a după-amiezii încercând să îmi dau seama ce să fac. Desigur, lucrul cel mai evident ar fi să mă duc direct la Seth. O parte din treaba mea este să descopăr lucruri de genul ăsta și Seth are dreptul să afle că există cineva care fură din firma lui. În același timp, însă, acuzația este una foarte serioasă. Adică, e de *pușcărie*. Natalie ar putea să fie arestată pentru valoarea sumelor pe care le-a furat.

În ciuda a tot ce mi-a făcut, nu vreau să meargă la închisoare. Nu știu cum a ajuns atât de ostilă situația dintre noi, dar nu vreau să i se întâmple ceva rău. Am iertat-o chiar și pentru ce le-a făcut țestoaselor mele. Poate că avusese o zi proastă.

După ce am stat toată după-amiaza și am întors situația pe toate părțile, am ajuns la o concluzie. Ar trebui să merg mai întâi la Natalie. O să-i spun ce am descoperit. O să-i explic că trebuie să returneze banii, altfel nu am încotro și o voi denunța.

M-am străduit așa de mult să o fac pe Natalie să mă placă, iar asta s-ar putea să fie exact ce trebuie. Sunt sigură că o să aprecieze faptul că am avertizat-o, în loc să mă duc direct la Seth. Până la urmă, asta înseamnă prietenia.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Dawn Schiff
De la: Mia Hodge
Subiect: Re: Salutări

De ce îi dai femeii aceleia o șansă??? Trebuie să te duci direct la șeful tău și să-l informezi că ea fură din banii firmei! Promite-mi că o să vorbești cu șeful tău!!! NU 0 LĂSA SĂ SCAPE NEPEDEPSITĂ!!!

CAPITOLUL 39

ÎN PREZENT

NATALIE

Seth nu îmi spune nimic cât timp mă țin în urma lui, spre birou, și nici nu-mi dă vreun indiciu despre problemă. E singurul angajat din sucursala aceasta care are un birou individual. Înainte, asta mă enerva, dar întrucât

îmi petrec mult timp în afara sediului firmei, încerc să nu mă mai supăr așa tare că muncesc într-un cub. Până la urmă, va trebui să mă mut la o firmă unde să primesc un loc de lucru decent.

— Șezi, zice Seth, pe un ton tăios și închide ușa în urma mea.

Așa obișnuia să o închidă când eram gata să ne prostim împreună și, asemeni câinilor lui Pavlov, constat că sunt puțin excitată, în pofida situației. E cu totul nepotrivit, dacă ne gândim că în prezent întregul meu univers se prăbușește în jurul meu, dar Seth pur și simplu mă face să mă simt așa. Ce păcat că situația nu ne-a fost favorabilă.

Mă așez pe unul dintre fotoliile din fața biroului.

— Despre ce e vorba?

Seth se așază și el pe scaunul lui. Are pumnii strânși.

— Inspectorul ăla mi-a făcut o vizită azi-dimineață.

— Ah.

— Ah? repetă și ridică tare din sprâncene. Asta e tot ce ai de spus?

Clatin din cap. Nu știu de ce e așa de pornit. Că doar nu el e acela care a trebuit să mintă pentru a-mi oferi un alibi.

— Natalie, nu ai nimic să-mi spui?

Seth îmi spune întotdeauna Nat. Faptul că acum îmi tot zice Natalie mă face să cred că e supărat pe mine. Asta și faptul că e roșu la față și are nodurile degetelor albite.

— Nu…

Plesnește cu palmele peste birou.

— Santoro spunea că ai furat din banii companiei. Se pare că Dawn știa totul.

Mi se taie respirația și rămân fără pic de aer în corp. Deschid gura, dar nu-mi iese niciun cuvânt.

— Dar n-am… reușesc să rostesc, totuși.

— Dawn a scris despre asta într-un e-mail, continuă Seth, ca și cum eu aș fi spus nimic. Se pregătea să discute cu tine. Totul, despre banii pe care mi i-ai furat.

— Nu, răspund cu un oftat. N-am furat nimic…

— Casa aia imensă pe care o ai în Boston, continuă Seth și clatină din cap. N-am înțeles niciodată cum de ți-ai permis-o. Ca și toate țoalele tale de la firme renumite… pantofii ăia orbitor de scumpi…

— Seth…

— Am văzut eu în ce hal flirtai mereu cu contabilul pe care l-am avut

înainte, mai spune, pe gânduri. Acum am și priceput, în sfârșit. Și, bineînțeles, așa se explică de ce ai fost așa de drăguță cu *mine*.

— Seth! exclam și holbez ochii. Nu e posibil să crezi că vreodată cu aș…

Mă privește cu ochi plini de ură.

— Știu eu ce fel ești, Natalie. Te-am văzut cum îi duci cu preșul pe clienți. Am văzut cum faci orice e nevoie ca să dobândești ce vrei. Doar că… N-am crezut niciodată…

Răsuflă greu.

— N-am crezut niciodată că o să te încurci cu *mine* ca să obții ce-ți dorești.

— Pentru că n-aș face asta! strig. Seth, te rog.

— Nu vreau să mai aud nimic, zice, ridicând mâna. Ești suspendată din post, fără plată. Pentru că deocamdată nu avem contabil, o să verific eu însumi registrele, chiar azi. Să văd de ce sume ne-ai jecmănit.

— Nu v-am jecmănit!

Ochii îmi înoată în lacrimi. În tot timpul acestui coșmar am reușit să nu plâng, dar nu l-am văzut niciodată pe Seth uitându-se la mine în felul acesta. A fost întotdeauna drăguț cu mine – puteam să contez mereu pe asta.

— Seth, jur că n-aș face așa ceva.

— Mda, sigur.

Își întoarce atenția de la mine și privirea i se concentrează pe ecranul computerului.

— Am încheiat discuția. Ia-ți lucrurile și pleacă.

— Seth…

— Acum, Natalie, zice printre dinți. Sau e nevoie să chem paza?

Îl cunosc foarte bine pe Seth. Eram împreună de mai bine de un an când am decis să îi pun capăt. Nu există nimic ce aș putea să spun ca să-l fac să se răzgândească. Este foarte supărat pe mine. În plus, se simte jignit. Crede că l-am făcut. Crede toate balivernele pe care i le-a spus inspectorul.

Lucrurile n-o să se termine așa.

CAPITOLUL 40

Exact când ies din biroul lui Seth, Kim vine în fugă spre mine. Cu ochii mari, întrebători. Mă ia de braț, să încetinesc pasul, în timp ce mă îndrept înapoi spre boxa mea.

— Ce s-a întâmplat acolo, în birou? mă întreabă. Seth a venit pe aici mai devreme, întreba de tine și părea *foarte* supărat.

Aș vrea să o reped și să-i spun că nu treaba ei, la dracu’. Kim a fost cea mai bună prietenă a mea de la birou, dar de-a lungul anilor dinamica raporturilor de putere dintre noi s-a schimbat. Când a venit aici la început, eram amândouă singure. Mergeam prin baruri și făceam cunoștință cu diverși tipi. Ne distram împreună.

Apoi Kim l-a cunoscut pe tipul cu care a ajuns să se mărite. Nu era tocmai un bărbat frumos, dar era bogat și îi oferea viața pe care ea și-o dorise întotdeauna. Din clipa în care s-a logodit, totul a început să se învârtă în jurul viitoarei nunți – luna de miere, casa imensă pe care el o *construia* pentru ea și pentru toți copiii aceia perfecți pe care aveau să îi facă împreună. Am început să mă simt prietena ratată a lui Kim.

Nu mă ajuta nici faptul că știa despre mine și Seth și că îmi făcea mereu morală. Da, știu că să te culci cu șeful tău nu este un gest prea înțelept la nivel personal sau din perspectiva carierei. Dar nu a fost ceva pe care să îl și plănuit. Nu poți să controlezi de cine te îndrăgostești.

Kim este, totuși, prietena mea. Nu e vina ei că și-a aranjat viața mai repede ca mine. Și avusese dreptate – *a fost* într-adevăr o prostie să mă culc cu Seth. Am luat-o în barbă de mai multe ori din pricina asta.

— Nu-i nimic, mormăi. Doar o să lucrez o vreme de acasă.

— De ce?

Uitasem cât de băgăcioasă poate să fie Kim. Și bârfitoare. Nici vorbă să îi spun că am fost suspendată pentru o presupusă delapidare din banii companiei.

— Au fost câteva zile stresante. Îmi lasă o perioadă mai lejeră.

Da, perioadă lejeră neplătită, în timp ce mă cercetează pentru delapidare.

Kim se încruntă.

— Maratonul se mai ține?

— Bineînțeles că da, mă răstesc eu. Am pierdut trei luni să-l organizez. Crezi că am de gând să-l contramandez cu doar o zi înainte?

— Da, dar…

— Tu vii mâine, nu?

Brusc îmi dă prin minte că, din cauza a tot ce se întâmplă, lumea s-ar putea să nu apară la 5K. Din punctul de vedere al acțiunii caritabile, nu contează. Donațiile sunt deja primite. Dar vor veni echipele posturilor locale de știri și ar da groaznic dacă eu aș fi singura prezentă.

— O să fii acolo, da?

— Ăăm… zice Kim, rozându-și unghia de la degetul mare. Nu sunt convinsă că e o idee bună, în momentul ăsta. Cu tot ce se petrece…

Îmi strâng degetele în jurul brațului ei.

— Kim, trebuie să vii. Am nevoie de participanți. Nu poți să mă lași cu ochii în soare.

— Nat… icnește ea. Mă doare mâna.

Îi dau drumul brațului, cu obrajii în flăcări.

— Te rog. Trebuie să vii.

Nu pomenesc nimic despre pozele de la petrecerea burlăcițelor. Kim știe că le am. În sfârșit, înclină din cap.

— Bine, o să fiu acolo. Poți să contezi pe mine. Umerii mi se relaxează puțin. Kim o să vină, la fel și Caleb. Deci, o să fim măcar noi trei. Și sunt sigură că cel puțin o mână de alți oameni din firmă vor veni. Greg Lowsky o să-și facă sigur apariția, chiar dacă nu poate să termine cursa.

— Și poate că până atunci o să-i găsească pe ucigașul lui Dawn? zice Kim.

Nu sunt sigură de multe lucruri, dar sunt convinsă că nu îl vor găsi pe ucigașul lui Dawn până mâine-dimineață.

CAPITOLUL 41

În mod normal, aș fi fost total încântată să am pe neașteptate o zi liberă. Aș fi alergat sau aș fi mers sau la salonul meu preferat de masaj, din Quincy. Sau poate, să îmi fac manichiura. Întotdeauna mă simt mai bine când merg să-mi fac manichiura.

Acum nu prea am chef de așa ceva. Probabil că inspectorul Santoro ar folosi asta împotriva mea. *Își poate permite o manichiură. E evident că deturnează fonduri.*

Frate, oamenii ăștia nu au auzit de Groupon[{6}]?

Așadar, după ce fac câteva drumuri scurte, îmi petrec ziua pe canapea, zapând apatic de la un program TV ia altul. Cel mai des ajung să mă uit la reluări ale unor seriale vechi de comedie, pe care le-am mai văzut deja de zeci de ori. Nu fac decât să pierd timpul până când o să vină Caleb, după muncă. El o să mă facă să mă simt mai bine.

Spre sfârșitul după-amiezii sună telefonul. Primul meu gând e la Caleb,

care poate că e în drum spre mine, mai devreme. Apoi însă mă uit la telefon și pe ecran clipește „Mama”. Super.

Nu am nimic altceva mai bun de făcut, așa că răspund.

— Alo?

— Natalie?

Iar răcnește în telefon cât o țin plămânii. Sper doar să nu fie într-un loc public.

— Am auzit că au găsit-o pe fata aia de la firma voastră! Și că e moartă!

— Da, bombăn eu. Știu.

— Știi ce spun ziarele?

Nu sunt sigură că vreau să știu, dar oricum o să-mi spună, fără îndoială.

— Spun că lumea din firma voastră o *hărțuia*. Tu ai hărțuit-o, Natalie?

— Nu! Doamne, mamă…

— Natalie, ar trebui să te porți frumos cu cei care nu sunt la fel de populari ca tine.

Deși am 30 de ani, mamei îi place în continuare să îmi țină prelegeri.

— Chiar dacă nu e la fel de drăguță ca tine sau la fel de plăcută, tot ai putea să te porți frumos cu ea.

— M-am purtat frumos cu ea!

— Clar că nu.

Unde a ajuns lumea asta dacă până și mama mea crede că sunt o hărțuitoare?

— Mamă, n-aș hărțui pe nimeni.

— Păi, e evident că ai face-o, zice, pufnind. Doar ai *făcut-o*. Ai uitat că tu și prietena aia a ta, Tara, obișnuiați să… știi tu…?

Oare ce ar trebui să faci ca propria mamă să priceapă că nu mai ești o majoretă de liceu?

— M-am purtat frumos cu Dawn. Pe cuvânt.

— Natalie, eu te cunosc. Știu cum poți să fii. Ai uitat când…

Mama continuă să turuie, însă cu aud un țiuit în ureche. Țin telefonul puțin mai departe – mă sună Caleb. Slavă Cerului.

— Mamă, trebuie să închid.

— De ce? Ce ai de făcut?

— Mai am un apel. Ceva de serviciu.

Nu am de gând să îi spun despre Caleb. Nu acum, când totul pare să fie așa de neclar.

Mama bombăne ceva, dar nu o ascult. Închei convorbirea și comut pe

apelul de la Caleb. Picat exact la țanc.

— Spune-mi că ești deja pe drum încoace.

— Natalie, trebuie să stăm de vorbă.

Au, nu. Iar? Nu e un semn prea bun.

— Poftim? De ce?

— Știi… zice Caleb și scoate un oftat prelung. Inspectorul ăla a fost din nou la mine.

Îmi dau seama încotro se îndreaptă lucrurile și nu-mi place.

— Caleb…

— M-a tot presat, continuă el să-mi explice, aparent angoasat. M-a tot întrebat dacă sunt sigur că am fost toată noaptea cu tine. Mi-a tot vorbit despre tipul de pedeapsă pe care poți să o primești dacă minți un ofițer de poliție. Tipul e chiar de spaimă.

— Te rog, spune-mi că n-ai…

— Nat, a trebuit să-i spun adevărul.

I se sugrumă vocea.

— I-am zis că am plecat la 21.30. Îmi pare tare rău.

Aș vrea să-l ajung prin telefon, să-l strâng de gât cu mâinile mele.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? Îți dai seama cum o să arate?

— Îmi pare rău… sincer. Dar ce era să fac? Să mint un polițist?

— Oricum o făcuseși o dată. Și doar nu avea cum să afle.

— Ar fi putut să afle! zice, aproape țipând. Locuiesc într-un bloc. Am câțiva vecini pe același etaj cu mine. Când urcam, m-am întâlnit cu cineva. Polițistul ar fi putut să afle fără probleme că mint.

— N-ar fi aflat niciodată.

— Nu ai de unde să știi asta. Puteam să intru serios în belea. Pe bune, n-ar fi trebuit de la bun început să-mi ceri să mint. Nu a fost corect.

Strâng telefonul așa de tare, încât mă mir că nu mi se sparge în mână.

— Puteai măcar să mă previi. Inspectorul ăla deja e cu pata pusă pe mine. Dacă mi-ai fi spus, aș fi putut măcar să fiu eu aia care îi spune prima. În loc să trec drept o mincinoasă.

La capătul celălalt al telefonului Caleb rămâne o vreme tăcut.

— Ai dreptate, îmi pare rău. Jur, n-am avut de gând să-i spun. Pur și simplu… m-a tras de limbă.

Oricât de furioasă aș fi pe Caleb în clipa asta, îl cred. Știu cât de convingător și de înfricoșător poate să fie Santoro. Mi-l imaginez pe Caleb cedând sub presiune. Mai ales că nu a fost fericit să mintă încă de la bun

început. Are dreptate – nu ar fi trebuit să-i cer asta.

În apărarea mea, trebuie să spun că atunci credeam că e topit după mine. Acum nu mai sunt la fel de sigură. Și habar n-aveam cât e de slab de înger.

— Îmi pare foarte rău, zice, inutil, a nu știu câta oară. Adică, nici pentru mine nu dă bine. Acum nici eu nu mai am alibi.

Corect, dar ce contează? Santoro nu crede că el ar fi ucigașul. Onoarea aceasta mi-a fost acordată mie și numai mie.

— Mai vrei să vin la tine? mă întreabă, abia șoptit.

— Te rog, nu. Prefer să fiu singură.

De fapt, nu vreau să fiu singură, dar nici nu vreau să-l văd pe Caleb în clipa asta. Mă doare sufletul și îmi dau deodată seama că cel pe care vreau cel mai mult din lume să-l văd este Seth, dar îmi aduc aminte că mă urăște.

E formidabil cât de repede am ajuns izolată de întreaga mea rețea socială. Iubitul meu m-a trădat. Fostul meu iubit mă crede o hoață. Până și prietena mea cea mai bună m-a privit într-un fel ciudat.

— O să vin la maraton, mâine, zice Caleb, drept ofrandă de pace. Mi-am pregătit tricoul, e întins pe dulap.

— Bine.

— Nat, îmi pare rău.

De fiecare dată când o spune, e ca un cuțit înfipt în inima mea.

— Sunt însă convins că toate astea o să treacă. Adică, n-ai făcut nimic rău. Cum ai fi putut? Polițistul ăla doar îți face zile fripte.

— Mda.

Lucrurile sunt totuși mult mai complicate. Nu i-am spus lui Caleb despre țestoasa din ceramică pe care am găsit-o în coșul de rufe și, după ce m-a turnat inspectorului, nici prin cap nu mi-ar trece să o fac acum. Trebuie să existe un motiv pentru care Santoro mă hăituiește. Nu știu care este, dar cineva s-a pus pe steaua mea. Numai că nu știu cine. Sau de ce.

Se aude soneria și tresar de spaimă. Chiar și de pe canapea pot să văd cum dincolo de ușă clipesc luminile roșu-albastru.

Vai de mine!

— Caleb, îi zic, cu răsuflarea tăiată. Nu mai pot să vorbesc.

— Sigur ești OK?

— Sunt… Sunt OK. Nu mai pot să vorbesc acum. Închid telefonul înainte să mai spună ceva. Mă scol de pe canapea, cu fața spre luminile mașinii de poliție. Numai că nu e vorba doar de lumina de pe mașina inspectorului. E mai mult de atât. În fața casei mele sunt câteva mașini de

poliție.

E pe cale să se întâmple ceva groaznic.

CAPITOLUL 42

Rămân câteva minute în dreptul ușii, pentru că tremur prea tare ca să o pot descuia și deschide. O parte din mine ar vrea să o ia la fugă. Aș putea să ies pe ușa din spate și pe urmă…

Păi, ce-aș putea să fac? Mașina mea e parcată în fața casei. Nu am unde să mă duc. Și nici nu sunt genul care să fugă de poliție.

În sfârșit, descui și întredeschid ușa doar puțin. Nu e nicio surpriză că în fața ușii mele se află inspectorul Santoro. E greu să-mi amintesc de vremea când puteam să deschid ușa asta și el *nu era* acolo.

— Bună ziua, domnișoară Farrell.

Nu schițează nici măcar o urmă de zâmbet. Buzele îi sunt o linie dreaptă.

— Avem un mandat de percheziție a locuinței dumneavoastră.

Nu am nicio îndoială că mandatul a fost obținut după ce iubitul meu idiot l-a informat că, de fapt, nu am un alibi.

— Înțeleg, zic.

Simt că mi se sugrumă vocea.

— Atunci, presupun că… Intrați.

Mă dau la o parte, să permit inspectorului și echipei sale să intre în casa mea. Mi se pare o încălcare a legii majoră. Polițiștii ăștia, în casa mea. Și eu ce pot să fac? E limpede că au avut probe suficiente ca să obțină mandatul de percheziție. Nu știu cum au reușit, totuși. Ce vreau să spun este că jumătate din Boston nu are probabil un alibi pentru noaptea de lunea trecută.

— Să aștept în mașină? îngaim abia.

— Trebuie să vă percheziționăm și mașina, zice, cu o nuanță de scuze în glas. Am nevoie să descuiați portierele.

Nu am de ales, trebuie să cooperez. Îmi iau cheile de la mașină, îndrept telecomanda în direcția mașinii și apăs alarma, să deblochez portierele.

— Și eu unde să mă duc? îl întreb pe Santoro.

Se uită la mine, pe gânduri.

— Puteți să stați pe canapeaua din living. O să rămân și eu cu dumneavoastră.

— Pot să mă duc la o prietenă?

Aș putea să o sun pe Kim și să merg să dorm la ea. Dacă o să vrea.

— Mi-e teamă că nu. Am nevoie să rămâneți aici.

Revenim în living, Santoro pășește înaintea mea și eu îl urmez fără un cuvânt. Seara trecută am inspectat casa în amănunt, dar nu așa de minuțios cum par să o facă polițiștii aceștia. Aud zgomote puternice care vin de la etaj și din bucătărie. Zgomotul unei farfurii care se sparge.

Slavă Cerului că am scăpat de țestoasa din ceramică. Ba chiar am spălat toate rufele din coș.

Mă așez precaută pe canapea și Santoro vine lângă mine. Ochii lui negri îi fixează pe ai mei. Încăperea mi se pare insuportabil de sufocantă, nu pot să respir. Mi-aș dori să pot ieși din casă, dar e foarte frig. Chiar și-așa, aș prefera să fiu oriunde, numai aici, nu.

— Cât o să dureze? îl întreb.

— Depinde ce descoperim.

— Nu e nimic de descoperit.

— Asta rămâne de văzut, probabil. Nu-i așa?

Îmi adun genunchii împreună. Îmi dau brusc seama că, deși știu că a aflat de la Caleb adevărul despre noaptea de luni, Santoro habar nu are despre asta. Aș putea să fac pe proasta și să pretind că îi mărturisesc din proprie inițiativă.

— Știți, voiam doar… Voim să vă spun că m-am înșelat în legătură cu luni noapte. Mi-am amintit că iubitul meu a plecat de la mine înainte de ora de culcare. Eu am greșit.

— Ciudat. Tocmai mi-a spus și el același lucru.

E prea târziu. Trebuia să-i fi spus adevărul când am putut.

— Știți, zice Santoro, și eu am fost hărțuit când eram la școală.

— Ah, zic, și îmi adun o ață de pe fustă.

Chiar dacă nu mă uit în direcția lui, îi simt privirea plimbându-se asupra mea.

— A fost destul de rău. Copiii ăia mi-au făcut viața un coșmar.

— Copiii pot să fie extrem de necruțători uneori.

— Copiii nu au discernământ, zice și își trosnește degetele. Adulții, însă… au. Sau cel puțin ar trebui să fie raționali. Există însă foarte mulți adulți care încă sunt niște hărțuitori.

Nu ridic privirea. Nu știu ce să spun.

— Sunt convins, domnișoară Farrell, că dumneavoastră știți totul despre

asta.

În bucătărie se mai sparge ceva. Oamenii ăștia îmi distrug casă, dar asta e ultima dintre problemele mele.

După ce în coșul meu de rufe a apărut țestoasa aceea de ceramică, nu știu ce o să găsească oamenii aceia. Există posibilitatea rezonabilă să plec din casă cu cătușe la mâini.

Acesta e momentul în care ar trebui să fac apel la un avocat. Din motive pe care nu le pricep pe de-a întregul, am devenit suspectă de uciderea lui Dawn. Avocații costă însă bani, pe care în clipa de față nu îi am și continui să cred că, dacă îmi iau un avocat, asta m-ar face să par vinovată.

Nu am făcut nimic. Sunt nevinovată. Nu am nevoie de un avocat care să o dovedească.

CAPITOLUL 43

LUNI

Către: Natalie Farrell

De la: Dawn Schiff

Subiect: Important

Către Natalie,

Există o problemă de maximă importanță pe care trebuie să o discut cu ține de urgență. Te rog, vino la mine în boxă azi, la sfârșitul programului.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

Către: Natalie Farrell

De la: Caleb McCullough

Subiect: Diseară

Rămâne valabilă cina diseară? Gătesc eu! Abia aștept să te văd.

Către: Caleb McCullough

De la: Natalie Farrell

Subiect: Re: Diseară

Vin sigur! Mai am ceva de care trebuie să mă ocup în seara asta, dar nu cred să fie vreo problemă.

Către: Mia Hodge
De la: Dawn Schiff
Subiect: Re: Salutări

Dragă Mia,

Îți trimit un e-mail scurt, pentru că aștept musafiri. De când locuiesc aici, pentru prima dată voi primi pe cineva în vizită! Asta dacă nu îi iei în calcul pe cei cu întreținerea, care au fost pe aici, dar pe care nu cred că poți să îi consideri oaspeți.

Nici măcar mama nu a fost la mine, deocamdată. Bineînțeles, tu o să vii luna viitoare, când iei concediu! Deja am pregătit celălalt dormitor, în care să stați voi doi, tu și George. Mă bucur că ai obținut un preț bun la bilete!

A fost corect să îi spun lui Natalie. I-am trimis un e-mail în care i-am cerut să ne vedem la sfârșitul programului de lucru și a venit, puțin înainte de ora cinci. Când i-am zis că există o discrepanță în registrele contabile de anul trecut, a fost de acord să vină cu mine în sala de consiliu, unde nu era nimeni.

Pe urmă, când am rămas singure, i-am spus despre sumele lipsă la fiecare dintre tranzacțiile ei de vânzări. I-am spus și despre câți bani e vorba și, când a auzit suma, a rămas fără aer.

Pe urmă a început să mă chestioneze. Mi-a pus un milion de întrebări. A vrut să știe pe câți ani în urmă mă uitasem în înregistrări. Apoi m-a întrebat cine cred eu că a luat banii și i-am spus că nu sunt sigură, deși mi se pare că ea e singura persoană care ar fi putut să o facă. După aceea m-a întrebat cui i-am mai spus despre asta. „N-am mai spus nimănui”, i-am zis, deși nu e complet adevărat. Ți-am spus ție, dar nu e nevoie să știe asta. Că doar tu nu lucrezi în firmă.

Speram ca Natalie să spună că a luat banii și să promită că îi va returna înainte de a o demasca eu. Dar nu s-a întâmplat așa. A început în schimb să vorbească despre alții care ar fi putut să ia banii și să îi înscenze ei fapta. „Mai are cineva acces?” m-a întrebat.

„Doar Seth”, i-am răspuns, dar de ce să fure din propria sucursală și să se pună într-o lumină atât de proastă? Și de ce ar înscena asta unei persoane pe care o place așa de mult?

E ciudat, totuși, că Natalie nu a respins posibilitatea ca Seth să fie vinovatul. De fapt, ideea a entuziasmat-o. A zis că ar trebui să ne unim forțele și să cercetăm misterul ca niște detective, să depistăm cine a luat banii și de ce. Și atunci a sugerat să vină la mine astă-seară, mai târziu.

Exact așa ceva am vrut să aud de la ea. Nu mi-a desființat acuzațiile. Era îngrijorată și a vrut să afle ce și cum. Să aflăm împreună.

Am plănuit să ne vedem astă-seară. Mi-a reamintit să nu mai spun nimănui, pentru că, evident, făptașul ar încerca să-și acopere urmele. Pe urmă mi-a zis că se bizuie pe mine.

Am întrebat-o când vrea să ne întâlnim și am fost dezamăgită când mi-a propus să ne vedem după ora 22.00. A zis că și-a făcut deja planuri cu iubitul ei Caleb și că el ar fi distrus dacă le-ar contramanda. A chicotit și a mai zis că tipul e complet obsedat de ea și o cred. Îl are la degetul mic.

Sperasem ca eu și Natalie să luăm cina împreună, la mine acasă. Dar atunci mi-aș fi făcut griji pentru ce aveam să servesc. Natalie are gusturi culinare foarte sofisticate; e greu să le mulțumești și să păstrezi în același timp caracterul monocrom al mâncărurilor. Sigur, aș fi putut să îi ofer o masă care are mai mult de o culoare, dar asta m-ar fi stresat prea mult.

De când am ajuns acasă, tot fac curat. Nu că ar fi mizerie la mine, dar vreau să mă asigur că totul e perfect! Chiar am șters de praf peste tot și mi-am lustruit țestoasa de ceramică mare cât o minge de baschet. I-am dat să mănânce lui Junior și acum nu mai am decât să o aștept pe Natalie să vină.

O să petrecem o seară plăcută amândouă. Am o sticlă de vin roșu și putem să bem un pahar împreună cât discutăm despre situația de la firmă. O să ne cunoaștem mai bine. O să i-l prezint pe Junior. Și o să ne lămurim cine a luat banii ăia.

Vai de mine, tocmai a sunat la ușă. Ea trebuie să fie! Urează-mi baftă!

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

CAPITOLUL 44

ÎN PREZENT

NATALIE

E a doua zi în care, practic, nu am dormit.

Poliția a plecat de la mine la o oră imposibilă. Nu i-am văzut să fi scos vreo haină plină de sânge sau ceva membre fără corp, așa că îmi închipui că nu au găsit nimic. Slavă Cerului. Pot să mă reîntorc la viața mea.

În dimineața aceasta are loc maratonul 5K. Am decis categoric să nu anulez evenimentul, dar în clipa asta m-aș gândi serios să-mi dau un deget de la mână doar să nu fiu nevoită să particip.

Vremea e în continuare bună. E rece, dar nu plouă și nici nu e exagerat de frig. După o alergare de vreo douăzeci de minute, o să fie perfect. Decid să iau starea vremii drept un semn. Dacă vremea e frumoasă, maratonul o să se desfășoare perfect.

În loc de tricou și pantalonii scurți pe care îi port când alerg prin cartier, acum mi-am pus colanții strânși pe picior, speciali pentru maraton, și tricoul pe care i-am comandat. Când mi-l trag pe cap, îmi dau seama că e puțin mai strâmt decât credeam, dar e în ordine. Faptul că tricourile sunt mai mici e o problemă minoră.

Organizez deja de cinci ani acest maraton 5K, așa că l-am ridicat la nivel de știință. Am recrutat câțiva studenți de la Boston College, să mă ajute, și le-am atribuit diferite sarcini care trebuie îndeplinite, cum ar fi supravegherea punctelor de oprire pentru hidratare, amplasarea indicatoarelor pentru direcție și asigurarea înscrierii în registru a tuturor participanților. Am verificat dinainte tot ce trebuie să știe, dar, de obicei, cu o seară înainte mai telefonez încă o dată fiecăruia dintre ei. Aseară nu am avut cum să o fac, așa că nu-mi rămâne decât să sper că totul va merge conform planului.

Înainte să plec de acasă, verific în oglinda de la baie cum arăt. Mi-am strâns părul sus, într-o coadă de cal, și mi-am pus mult prea mult machiaj pentru un maraton, dar e unul rezistent la transpirație. Maratonul va fi transmis de un post TV local de știri, așa că vreau să fiu pregătită pentru camera de filmat. Iar după ultimele zile, nu m-aș lăsa filmată fără machiaj. De dimineață, când am intrat în baie, arătam ca mireasa lui Frankenstein. Săptămâna asta nu am reușit să-mi vopsesc rădăcinile crescute, dar va trebui să mă descurc și așa.

Cu o oră înainte de începerea cursei, iau un Uber până la Florian Hall. Mă aștept la ce e mai rău, dar, spre ușurarea mea, Cleo de la Boston College e deja în fața clădirii, cu o masă plină de mape pentru înscriere, o cană cu apă și pahare de carton. Tot ea m-a ajutat și anul trecut, așa că știe exact ce e de făcut.

— Bună, Natalie! zice și îmi face cu mâna, entuziasmată. Suntem gata!

Cleo are doar 20 de ani și arată așa de plină de energie și de vioaie, că mă face cumva să mă simt și mai obosită. Și ea nici măcar nu o să participe la maraton. Dar îi sunt recunoscătoare pentru ajutor. Are un văr care suferă de paralizie cerebrală, așa că e o susținătoare convinsă a cauzei.

— A venit toată lumea? întreb.

— Aproape, zice și se uită în depărtare, mijind ochii. Eli zice că-l paște o gripă, deși eu cred că doar se alintă. Dar avem destui oameni. Au fost amplasate toate indicatoarele. Suntem gata să-i dăm drumul.

— Mulțumesc foarte mult.

Simt cum mi se înmoaie genunchii de ușurare.

— Ai făcut o treabă excelentă. Îmi cer scuze că nu te-am sunat să văd cum stai. Am… am fost foarte ocupată ieri.

Cleo coboară puțin vocea.

— Am auzit ce s-a întâmplat cu colega ta serviciu, îmi pare foarte rău. Sper să-l găsească pe monstrul care a făcut asta.

Și eu sper. Habar nu are ea cât de mult.

Pentru că s-au rezolvat toate aspectele, aștept la linia de start și fac câteva întinderi. Chiar în timp ce îmi întind tendoanele, începe să-mi sune telefonul, pe care mi l-am fixat de bicepși. Îl scot din suport și mă uit la ecran.

Număr ascuns.

Aseară nu am mai primit niciun telefon. Îl așteptasem, mai ales în timp ce Santoro a fost la mine. Voiam să vadă și el cum mă hărțuiește cineva. Dar bineînțeles că nu a sunat. Nu contează, oricum presupun că inspectorul nu ar fi fost prea impresionat.

Duc telefonul la ureche.

— Alo?

Niciun răspuns. Din nou.

Acum două seri, când s-a întâmplat, am început să răcnesc în telefon. Mulțumită lui Greg Lowsky, acum știu exact ce să fac.

Folosesc aplicația TrackCall, să primesc numărul blocat al apelantului. Nu eram complet convinsă că o să funcționeze, dar apoi pe ecran apare un număr, exact așa cum îmi promisese Greg că va fi. Iau un pix de pe masa instalată de Cleo și notez numărul pe una dintre foile de înscriere.

Mă uit la numărul notat. Nu are prefixul local. Cred că ar putea să fie Rhode Island. Tastez numărul pe serviciul de identificare numere, din telefonul meu.

Am avut dreptate. Numărul aparține unui motel aflat la marginea orașului Providence.

Ce mama dracului?

— Nat?

Caleb e în spatele meu, îmbrăcat cu un șort gri și tricoul XL pe care i-l

dădusem la începutul săptămânii. Vreau să fiu furioasă pe el pentru ce mi-a făcut, dar pentru că a venit să mă susțină, și cum nu pare să am parte de prea mult sprijin în acest moment, nu pot să rămân supărată pe el. Mai ales că arată foarte sexy în costumul lui de cros – mușchii îi ies în evidență pe sub tricoul care și pe el e puțin fix.

— Ai reușit să ajungi, zic.

Îmi zâmbește într-o parte.

— Nu puteam să te dezamăgesc din nou.

— Mda.

— Nat…

Înghite de câteva ori și mărul lui Adam i se mișcă. Are cearcăne vinete sub ochi, la fel ca cele pe care mi le-am acoperit eu de dimineață cu fard.

— Îmi cer iertare pentru tot. Mă simt groaznic.

— Nu e vina ta.

Chiar nu e. Nu a fost corect din partea mea să îi cer să mintă polițiștii. Nu e genul de lucru pe care să i-l ceri iubitului tău, când sunteți împreună de mai puțin de două luni. E mai degrabă o cerere pentru o relație de șase luni.

— Și e în ordine.

— Serios?

Dau din cap.

— Poliția a fost la mine aseară și s-a uitat prin casă.

E un mod foarte diplomatic de a descrie în ce hal mi-au vandalizat casa.

— Dar și-au dat seama că nu am nicio legătură cu uciderea lui Dawn. Poate că acum o să se poată concentra să găsească adevăratul vinovat.

— Sper și eu.

— Încă ceva…

Ridic telefonul și i-l arăt.

— În ultimele zile am tot primit niște telefoane ciudate de la numere ascunse. Din ziua în care am fost acasă la Dawn. Până la urmă, am folosit o aplicație ca să aflu numărul și se pare că apelurile vin de la un motel din Rhode Island.

— Pe bune? Ce ciudat.

Îi arăt adresa din telefonul meu.

— Nu ți se pare cunoscut, nu?

— Nț, zice și se uită la adresă cu ochii mijiți. De ce ți-ar telefona cineva de la un motel oarecare?

— Habar n-am, dar…

Mă uit iar la numărul de telefon și la adresă.

— Trebuie să aibă vreo legătură cu tot ce se petrece. După ce se termină maratonul ăsta, iau mașina și mă duc acolo.

— Bună idee, zice și dă din cap. O să vin și eu cu tine.

Mă uit la el și ridic dintr-o sprânceană.

— Vrei să mergi cu mine tocmai până în Rhode Island?

Zâmbește.

— Sigur. Dacă nu te deranjează și îmi dai voie să vin și eu.

Nu pot să nu îi zâmbesc la rândul meu. Ar fi drăguț să îmi țină companie. Și după cum s-a purtat Seth cu mine ieri, lucrurile sunt cu adevărat încheiate în relația *respectivă.* Nu va mai exista nicio altă tură singulară, asta e clar. Nu pot să cred că mi-am pierdut timpul cu nesimțitul ăla, *care e în continuare al dracului de însurat,* când am un iubit căruia îi pasă cu adevărat de mine.

Îl trag în joacă de marginea tricoului.

— Și poate diseară luăm o cină de împăcare, în locul celei pe care am ratat-o aseară?

— Așa să fie, zice și privirea i se luminează.

Cu coada ochiului, zăresc echipa de la televiziunea de știri instalându-și camerele de filmat. Fantastic – echipa a sosit exact la timp. Am vreme destulă să dau un interviu scurt în care să explic scopul acțiunii caritabile și pe urmă pot să prindă și începutul cursei.

Sunt vreo doisprezece oameni veniți să alerge azi. Inițial, erau vreo cincizeci de persoane la care mă așteptam să participe, dar se pare că povestea cu Dawn i-a ținut acasă. Mă doare, pentru că un număr mare de participanți ajută la o mai mare sensibilizare a publicului față de acțiunea caritabilă, dar oricum, banii pentru donație sunt strânși. Sunt dedicați Ameliei – nu pot să uit asta. Și chiar dacă unii dintre alergători au rămas acasă, se adună o mulțime considerabilă care vrea să urmărească începutul cursei.

Cu fața la public, îmi silesc buzele să zâmbească. Nu sunt chiar într-o dispoziție zâmbitoare, dar dacă îmi păstrez surâsul pe chip, poate că o să încep să mă simt mai bine. Flutur din mână către spectatori și un bărbat masiv, care poartă unul dintre tricourile noastre, îmi face cu mâna.

Atunci observ pe cineva în spatele lui. Un chip cunoscut. Recunosc părul castaniu, sârmos, și fața prelungă.

Să fie oare *soția* lui Seth? Ce caută aici?

— Bună, Natalie!

Maria Monteiro, de la echipa de știri, îmi face cu mâna și sunt silită să îmi iau ochii de la mulțime. Maria a relatat despre maraton și anul trecut și acum arată perfect, în costumul elegant, cu părul negru, lucios, și rujul roșu-sângeriu.

— Ai timp pentru un interviu scurt înainte de cursă?

— Absolut! îi spun, dar apoi ezit. Vreau doar să-ți spun că aș prefera să nu vorbim despre colega mea de serviciu, Dawn Schiff. Știu că subiectul e peste tot la știri în ultima vreme, dar nu vreau să deturnez atenția de la motivul pentru care alergăm azi: strângerea de fonduri pentru paralizia cerebrală.

Maria nu-și poate ascunde dezamăgirea, dar, spre meritul ei, își revine repede.

— Perfect, spune. Îți respect întru totul decizia.

— Mulțumesc, Maria. Îți sunt recunoscătoare.

Mă uit iar spre mulțime, ochii mei o caută din nou pe nevasta lui Seth, dar se pare că a dispărut. Sau, mai degrabă, nici nu a fost ea și doar sunt eu paranoică. Duc mâna la spate, să-mi aranjez coada de cal și îmi netezesc cutele tricoului, ca aceia care ne privesc să poată citi ce scrie pe el. Maria îi face semn cameramanului, acesta îndreaptă obiectivul spre mine și ea își ia microfonul. Știu de anul trecut că probabil va înregistra ulterior o mică introducere și pe urmă o să combine totul.

— Deci, Natalie, acesta este al cincilea an în care organizezi acest 5K, corect?

Dau din cap și îmi simt coada de cal fluturându-mi la spate.

— Așa este. Vom strânge bani pentru paralizia cerebrală.

— Și este un act caritabil foarte apropiat sufletului tău, nu-i așa?

Dau iar din cap.

— Una dintre cele mai bune prietene ale mele din copilărie a suferit de paralizie cerebrală, așa că maratonul acesta este dedicat amintirii Ameliei.

Maria preia microfonul și mă întreabă altceva, dar atenția mea e din nou atrasă de ceva din mulțime. De data asta nu mai e totuși vorba de Melinda Hoffman – măcar să fi fost așa. Doi dintre spectatori se dau la o parte și fac loc unui bărbat cu ochi negri să iasă în fața mulțimii.

E Santoro.

Maria îmi băgase iar sub nas microfonul și îmi dau seama că habar nu

am ce mă întrebase.
— Ăăm, zic. Scuză-mă, am…
Ce jenant. Din fericire, nu se transmite nimic în direct. Când o să se editeze înregistrarea, Maria o să poată tăia partea în care nu ascult ce mă întreabă.
— Se pare că maratonul va începe în curând, observă Maria. Te las să intri, așadar. Dar îți mulțumesc pentru ce ai făcut.
— Da…
Santoro se pune în mișcare, se apropie de mine. Ce se întâmplă? Doar nu vrea să mă ia din nou la întrebări, chiar înainte de 5K, nu? E vorba despre un *eveniment caritabil*. Bărbatul ăsta nu are nici urmă de *respect*?
— Caleb!
Îmi lungesc gâtul în căutarea iubitului meu. Îl zăresc la câțiva metri mai departe.
— Caleb, pot să vorbesc cu tine?
Poate că el va rezolva lucrurile cu inspectorul, până terminăm noi aici. Am prea multe de făcut. Maratonul începe în mai puțin de cincisprezece minute, așa că nu am vreme să-i răspund iar și iar la aceleași întrebări. Mi-au percheziționat și casa. Ce altceva mai vor de la mine, pentru numele lui Dumnezeu?
Când îmi întorc iar capul, Santoro e fix în fața mea. La mai puțin de treizeci de centimetri. Ochii îi sunt ca niște lacuri nesfârșite de întuneric. Instinctiv, fac un pas înapoi.
— Domnule inspector, nu e un moment bun…
— Natalie Farrell, zice, pe un ton fără inflexiuni. Sunteți arestată pentru uciderea lui Dawn Schiff.
Cum?
Simt că nu pot să respir. Afurisitele de camere de filmare sunt încă îndreptate spre mine. Ca să nu mai spun că jumătate dintre cei prezenți în mulțime și-au scos telefoanele și mă filmează. Nenorocitul de Santoro a făcut-o intenționat. A ales momentul cel mai public cu putință ca să mă aresteze. Vrea să mă umilească, deși nu am făcut nimic rău.
Poate că el este acela care mi-a plantat țestoasa din ceramică între rufe.
— Râdeți de mine, bolborosesc eu. Cum puteți să… Nu am făcut nimic! Pe ce temei?
Santoro nu îmi oferă nicio explicație. Și nu e o glumă. Își scoate cătușele și, până să mă dezmeticesc eu, mi le pune la mâini. Metalul rece îmi rănește

pielea și picioarele mi s-au transformat într-o peltea. Sunt vag conștientă de faptul că mi se citesc drepturile.

Caleb vine în fugă. Îi surprind privirea și pare complet îngrozit.

— Natalie! îl aud strigând.

— Caleb, gâfâi.

Mulțimea e din ce în ce mai zgomotoasă și zeci de camere de luat vederi se ațintesc asupra mea.

— Adresa pe care ți-am arătat-o… Trebuie să mergi acolo pentru mine. Te rog!

— Natalie…

— Te rog! reușesc să îngaim.

Santoro mă smucește de braț. Mă conduce spre o mașină de poliție, să mă ducă la secție și să mă arunce în închisoare. Nu mai pot să fac nimic să opresc toate astea. Nu știu de ce, dar cineva mi-a înscenat totul și a făcut o treabă cu adevărat temeinică.

Viața mea, așa cum o știam, s-a încheiat oficial.

PARTEA A II-A

CAPITOLUL 45

DAWN

Unul dintre animalele cele mai înfiorătoare din lume este țestoasa chinezească cu carapace moale.

Nu arată chiar așa de înfricoșător. Nici măcar nu are carapacea obișnuită a țestoaselor. Seamănă puțin cu o clătită americană, cu capul și labele ieșite în afară. Dar să nu vă lăsați păcăliți – poate să fie letală. Se ascunde în nisip, fără să se clintească, și își așteaptă răbdătoare prada. Gata să atace cu ciocul ei ca lama.

De asta ai nevoie ca să-ți prinzi prada. De răbdare.

Avem cu toții de învățat de la țestoasa chinezească cu carapace moale.

Toată dimineața m-am uitat la știri. Iar și iar.

Nu mă mai satur să le privesc. Momentul în care inspectorul iese din mulțime și îi spune lui Natalie că e arestată. Privirea îngrozită din ochii ei când îi pune cătușele la mâini. Echipa de televiziune era acolo să înregistreze maratonul, dar au obținut mai mult decât se așteptau. Au fost martori la cea mai mare știre din South Shore.

Mi-aș fi dorit să mai am telefonul. Fac pariu că sunt filmări cu arestarea lui Natalie peste tot pe YouTube și aș putea să mă uit la ele la nesfârșit, până când îmi sângerează ochii. A trebuit totuși să îmi las telefonul acasă. Nu am avut încotro.

Trebuia să pară totul real.

Mă ridic mai mult în capul oaselor, rezemată de patul dublu, și strâng la piept țestoasa de pluș. Numele ei e pur și simplu Țesty. Ce pot să spun – aveam patru ani când i-am ales numele. Țestoasa asta este unul dintre puținele lucruri pe care le-am luat cu mine de acasă. A fost riscant, pentru că cineva ar fi putut să îi observe lipsa, dar a meritat. Dorm cu plușul acesta în fiecare noapte, de când eram la grădiniță. Nu puteam să o las în urmă.

Și așa a fost destul de rău că a trebuit să o las pe Junior acasă. Sper că e

OK.

Patul ăsta e extrem de incomod. Acasă, am o saltea din spumă cu memorie, cearșaf cu 270 de noduri, și o pilotă din puf de gâscă. Știu că la motel paturile nu au cum să fie la fel de confortabile ca acela cu care sunt eu obișnuită, însă ce mă deranjează cel mai mult nu e calitatea slabă a cearșafurilor… sau protecția din plastic a saltelei, care o face tare ca piatra și în același timp plină de ghionturi.

Nu, ce mă enervează la culme e faptul că cearșafurile și fața de pernă au *culori cu totul diferite.* Da, m-ați auzit corect. Cearșafurile sunt albe, dar fața de pernă e un alb-gălbui, un *cafeniu,* practic. Și mai oribil încă, cuverturile sunt albastre! Mi se face pielea de găină numai când mă uit la ele.

Acasă e totuși limpede că nu mă pot întoarce.

Mi-e dor de casa mea. Îmi lipsește patul meu cu cearșafuri albe, fața de pernă albă și cuvertura albă. Pe de altă parte, merită. Merită *absolut totul.*

Oricum, patul ăsta e sigur mai bun decât orice loc în care Natalie o să doarmă la noapte. Se știe că celulele de la pușcărie nu sunt din cale-afară de plăcute. S-a nimerit așa de bine că au arestat-o într-o sâmbătă. O să rămână tot weekendul înțepenită în celula aia.

Iau foaia de hârtie pe care am lăsat-o lângă pat. I-am scris Miei o scrisoare de mână, pentru că acum e-mailul nu mai este o opțiune. Mai sunt încă unele lucruri pe care trebuie să le spun și vreau să le trec pe hârtie. Din considerente pragmatice, aceasta va fi ultima scrisoare pe care i-o scriu.

Mă întind după telecomandă și mai caut un canal de știri. Vreau să văd din nou cum e arestată Natalie. Când o să pun din nou mâna pe un calculator, o să-mi fac din poza asta fundalul de ecran.

Îmi ghiorăie stomacul. Tot ce am mâncat a fost mica rezervă de alimente pe care am depozitat-o în minifrigiderul din cameră, deși aici există și niște automate cu mâncare, afară. Ușa mea dă direct în exterior și nu trebuie să trec pe lângă alți oameni ca să ajung la ele. La micul-dejun am mâncat o pungă cu Doritos. Nu ard de nerăbdare să mănânc pufuleți cu brânză la prânz.

Încerc să nu mă aventurez prea departe de motel. Am o perucă banală pe care o folosesc să-mi ascund părul. Unii oameni își taie părul când nu vor să fie recunoscuți, dar al meu e deja tuns la jumătate de centimetru de piele. Așa că singura alegere a fost o perucă. O perucă *ieftină,* de la care mă mănâncă insistent capul, dacă o port mai mult de cinci minute. Ca să pară

reală, peste ea mi-am pus o șapcă de baseball.

În ultimul timp, totuși, chipul meu a apărut pe la toate emisiunile de știri. Mai ales azi, după ce Natalie a fost arestată de dimineață. E prea periculos să ies, chiar și deghizată. E un risc pe care nu merită să mi-l asum.

Nu pot îngădui să fiu descoperită. A fost destul de greu să fac astfel încât Natalie să fie arestată. Nu pot să distrug totul, când am ajuns atât de aproape.

Natalie trebuie să plătească. Dacă nu o fac eu, nimeni altcineva nu o va face.

Știrile încep cu o introducere despre mine. Despre viața lui Dawn Schiff. Nu că s-ar cunoaște cu adevărat ceva despre mine, în afară de lucrurile de bază. Unde am crescut, unde am făcut liceul și facultatea, că nu sunt căsătorită și nu am copii. Sunt câteva fotografii cu mine, vechi și deloc măgulitoare, oferite fără îndoială de mama.

Fotografia principală, pe care o arată întotdeauna la știri, este cea de pe cardul de acces de la serviciu. Nu am arătat niciodată bine în fotografii, dar asta e din cale-afară de urâtă. Am părul lipit de cap, pentru că făcusem duș cu puțin timp înainte, iar ochii îmi sunt larg deschiși, de parcă aș fi văzut o stafie. Arată ca o poză proastă de identificare de la poliție.

Mă întreb cum o să arate Natalie în poza ei de identificare. În cazul ăsta nici măcar ea nu poate să scoată o poză bună. Chiar dacă e frumoasă. Mereu a fost frumoasă. Poate că, dacă nu era, ar fi fost un om mai bun.

Acum televiziunea o arată pe mama. Nu pot să cred că a fost de acord să apară în fața camerei de filmat și să admită că noi două suntem rude. În lacrimi, vorbește despre faptul că vrea să se facă dreptate pentru moartea mea.

Mă uit la chipul marnei de pe ecranul televizorului și aștept să simt ceva. Vinovăție sau remușcare.

Nu. Nimic.

Mama nu m-a susținut niciodată, nici măcar o singură zi din viața mea. Când eram mică, tot ce dorea era să nu o mai fac de râs. După ce am crescut, nu a interesat-o decât să îi trimit cecurile alea în fiecare lună. Dacă o să dispar de tot, e posibil să se simtă tristă, ocazional, dar o să fie fericită să primească banii pe care i-am lăsat pentru ea în contul meu din bancă. Nu îi pasă de mine mai mult decât îmi pasă mie de ea. Și, dacă ar fi știut ce pun la cale, m-ar fi turnat ea însăși.

Mă împing mai sus în pat și încheietura mâinii stângi îmi zvâcnește. O

țin bandajată de luni, când mi-am făcut tăietura în urmă căreia a curs tot acel sânge pe pardoseala din living. A trebuit să fiu foarte atentă. Dacă mă tăiam prea adânc, se termina cu viața mea.

Aud un zgomot surd care vine dinspre ușa mea și mă ridic, crispată. Sunt la etaj, dar pereții sunt ca hârtia de subțiri și ferestrele parcă ar fi făcute din folie alimentară. Nici căldură nu este și toată noaptea trecută am stat și am tremurat sub pătura aia de poliester subțire (și albastră!). Nu zice nimeni că răzbunarea ușoară.

Închid televizorul și mă duc la fereastră. Un Ford verde parchează chiar în dreptul recepției. Îmi împing ochelarii pe nas și mă uit pe geam.

Șoferul Fordului deschide portiera de pe partea lui și coboară. Îl recunosc imediat.

E Caleb McCullough.

Trag jaluzeaua să îmi ascund parțial fața în timp ce îl urmăresc. Se duce direct spre holul principal și dispare înăuntru. Rămân în picioare, la geam, întrebându-mă ce se întâmplă. Ce caută Caleb aici?

Mi se strânge stomacul. Doar am fost așa de atentă.

După vreo zece minute, Caleb iese din hol. O ia la stânga și merge în direcția camerei mele. Se oprește în dreptul scărilor care duc la etaj. Apoi începe să urce.

Fac un pas înapoi de la fereastră. Ce se întâmplă? Ce caută Caleb aici?

Apoi dispare din raza mea vizuală. Probabil că a ajuns la etaj. Îi aud pașii pe culoar, tot mai tare. Și apoi…

Trei bătăi puternice în ușa mea.

E aici.

CAPITOLUL 46

Nu deschid imediat. Mă dau înapoi din ușă și îmi șterg mâinile de blugi. Neliniștită, mă uit prin cameră.

Bate din nou.

— Dawn!

Vocea lui se aude prin ușa subțire ca și cum ar fi chiar lângă mine.

— Haide, Dawn. Deschide!

Mă duc la ușă. Dau la o parte lanțul de siguranță și apoi întorc cheia. Caleb e acolo, cu părul castaniu ciufulit de vânt, deși nu a terminat

maratonul 5K, și în mână are o pungă albă de hârtie, pe care nu o observasem. O aruncă spre mine.

— Ți-am adus asta, zice.

Mă dau la o parte să îi fac loc să intre în camera de motel. Închid ușa după el, o încui și pun iar lanțul.

— Ai văzut când au arestat-o? îl întreb.

Îmi aruncă un zâmbet.

— Daaa, am fost *chiar acolo.* Aș fi vrut să-i vezi fața, Dawn. A fost fantastic.

— M-am uitat toată ziua la asta, la știri.

Arunc o privire spre ecranul televizorului, acum negru.

— Mi-ar fi plăcut să o văd în continuu.

Caleb caută ceva în buzunarul pantalonilor și își scoate telefonul.

— E peste tot pe internet. Hai să mâncăm și pe urmă poți să-ți faci de cap.

Vreau să mă uit chiar acum, dar îmi e prea foame ca să-l contrazic. Cu o mișcare bruscă, desfac punga de hârtie și scot un sandvici cu piept de curcan și maioneză pe pâine albă. Caleb știe că îmi plac mâncărurile monocrome. S-a asigurat inclusiv că punga e și ea albă. Mă cunoaște așa de bine.

Culoarea mâncării e mai importantă decât crede lumea. Țestoasa verde este denumită astfel după ceea ce mănâncă. E esențialmente erbivoră și consumă mai ales alge și iarbă-de-mare. Hrana este cea care dă cartilajelor și grăsimii culoarea verde.

— Un singur sandvici? zic. Tu nu vrei nimic?

— Pe drum încoace am mâncat un hamburger, zice și ridică din umeri.

Lui Caleb nu-i pasă de chestii precum culoarea mâncării. Nu e ca mine. El e normal. Mă rog, cât poate să fie de normal un tip care complotează să-i înscenze iubitei sale o crimă.

— Haide, mănâncă. Probabil că ești ruptă de foame.

Îmi înfig dinții în sandvici și aproape că îl sfâșii, de poftă ce mi-e. Săptămâna asta nu am mâncat prea bine. Adusesem câte ceva de-ale gurii cu mine și le-am depozitat în frigiderul din cameră, dar, după cum am spus, îmi e frică să ies prea mult. Caleb nu a îndrăznit să vină la mine decât o dată toată săptămâna ca să-mi aducă de mâncare. Așa că m-am hrănit cu o grămadă de chestii de la automatele de mâncare. Organismul meu suferă din pricina lipsei de nutrienți.

Caleb stă la capătul patului, ezitant, și privește prin încăpere cu fruntea plină de cute.

— Camera asta arată altfel.

— Am reașezat lucrurile.

Nu mă întreabă de ce, deși aș fi bucuroasă să îi explic faptul că mobila din camera asta de motel era aranjată absolut greșit. Am mutat comoda, minifrigiderul și lampa, să fie într-o ordine ascendentă a înălțimii. Am făcut și puțină curățenie, pentru că e clar că personalul de întreținere al motelului și-a cam neglijat îndatoririle. Dacă ar intra în baie, Caleb ar putea să aprecieze felul în care am reorganizat produsele de toaletă pe care mi le-a adus.

Precum s-ar putea și să nu o facă.

— Ce-ai căutat în holul central? îl întreb, cu gura plină de carne de curcan și pâine albă.

Se încruntă.

— Ai *sunat-o* tu pe Natalie?

Obrajii îmi iau foc. Habar n-am avut că știe de asta. Știam că n-ar fi trebuit să o fac, dar am vrut să-i aud panica din voce. Mi-a plăcut grozav când a țipat la mine să o las în pace.

— Am ascuns numărul înainte să sun.

— Dawn, zice Caleb și oftează exasperat. Nu e ceva infailibil. Natalie ți-a depistat apelul până aici. Mi-a spus despre asta azi-dimineață. Dacă n-ar fi fost arestată, urma ca după-amiază să vină până aici. Îți dai seama cât de terminați am fi fost?

— Ah.

Poate că am fost nesăbuită când am decis să o sun. Dar nici Caleb nu e fără pată. Mi-a spus despre cum a torturat-o toată săptămâna cu țestoasa din ceramică de pe biroul ei, deși s-ar fi dus totul de râpă dacă l-ar fi prins în flagrant.

— Nu mai ești în siguranță aici, spune și se freacă pe ceafă. Am predat camera și am achitat factura. Azi o să găsim alt loc.

— Bine.

O să fiu bucuroasă să plec din motelul ăsta sordid, deși sunt sigură că nici locul următor nu va fi cu nimic mai bun. Serios, vreau să plec de tot din New England. Să merg spre sud. Caleb crede însă că ar fi prea periculos să ne deplasăm acum cu mașina. În plus, ar arăta suspect ca el să renunțe brusc la slujbă. Trebuie să mai rămână puțin, apoi o să putem pleca.

Nu știu sigur unde. Eu am vrut mereu să trăiesc în sud. Acolo lumea e mai amabilă.

Îmi mănânc sandviciul în timp ce Caleb se urcă în pat, lângă mine. Nu aș fi putut să fac asta fără el. Și-a jucat perfect rolul – merită un Oscar. Și a fost cu mult mai bine decât speram. Natalie și-a făcut-o cu mâna ei când a încercat să îl convingă să îi servească de alibi.

Nu știu cum a reușit să se prefacă atâta timp că e iubitul ei. Dar nu s-a culcat niciodată cu ea. Ajurat că nu a făcut-o.

Deschid televizorul în timp ce îmi termin sandviciul. Vorbesc despre cadavrul găsit în pădurea din Cohasset, al femeii omorâte în bătaie. Trupul lui Dawn Schiff. Sau așa cred ei.

— Mai devreme sau mai târziu, o să-și dea seama că nu ești tu, observă Caleb.

— Știu.

— Doamne, bombăne. Care erau șansele, știi?

Se referă la coincidența apariției unui cadavru de femeie care e aproximativ de vârsta mea și care se pare că are fața atât de stâlcită de lovituri, încât au presupus că e vorba de mine. La știri au spus că avea toți dinții scoși, așa că nu s-au putut folosi radiografii dentare pentru identificare. Asta a înlesnit arestarea lui Natalie, dar, la final, nu o să mai conteze. Până la urmă, analiza ADN va arăta că femeia moartă este altcineva. Cadavrul acesta oarecare nu o va trimite la închisoare.

Caleb privește țintă la ecran.

— Cât de bolnav mintal trebuie să fie cineva, să facă asta?

— Sunt o grămadă de oameni bolnavi, îi spun. Ar fi trebuit să știi deja asta.

— Mda. Dar să fie bătut în halul ăsta, că nici nu mai e de recunoscut…

Pălește ușor.

— Și nici nu o caută nimeni, zice.

Îmi îndes pe gât ultima îmbucătură din sandviciul cu piept de curcan și fac semn cu capul spre telefonul pe care Caleb îl ține în mână.

— Arată-mi înregistrarea.

Are una deja pregătită, ceea ce mă face să cred că și el le-a privit obsesiv, așa cum făcusem și eu. Caleb o urăște la fel de mult ca mine. Și el a așteptat la fel de mult acest moment. Îl savurăm amândoi.

În filmarea respectivă, e un prim-plan cu fața lui Natalie în timp ce polițistul îi citește drepturile. I se văd buzele contorsionate urât. Fața îi

devine roșie și apoi țipă ceva.

— Te strigă pe tine, remarc.

— Mda, răspunde Caleb, liniștit. Așa e.

Inspectorul o smucește de mâinile încătușate și Natalie se împiedică. E condusă la mașina de poliție și e închisă. Acum plânge. Cu lacrimi mari și urâte. Și la nas are bule de muci, pe care nu și le poate șterge.

— Doamne sfinte, zic și mă uit la Caleb. Am reușit.

— Am reușit.

Rămânem așa o vreme, privindu-ne. Caleb e primul care se apleacă și își lipește buzele de ale mele. Îi apuc cămașa cu pumnii și îl trag mai aproape. Mă împinge pe salteaua învelită în plastic, cu cearșaful alb și fața de pernă *cafenie*, și se urcă deasupra mea, atent să nu-mi atingă bandajul de la încheietura mâinii.

— Am reușit, spun cu un suspin, în timp ce buzele îi coboară pe gâtul meu. Am reușit.

— Am reușit, șoptește în urechea mea. Dawn, te iubesc așa de mult.

— Și eu te iubesc.

Caleb mă sărută și îmi descheie bluza și nici măcar nu-mi mai pasă că așternutul are cu totul altă culoare decât fețele de pernă. Pipăie după telecomandă, să închidă televizorul, dar îl prind de încheietură și nu îl las.

— Vreau să mă uit, îi spun. Ca fundal. OK?

Caleb îmi aruncă o privire mustrătoare, însă de-a lungul anilor i-am cerut destule lucruri ciudate. Nici nu este ăsta cel mai ciudat – nici pe departe. Bărbatul ăsta a acceptat să doarmă într-un pat alături de nu mai puțin de douăsprezece țestoase de pluș.

— Mda. Nicio problemă.

Caleb îmi face lucruri atât de plăcute și le vreau așa de tare, dar nu pot să nu stau cu un ochi la televizor. Natalie apare iar. Stă cu fața la camera de filmat, cu un zâmbet lipit de buze. Asta s-a întâmplat probabil înainte să fie arestată.

— Maratonul acesta e în onoarea Ameliei, îi spune reporterei.

În ciuda a tot, cuvintele ei mă umplu de o furie pârjolitoare. Cum îndrăznește să spună asta? Jigodie mincinoasă. Cum poate să spună lumii că Amelia a fost prietena ei cea mai bună și că totul e în onoarea ei?

Mă uit la noptiera de lângă pat, pe care se află bucata de hârtie scrisă frumos de mâna mea, scrisoarea către singura și cea mai bună prietenă, pe care Mia o va recunoaște din prima. Închid ochii și rememorez cuvintele din

ea, scrise cu pixul: *Dragă Mia,*

Astăzi ai fi fost foarte mândră de mine.

Poliția a arestat-o pe Natalie Farrell. Era la tâmpenia aia de maraton 5K și fix în fața a zeci de camere de filmat i-au pus cătușele la mâini și au luat-o. Să fi văzut ce mutră a făcut.

Sunt atât de mulți ani de când visez la asta. Caleb și cu mine am visat împreună la această clipă. Au fost momente când a avut îndoieli, când s-a întrebat dacă merită să trecem prin tot chinul, dar nu l-am lăsat să renunțe. Eu nu aveam de gând să renunț. Și împreună am reușit.

Acum, Natalie o să fie închisă pentru tot restul vieții. Asta merită, deși, tehnic vorbind, o să fie pedepsită pentru o crimă pe care nu a comis-o. Totuși, de vreme ce se face vinovată de o crimă și a scăpat nepedepsită, pedeapsa e justificată.

Ți-am spus că o să mă răzbun. Ți-am spus că nu o s-o las pe Natalie să scape nepedepsită pentru că te-a ucis. Am făcut promisiunea în ziua morții tale și astăzi m-am ținut de cuvântul dat. Te iubesc. Nu te voi uita niciodată.

Cu sinceritate,
Dawn Schiff

CAPITOLUL 47

Amelia era numele primit la botez, dar prietenii îi spuneau Mia. Natalie nu avea de unde să știe asta, pentru că ea nu a fost niciodată prietena Miei. Imaginea ei despre lume este foarte egocentrică. Dacă ceea ce se întâmplă se află în afara bulei în care trăiește ea, atunci nu are habar de nimic.

Așa a reușit să muncească timp de nouă luni într-o boxă lângă mine, fără să-și dea seama că noi două am fost colege de liceu, chiar dacă pentru scurtă vreme. Am crezut mereu că, până la urmă o să-și dea seama și o să fiu deconspirată, dar nu s-a prins. Ca să fiu corectă, acum arăt cu totul altfel decât în liceu. Nu eram așa de slabă ca acum și aveam părul mai lung. Am fost și cu un an mai mare ca ea, pentru că în clasa a șasea Mia a lipsit aproape tot anul, după ce o pneumonie severă a ținut-o în spital luni întregi

și a rămas cu un an în urmă. Iar Natalie se transferase de la o altă școală la începutul clasei a noua, așa că am fost colege doar un singur an, în ani diferiți.

Deși era fata cea nouă, Natalie a devenit regina liceului nostru. De mirare? Iar Mia… nu era. Mama ei a născut-o cu zece săptămâni mai devreme de termen și Mia a suferit toată viața de paralizie cerebrală. Mintal era perfectă, dar avea nevoie de cârje și proteze ca să poată merge. Vorbea poticnit, mai ales când era surescitată, și asta o jena teribil.

Eu am cunoscut-o în clasa întâi. Trebuia să ne alegem un partener pentru excursia cu clasa și mă uitam cum copiii se alegeau între ei, ca de obicei, iar eu rămâneam la urmă, să fiu pusă lângă un alt copil ratat, pe care nimeni nu-l plăcea – sau și mai rău, să merg cu profesoara. Așa că am fost surprinsă când fata cea nouă, cu cârje și proteze, a venit direct la mine. *Dawn, vrei să stăm împreună?*

Eram atât de uimită, că la început nici n-am știut ce să spun. Chiar și la șapte ani, eram obișnuită să fiu exclusă din orice activitate. Nimeni nu mă invita la petrecerea de la ziua de naștere, decât dacă era chemată toată clasa; chiar și atunci, găseau adesea un mijloc de a mă exclude. La început am crezut că Mia vrea să râdă de mine. Pe urmă i-am observat expresia sinceră, ochii ei mari, și mi s-a întâmplat ceva ce nu mai trăisem până atunci: O altă fată voia să fie prietena mea.

Bineînțeles că am spus da.

Mia a fost prietena cea mai bună care a existat vreodată – m-a făcut să vreau să trăiesc. Eram teribil de singură înainte de venirea ei. Lumea râdea mereu de mine, iar Mia a trecut prin experiențe similare. Era ceva ce făcuse parte din viața noastră, a amândurora. Mama îmi spunea că o merit pentru că sunt o ciudată. Mia a avut norocul ca părinții ei să o susțină mai mult și avea un frate mai mare care o îngrijea. Speraserăm că lucrurile se vor schimba în bine odată ce devenim adulte, dar am acceptat faptul că unii copii pot să fie nemiloși. Și când eram împreună, lucrurile nu mai păreau să fie chiar atât de rele.

Mai ales pentru că ne luam apărarea reciproc.

De exemplu, în clasa a treia, când Jared Kelahan râdea în continuu de Mia, l-am împins de pe scara în spirală – să fiți siguri că asta l-a oprit să o mai necăjească. Și când Duncan Albright îmi zicea nonstop Fata Țestoasă, Mia i-a vărsat apă pe pantaloni și a lansat zvonul, devenit foarte popular, că băiatul se scăpa în pantaloni. Întotdeauna ne apăram una pe alta.

Lucrurile s-au schimbat însă când eu am plecat la facultate.

Nu am mai putut să-i fiu alături celei mai bune prietene pe care o aveam. Nu am putut să o mai apăr. Tot ce mai puteam face era să vorbim la telefon și atunci o asiguram că o să fie bine. Dar nu a fost suficient.

Mia suferea de o dizabilitate și niciodată nu considerat că ar trebui să se scuze sau să se rușineze de asta. Ceilalți copii râdeau de felul în care mergea în cârje, încercau să îi pună piedică – să o facă să cadă. Odată a căzut așa de tare pe coridor, că și-a ciobit un dinte din față. Și pe urmă au râs de ea pentru că zâmbea știrb.

Cel mai rău era când râdeau de felul în care vorbește.

Îmi plăcea mult vocea Miei. Aș da orice să o mai aud. Obișnuiam să vorbim la telefon ore întregi și chiar dacă mi-a luat puțin să mă obișnuiesc cu asta, nu am avut niciodată probleme să o înțeleg. E drept că îngăima cuvintele – mai ales când era surescitată sau nervoasă – silabele i se contopeau una în cealaltă.

Natalie a născocit un mod cu totul dezagreabil ca să râdă de Mia. Urmau amândouă cursul de matematică și, de fiecare dată când Mia răspundea la vreo întrebare, Natalie și prietena ei cea mai bună, Tara Wilkes, maimuțăreau răspunsul în același fel bălmăjit. O făceau suficient de încet ca profesoara să nu le poată auzi, dar auzeau toți cei din jurul lor.

Asta le-a dat idei celorlalți copii. Și au început să facă așa la fiecare oră de curs. Când Mia se plângea de asta, profesorii nu făceau nimic. *Natalie și Tara nu pot să facă așa ceva,* spuneau ei.

După câteva luni de tortură de acest fel, Mia a încetat să mai ridice mâna la ore.

Comunicam amândouă mai ales prin telefon pentru că eram departe, dar nu mi-a fost greu să observ că personalitatea Miei a suferit o schimbare. Fusese întotdeauna un om puternic – mai puternică decât mine. Ea a fost cea care îmi spusese să nu plâng în fața nimănui. Natalie și celelalte fete au *distrus*-o. Îi auzeam durerea din voce.

Rezistă, îi spuneam. *Liceul e pe sfârșite.*

Știu, zicea. *Crede-mă că mă străduiesc. Nu vreau să o las pe Natalie să câștige.*

Nu știam ce să fac. M-am gândit să le telefonez părinților ei, să le spun ce se întâmplă, deși Miei nu i-ar fi plăcut deloc asta. Am mers chiar până acolo, încât i-am trimis un e-mail fratelui ei, în speranța că el ar putea să facă mai mult decât puteam eu. Până la urmă, însă, am crezut că Mia va

reuși să treacă peste. La urmă, urmelor, trecuse deja de jumătatea ultimului an de liceu. Nu peste mult avea să fie la facultate și toate astea vor fi rămas în urmă.

Însă apoi a venit acea zi de Sfântul Valentin.

De când o știam eu, Mia era îndrăgostită de un băiat pe nume George. Fuseserăm colege de școală cu el încă de la grădiniță și Mia fantaza despre cum o să se mărite cu el într-o zi, chiar dacă vorbea despre asta râzând. George era un puști drăguț, din câte îmi dădeam eu seama. Nu era deosebit de frumos sau de popular sau atletic, deși nu era un paria, ca noi. Nu râdea niciodată de Mia și nici nu-și bătea jos de ea. O saluta când se întâlneau pe coridor. Era amabil.

Înaintea zilei de 14 februarie, Mia a primit câteva bilețele de la George. Mi le-a citit la telefon. Erau exact genul de bilețele drăguțe pe care mă așteptam să le fi trimis George, și am fost foarte bucuroasă pentru ea. Simțeam că lucrurile iau în sfârșit o turnură favorabilă pentru prietena mea cea mai bună. Îmi doream la rândul meu, cu disperare, un iubit, chiar dacă părea ceva imposibil, dar nu eram geloasă. Voiam doar ca Mia să fie fericită.

Abia când a venit Ziua Sfântului Valentin, Mia l-a abordat pe George, când l-a văzut în mână cu un trandafir roșu. A crezut că trandafirul e pentru ea, dar era destinat unei alte fete, pe care George o plăcea. Mia nu îl interesase niciodată – nici atunci, nici altă dată. Biletele erau de la Natalie și Tara, care îi jucaseră o farsă – George nici nu avusese habar de ele. Natalie pusese totul la cale. Și chiar dacă George a încercat să se poarte delicat, a explicat cât se poate de limpede că nu avea niciun fel de sentimente romantice pentru Mia și nici nu va fi cazul vreodată.

Două zile mai târziu, Mia și-a luat viața.

A înghițit un pumn de pastile și pe urmă și-a tăiat venele în baie. Când au găsit-o părinții ei, era deja moartă. În seara aceea mi-au telefonat să îmi dea vestea. O iubeam la fel de mult ca ei. Nu aveam să mai am niciodată o prietenă ca Mia.

Mia nu mai era. Și Natalie era singura vinovată.

Voiam răzbunare. Am încercat să îi conving pe părinții Miei să facă ceva – să depună plângere împotriva lui Natalie. Nu exista însă nicio dovadă că Natalie făcuse ceva rău. Era cuvântul ei împotriva unei fete care murise și pe Natalie o plăcea toată lumea. Părinții Miei nu voiau decât să lase totul în urmă. *Las-o să se odihnească în pace, Dawn.*

Nu puteam să fac asta. Eram prea furioasă. Mă ardea pe dinăuntru ura pentru Natalie Farrell. Am văzut-o cum a plecat la facultate și a avut de iubiți tipii cei mai sexy și cum și-a făcut o grămadă de prieteni și cum a făcut toate acele lucruri pe care Mia nu mai avea să le facă niciodată. Din cauza lui *Natalie.*

Nu puteam să fac nimic. Nimănui nu-i păsa, în afară de mine. Până și părinții Miei voiau doar să lase totul baltă.

Apoi, într-o bună zi, am găsit pe cineva care o ura pe Natalie la fel de mult. Cineva care o considera vinovată pentru că o ucisese pe Mia, la fel ca mine. Cineva care nu voia să lase lucrurile baltă la fel de ușor cum o făcuseră părinții ei.

Caleb.

Fratele Miei.

CAPITOLUL 48

NATALIE

Pentru că sunt arestată, am dreptul la un avocat din oficiu. Chestia deșteaptă ar fi să îmi angajez un avocat personal, dar stau incredibil de prost cu banii în clipa asta și aș vrea să păstrez suma de care dispun totuși ca să ies pe cauțiune. Așa că accept avocatul din oficiu.

În acest moment, urmează să am o întrevedere cu avocatul meu. M-au adus într-o cameră pentru interogatoriu, luminată de un bec exagerat de puternic, atârnat fix deasupra capului meu, și de patruzeci și cinci de minute stau pe un scaun incomod, din plastic, și aștept un avocat pe care îl cheamă Archibald Ferguson și care sunt din ce în ce mai convinsă că nu o să apară în veci. Ce păcat că nu am bani să-mi plătesc un avocat al meu. Sunt sigură totuși că în constituție sau undeva se spune că am dreptul la un avocat. Nu pot să spună pur și simplu că mi-au dat unul și să se spele pe mâini cu asta.

În sfârșit, ușa camerei de anchetă se dă brusc de perete, dar îmi stă inima în loc să văd că nu e decât un adolescent. Probabil vreun stagiar care lucrează la secția de poliție, îmbrăcat cu vreun costum de-al lui taică-său, prea mare. Oricum, o să profit de ce am.

— Pot să primesc niște apă? îl întreb. Mi s-a uscat gâtul de tot. Și crezi

că ai putea să îi întrebi cât mai durează până apare și avocatul ăla al meu?

Băiatul își drege vocea.

— De fapt, eu sunt avocatul dumneavoastră.

Mă uit țintă la puști și toate gândurile despre gâtlejul meu uscat de sete îmi dispar imediat din cap. Trebuie să fie o glumă. Ăsta e doar un *copil*. Nici nu pare să fie destul de matur ca să-i fi dat tuleiele în barbă. Cum să fie *avocat*? Cum să fie el *avocatul* meu?

— Poftim? exclam, revoltată.

— Eu sunt avocatul dumneavoastră, repetă tipul, deși nici a doua oară când o spune nu mi se pare mai plauzibil. Mă numesc Archie Ferguson.

Îmi întinde o mână albă și fină, dar nu i-o strâng.

— Câți ani ai?

Tresare.

— Douăzeci și cinci, zice.

Probabil că e mai bine decât ce crezusem la început că e. Dar nu cu mult mai bine. Puștiul ăsta nu arată deloc ca și cum ar fi capabil să apere pe cineva acuzat de crimă. Mai degrabă ai zice că locul lui e la un McDonald's Drive Thru.

— Și ești avocat?

Dă mândru din cap.

— Am absolvit în iunie.

Super. E avocat de cinci luni. Vreau să-mi îngrop fața în palme și să izbucnesc în plâns. Reușesc totuși, nu știu cum, să îmi țin firea.

Ferguson se așază pe scaunul din fața mea. Are un costum de haine cu cel puțin două mărimi prea mare pentru statura lui subțiratică – probabil că e al tatălui sau al fratelui său mai mare. O să mai crească, presupun. Până atunci, însă, eu o să iau o condamnare între douăzeci și cinci de ani și pe viață.

— Domnișoară Farrelly, începe el, haideți să vorbim despre cazul dumneavoastră.

— *Farrell*, zic și mă uit la el peste masa aproape comic de mică. Numele meu e Farrell.

Ferguson se încruntă. Se uită la maldărul de hârtii din fața lui și începe să le frunzărească.

— Farrell? Sunteți sigură? Am crezut…

— Doar îmi cunosc numele.

— Corect. Așa e, desigur.

Vocea i se gâtuie, pentru că pare să fie încă la pubertate.
— Mă scuzați, domnișoară *Farrell*.
Nu îi răspund nimic.
— Deci…
Ridic o sprânceană.
— Da?
Își drege vocea și asta se transformă în tuse, apoi începe să tușească de-a binelea. Într-un final, sare în picioare și îmi spune că trebuie să se ducă după niște apă. Iese în fugă din încăpere, înșfăcându-și foile umede de transpirație și revine vreo zece minute mai târziu.
— Îmi cer scuze, spune când se lasă să cadă pe scaunul din fața mea.
Mă uit fix la el, fără o vorbă.
— Deci…
Începe iar să tușească și mă jur pe Dumnezeu că o să-mi ies din fire dacă îl apucă încă un acces de tuse.
— Hai să vorbim despre, ăăm, deci, cazul dumneavoastră.
— Uite ce-i, domnule Ferguson, fără supărare, dar cazul acesta e destul de important. E vorba despre un proces pentru *crimă*. Nu există altcineva care ar putea să mă ajute? De exemplu, cineva cu un pic mai multă experiență?
Obrajii lui Ferguson devin purpurii.
— Fac asta de aproape șase luni. Am susținut multe cazuri. Nu vă faceți griji. Sunteți pe mâini bune.
— Totuși, *chiar* îmi fac griji, spun, în timp ce îmi rod unghia de la degetul mare. E o acuzație de crimă, înțelegi?
Dă încet din cap.
— Mda, e o chestie dură. Au instrumentat un caz destul de solid împotriva dumneavoastră. O grămadă de chestii.
O grămadă de „chestii”? Cum e posibil? Cât de multe chestii pot să aibă împotriva mea, dacă eu nu am făcut nimic?
— De exemplu?
— De exemplu, au citit e-mailurile femeii aceleia, Schiff, și ea a scris despre tot ce i-ați făcut.
Se trage de cravată, care nu pare să aibă tocmai nodul corect.
— A descris cum ați hărțuit-o la serviciu și că v-a prins delapidând banii companiei pentru care lucrați amândouă. Și că voi două trebuia să vă întâlniți în seara aceea.

— Sunt numai baliverne, spun și inima îmi bate cu putere în piept. M-am purtat frumos cu Dawn. Și nu trebuia să ne întâlnim în seara aceea. Nu știu despre ce putea să vorbească.

— În plus, continuă Ferguson, s-au găsit amprentele dumneavoastră pe mânerul unui cuțit din casa ei.

— Le-am explicat asta. Am luat cuțitul să mă apăr în cazul când ar fi existat un intrus în casă. Și oricum, Dawn nu a murit înjunghiată.

Avocatul îmi zâmbește scuzându-se.

— Și poliția a găsit sânge și fire de păr în portbagajul mașinii dumneavoastră. Se potrivesc cu ceea ce au găsit în apartamentul lui Schiff.

Rămân cu gura căscată. Au găsit sângele și părul lui Dawn în *portbagajul* meu? Nici nu știu cum aș putea să explic așa ceva.

— Ca să nu mai vorbim…

Doamne Sfinte, *mai* este?

— Declarația iubitului dumneavoastră este deosebit de nefavorabilă. Va fi greu de demontat.

— E chiar așa de rău? Adică, așa e, nu am fost împreună în noaptea aceea.

— Și ați mințit în legătură cu asta.

Tresar.

— Da, așa e. Dar l-ați *văzut* pe inspector? E înspăimântător. Și nu am făcut o declarație sub jurământ. Doar că nu am avut un alibi pentru noaptea aceea. Sunt o mulțime de oameni care nu au un alibi pentru noaptea de luni.

Ochii lui Ferguson mă privesc într-un fel ciudat.

— Asta nu e tot ce a spus iubitul dumneavoastră.

— Este complet nedrept, zic și îmi strâng pumnul drept. Santoro a făcut presiuni asupra lui Caleb. L-a găsit și l-a silit să spună niște lucruri neadevărate.

— Nu, nu s-a întâmplat deloc așa. Caleb McCullough a venit de bunăvoie la secție. Le-a spus că vrea să dea o declarație și polițiștii au înregistrat-o. Am văzut transcrierea.

Îl privesc și clipesc, mă întreb dacă l-am auzit bine.

— Caleb a *cerut* să dea o declarație?

— Exact.

— Dar…

Gândurile mi-o iau razna. Nu sună bine deloc.

— Ce a spus?

— E… ăăm, nu e bine deloc.

Ferguson răsfoiește hârtiile din fața lui până când sunt gata să i le smulg din mână.

— A zis că ați făcut presiuni să mintă că ați fost împreună în noaptea aceea. A zis că a plecat de la dumneavoastră de acasă pe la 21.30, după ce i-ați cerut să plece. Se pare că i-ați spus că trebuia să mergeți undeva.

— Ce? strig. E ridicol! E o minciună sfruntată.

— Păi, asta e ce a spus. Și a mai zis că dumneavoastră și Dawn nu vă înțelegeați deloc. Că vă luați constant de ea. Că voi două vă urați reciproc.

Mi se învârte capul. Caleb a spus asta despre mine? De ce să o fi făcut? Abia dacă o cunoștea pe Dawn, și nici nu era prea mult pe la birou. Și chiar dacă a crezut că o hărțuiam pe Dawn, de ce să le spună polițiștilor despre asta? E destul de grav să spui asta despre prietena ta.

— După cum vedeți, zice Ferguson, au un caz solid împotriva dumneavoastră. Sunt însă și niște lucruri bune.

— Cum ar fi? întreb, cu glas sugrumat.

În ritmul ăsta, vorbim despre închisoare pe viață.

— Păi, răspunde avocatul, nu au un cadavru.

Ridic brusc capul.

— Poftim? Nu pricep. Inspectorul zicea că au găsit cadavrul lui Dawn. *Omorâtă în bătaie.*

— De fapt…

Frunzărește iar prin hârtiile din dreptul lui.

— Au avut dificultăți în identificarea cadavrului, pentru că femeia a fost bătută foarte rău, iar dantura, distrusă, așa că nu s-au putut folosi amprentele dentare. Testele ADN au demonstrat totuși că nu e vorba de Dawn Schiff.

Mi se învârte capul. O altă fată, de aproximativ aceeași vârstă, a murit chiar în cartierul nostru? Mi se pare o coincidență dementă, dar presupun că în orașele mari există un număr considerabil de persoane care sunt ucise și un procent dintre acestea sunt femei tinere.

— Deci… s-ar putea ca Dawn nici să nu fie moartă?

Ferguson îmi aruncă o privire mustrătoare. Cantitatea mare de sânge de pe podeaua casei ei, sângele din mașina mea și faptul că ea nu a mai apărut, totul indică faptul că Dawn e aproape cu siguranță moartă. Sunt în continuare suspectul principal.

— Pot să fiu condamnată pentru crimă dacă nu există un cadavru? îl

întreb.

— E mai dificil, dar este posibil. Cred că aveți o șansă reală să fiți eliberată pe cauțiune.

Vestea ar fi bună dacă aș avea vreo șansă să îmi pot permite cauțiunea.

— Dar condamnarea? insist eu.

Ferguson ezită.

— Există câteva acuzații cu adevărat serioase, domnișoară Farrell. Iar procurorul districtual are un caz foarte solid. Date fiind circumstanțele, formula cea mai bună pentru dumneavoastră este să recunoașteți și să acceptați o înțelegere.

— Să recunosc! exclam. Dar nu am făcut nimic!

Ferguson mă fulgeră sceptic cu privirea.

— Știți că există chestiuța aceea care se cheamă confidențialitatea client-avocat. E mai bine să îmi spuneți adevărul, ca să vă pot ajuta. Nu am voie să spun nimănui, așa că ar trebui să fiți sinceră cu mine.

— Sunt nevinovată, insist eu. Jur.

Ferguson se încruntă. O fi el tânăr, dar se pare că acele cinci luni în care a apărat criminali l-au obosit deja.

— Bine. Oricum, s-ar putea să merite să acceptați o înțelegere. Mergeți la închisoare pentru câțiva ani și pe urmă o să ieșiți. Dacă ne asumăm riscul și mergem la proces, mai ales dacă o să apară cadavrul, vă așteaptă închisoare pe viață.

Închisoare pe viață.

Închisoare pe viață.

Ferguson începe să vorbească despre audierea de luni, pentru cauțiune, dar eu abia dacă mă pot concentra la ce spune. Închisoare pe viață. Trei cuvinte pe care mi le tot repet în minte, fără încetare. Dacă lucrurile ies prost, s-ar putea să trăiesc într-o celulă până în clipa morții. După gratii. E mai rău decât o boxă.

Închisoare pe viață.

Nu pot îngădui să mi se întâmple așa ceva. *Nu pot.*

Dacă se dovedește că voi fi condamnată, că s-ar putea să-mi petrec restul vieții în închisoare, o să pun capăt definitiv. O să mă duc cu mașina la Wollaston Beach și o să mă arunc de pe dig în miezul nopții, când fluxul e maximum. Nimeni nu va putea să mă salveze.

Sper totuși să nu se ajungă la asta. La mine în liceu a fost o fată care s-a sinucis și a fost o tragedie absolut incredibilă – ceva la care m-am gândit

fără încetare vreo doi ani după aceea. Acum însă înțeleg. Înțeleg în sfârșit disperarea pe care trebuie să o fi simțit fata aceea când și-a luat viața. Sentimentul că ar fi mai bine să fii înghițită de abis decât să continui viața așa cum este.

Nu pot să las să mi se întâmple asta. *Nu pot.*

CAPITOLUL 49

DAWN

Țestoasele au ritualuri de împerechere interesante. Masculul se ține adeseori după femelă și îi adulmecă zona din jurul cloacei înainte de a începe ritualul de curtare. Când masculul și femela se cuplează, își încolăcesc cozile între ele, în timp ce sperma trece de la mascul la femelă. Femela nu trebuie totuși să depună ouăle imediat. Dacă vrea, poate să rețină sperma timp de câțiva ani, înainte de a depune ouă.

Caleb e întotdeauna somnoros după ce facem sex. Oare toți masculii speciei umane fac așa? Nu sunt sigură. Caleb e singurul bărbat cu care am fost. Sunt sigură că e singurul bărbat cu care voi fi vreodată. Dacă nu era el, e aproape sigur că aș fi și acum virgină. Nu mi-aș fi pierdut virginitatea cu o țestoasă, cum a spus, așa de amabil, Natalie.

Mă uit la alte înregistrări video pe telefonul lui Caleb, stând cu capul ridicat pe o pernă și el, întins lângă mine, cu un braț peste pieptul meu. Când a venit prima dată aici, părea urgent să plecăm din motelul acesta, dar acum zice că tot am plătit pentru restul nopții, așa că nu trebuie să ne grăbim. Odată ce Natalie a fost închisă, lucrurile stagnează.

— Vrei să te uiți și tu? îl întreb, aplecând telefonul spre el.

— Nu-i nevoie, zice, căscând. Am fost de față, ai uitat?

Mă strânge cu brațul și se cuibărește mai aproape de mine. Am reluat legătura cu el cam la un an după moartea Miei. Venisem să îi văd pe părinții ei și era și el acolo. Îl știam de când eram mai mici, dar pe atunci nu îi dădusem cine știe ce atenție fratelui mai mare al prietenei mele – deși îl plăcusem întotdeauna pentru că știam că e protector cu Mia. Când l-am văzut, după atâția ani, am fost surprinsă de cât era de înalt și de drăguț. Mi se mai întâmpla uneori să-mi pice cu tronc un băiat, dar mă învățasem să îi ignor. Știam deja că niciun băiat nu o să mă placă la rândul lui.

Caleb e fratele *vitreg* al Miei. Tatăl lui a murit când el era mic și mama

se recăsătorise. De aceea aveau nume de familie diferite. O adora pe sora lui mai mică și în anul de după moartea ei se blamase că nu a împiedicat-o să facă gestul acela. Nici măcar nu știa despre Natalie – oricum, nu toată povestea. Până când nu l-am pus eu la curent.

A fost peste măsură de furios. Când m-am întors la facultate, am jurat să ținem legătura. În majoritatea timpului vorbeam despre Natalie și, într-o măsură mai mică, despre prietena ei, Tara. Despre ce îi făcuse Natalie Miei și cum să o facem să plătească. Niciodată însă nu ne-au venit idei concrete. În fine, eu am propus să o încolțim pe o străduță întunecată, dar Caleb nu a marșat la ideea mea. Era categoric împotriva agresiunilor fizice, și asta ne limita opțiunile. În cea mai mare parte, erau doar fantezii.

Nu putem să o lăsăm pur și simplu să scape nepedepsită, obișnuia să spună Caleb. *Nu e corect.*

Nu îmi aduc aminte exact când a început prietenia noastră să se transforme în altceva. Noi doi nu avuseserăm niciodată acel gen de prietenie care mă legase pe mine de Mia – nu m-am așteptat niciodată la asta –, dar am observat că el se uita la mine altfel decât majoritatea oamenilor. Nu înțelegeam de ce.

La trei ani de la moartea Miei, Caleb și cu mine ne aflam într-un restaurant și petreceam o seară cu adevărat plăcută. Măcar de data aceea, tacâmurile erau curate și paharele nu erau mânjite, ca să fie nevoie să cerem înlocuirea lor. Când a venit nota de plată, Caleb a luat-o primul.

Nu, protestasem eu, *e rândul meu să plătesc.* Când ieșeam împreună în oraș, eu și Caleb făceam întotdeauna cu schimbul la plata notei. Dacă exista o diferență semnificativă între nota actuală și nota anterioară, îi ofeream bani care să acopere acea diferență.

Vreau eu să plătesc, îmi spusese în timp ce îmi smulgea nota dintre degete. Când am început să protestez, a mai zis: *Am primit o mărire de salariu.*

Foarte bine, am acceptat eu într-un târziu, chiar dacă nu cu toată inima, *însă cel puțin lasă-mă să mă asigur că nota e corectă.*

Mă uitasem peste sume și, bineînțeles, exista o eroare importantă. Ne trecuseră două beri, iar Caleb comandase numai una. *Ți-am scutit șase dolari,* îi spusesem, mândră. *Ce te-ai face jură mine?*

Ai dreptate, recunoscuse el. *Nu știu ce m-aș face fără tine.*

Apoi am observat că se uită la mine și zâmbește într-o parte. Nu prea știam la ce se gândește, până când a răbufnit brusc: *Dawn, e în ordine dacă*

te sărut?

Am fost uimită. Observasem că se poartă altfel cu mine, dar asta era ceva cu totul neașteptat. Nimeni nu mă mai sărutase vreodată. Eram totuși profund impresionată că îmi ceruse permisiunea și asta m-a făcut să spun da.

A fost primul meu sărut. Și a fost mult mai bine decât îmi imaginasem vreodată că va fi. A fost primul din multe altele și abia după ce ne-am sărutat de încă vreo zece ori, Caleb a încetat să îmi mai ceară voie.

Apoi, nu știu cum, m-am îndrăgostit de el.

Și el mă iubește. Înainte de toată povestea cu Natalie, spunea să ne căsătorim. Vrea să se însoare cu mine, chiar dacă sunt… eu. Până la urmă sunt sigură că va fi dezamăgit. Mia mă acceptase exact așa cum sunt, dar am bănuiala că el vede în mine ceva ce nu există.

Mai îngrijorător este că, pe măsură ce se îndrăgostea tot mai mult de mine, pe atât părea să se disipeze ura lui față de Natalie. Nu prea mai vorbea de ea. Nu mai voia să se răzbune. *A fost acum atât de mult timp în urmă,* începuse să spună. Atunci am știut. Trebuia să o facem acum, înainte ca lui să îi dispară complet dorința de a se răzbuna.

— Ar trebui să pornim cam într-o oră, zice.

Are aceeași voce somnoroasă care mă face să cred că nu vrea deloc să plecăm peste o oră.

— Am găsit un alt motel unde putem să mergem, la vreo cincizeci de kilometri spre sud, de aici.

— OK.

Își reazemă capul pe umăr și continuă:

— Mă gândeam că aș putea să-mi petrec noaptea cu tine. Cred că nu e niciun pericol.

— Crezi?

— Hai să trăim periculos, zice și clipește repede.

Nu prea pot să-l contrazic, după ce am făcut gestul prostesc de a-i telefona lui Natalie de la motel. Și *chiar* aș vrea să rămână peste noapte. Motelurile astea sunt înfricoșătoare după lăsarea întunericului.

— Mă întreb dacă și-au dat seama că ăla nu e cadavrul meu, zic, gânditoare. Nu am văzut să se fi spus ceva la știri.

— Dacă nu au făcut-o, sunt sigur că o vor face în curând. Presupun că a trebuit să facă teste ADN, pentru că avea fața așa de zdrobită. E nevoie de timp pentru ele.

— Presupun că da.

Caleb își freacă barba țepoasă.

— E o coincidență fantastică, nu crezi? Adică, o fată de aceeași vârstă cu tine, apare fix în același moment.

Repetă mereu asta. Vorbește încontinuu despre ce coincidență ciudată. Dar nu e *chiar atât* de ciudat. Mii de femei sunt ucise în țara asta în fiecare an. E o coincidență. Nu e nevoie să-mi arunce priviri ciudate când o spune.

— Pentru cât timp crezi că o să intre la pușcărie? întreb, pe gânduri.

— Mult timp, fac pariu.

— Zici?

— Clar. Păi, e o acuzație de crimă.

Îmi mușc buza de jos.

— Dar de îndată ce testele ADN o să arate că femeia moartă nu sunt eu, nu va mai exista un cadavru. Nu o pot închide pe viață dacă nu există cadavrul, nu-i așa?

— Ei, doar nu putem face nimic pentru asta, nu?

— Presupun că nu.

Caleb își apleacă fruntea într-o parte, să mă poată săruta. Mi se strânge stomacul și încerc să alung gândul care mi s-a strecurat în minte cam de o lună încoace, oricât de mult aș încerca să nu mă las provocată. E greu totuși să nu mă gândesc la asta.

A sărutat-o. A sărutat-o pe Natalie.

La început nu am crezut că e mare lucru. Dar acum, de fiecare dată când își lipește buzele de ale mele, mi-l imaginez sărutând-o. I-*am văzut* cum se sărută. Și dacă nu aș fi știut exact cum stau lucrurile, aș fi zis că lui Caleb i-a plăcut. Probabil că, dintr-o anume perspectivă, chiar i-a plăcut. Sunt sigură că Natalie sărută foarte bine. A avut o grămadă de experiențe.

— Cum a fost când ai sărutat-o? spun brusc.

Buzele lui se desfac puțin.

— Ce-ai zis?

— Când ai sărutat-o pe Natalie, îl lămuresc. Cum a fost?

Se întunecă la față.

— Tu ce crezi? A fost groaznic. Nu mi-a plăcut deloc.

— Pe bune? Pentru că, atunci când o sărutai, nu părea că nu-ți place chiar așa, deloc.

Adaug însă degrabă:

— Doar mă întreb. Nu sunt supărată.

Caleb se ridică în capul oaselor. I se zbate un mușchi pe maxilar.

— Ăsta e ultimul lucru despre care vreau să vorbesc.

— Ei, doar mi se pare că nu te-a deranjat așa de mult să joci rolul ăla. E doar ce am observat.

Nu știu de ce fac asta. Am obținut amândoi exact ce am vrut. Și bună parte din reușită se datorează faptului că el a ieșit cu Natalie. Dar nu pot controla ce simt.

— Dawn, *sigur* îți bați joc de mine, mormăie Caleb. Știi că n-am vrut să ies cu ea. N-am vrut să fac nimic de genul ăsta! Ți-am spus *nu*. Dar m-ai tot presat, iar și iar.

Nu e inexact. Caleb nu a vrut, de fapt, să devină iubitul lui Natalie. A crezut că va fi destul dacă doar se împrietenește cu ea. Eu am simțit însă că din postura de iubit al ei o va putea incrimina mult mai bine. Așa că l-am convins să o facă. De fapt, a fost nevoie de ceva efort, pentru că el chiar nu a vrut deloc să o facă. Dar eu nu l-am slăbit. Nu am încetat până când nu a fost de acord.

— Nu erai obligat să o faci, îi spun. Puteai să fi refuzat.

— Tu nu te știi cum ești? îmi răspunde tăios.

— Zic doar…

— Tu m-ai pus să o fac! M-ai implorat! Ai *plâns*!

E drept că făcusem o adevărată scenă. Și nu fusese teatru. Pentru mine este extrem de important să o trimit pe Natalie după gratii. Așa că da, am cam lăcrimat. Dar în adâncul sufletului meu sperasem că o să mă refuze Caleb. Pentru că, vedeți voi, el ar trebui să mă iubească pe mine și numai pe mine. Și dacă iubești cu adevărat o femeie, nu ar trebui să accepți niciodată să o săruți pe alta. Indiferent de circumstanțe.

Caleb se încruntă.

— Să știi că nici nu m-am culcat cu ea. Și crede-mă, n-a fost ușor.

— Aaa, sunt convinsă.

— Nu asta am vrut să zic! Spun doar că nu am făcut nimic cu ea.

— În afară de a o săruta.

— Da. Dar numai atât. Și nu mi-a plăcut deloc. Îmi venea să vomit după aceea.

Minte. Nu o urăște pe Natalie așa ca mine. Era gata să lase totul baltă. Când i-am propus să ne angajăm la Vixed ca să-i înscenăm crima și să o trimitem la închisoare, așa cum merită, Caleb s-a uitat la mine ca la o nebună. Acum zece ani ar fi fost fericit dacă o făceam. Acum însă a trebuit

să îl silesc să accepte. Cu vaiete și lamentații.

Mia e moartă de treisprezece ani. Și am impresia că sunt singura căreia îi mai pasă cu adevărat. Până și propriul ei frate a uitat-o.

Mie îmi pasă în continuare, Mia. Am făcut toate astea pentru tine.

Natalie o să plătească. E-mailurile pe care le-am lăsat în calculatorul meu au fost o idee genială. Cine e atât de prost, încât să-și lase parola de la computer pe un bilet lipit sub suportul de mouse? Dar sunt sigură că poliția a mușcat momeala. E-mailurile pe care i le-am compus Miei au fost o capodoperă. Sunt așa de bucuroasă că Mia a putut să joace un rol în planul pentru distrugerea femeii care a ucis-o. Caleb a deschis chiar și un cont fals nedetectabil de ia care mi-a „răspuns” Mia și a făcut ca totul să pară și mai real. Caleb a compus zeci de e-mailuri false, chipurile de la Mia și așa i-am oferit viața pe care și-a dorit-o întotdeauna. Mereu visase să trăiască pe Coasta de Vest și, bineînțeles, să se mărite cu George.

În e-mailurile mele am descris-o pe Natalie ca fiind o psihopată. Și totul indică faptul că fusese la mine acasă în noaptea dispariției mele. Pe urmă mai e și țestoasa de ceramică, plină de sânge, pe care Caleb a pus-o în coșul ei de rufe. Și amprentele răspândite strategic peste tot în casa mea. Și încă o mică surpriză incriminatoare.

Natalie e terminată. Nu are cum să nu fie condamnată pentru crimă.

Caleb mă ia de mână. Își împletește degetele cu ale mele. O dată am văzut-o pe Natalie ținându-l așa de mână.

— Nu ești supărată cu adevărat pentru asta, nu?

— Nu, e în ordine, îl mint eu. Ar trebui să ne punem în mișcare în curând.

Caleb înclină din cap. Ne ridicăm amândoi din pat și începem să ne îmbrăcăm. Avem noroc că Natalie i-a spus că mi-a identificat apelurile telefonice. Dacă nu o făcea, puteam să distrugem totul. A fost cât pe ce.

Nu am de gând să mai risc. Totul trebuie făcut exact conform planului.

CAPITOLUL 50

NATALIE

Niciodată nu mi-am petrecut noaptea la pușcărie.

Evident. Nu sunt genul de persoană care să fie săltată de poliție. Nu mă îmbăt și nici nu mă dau în spectacol în public. Nu mă droghez. În general, respect toate legile, la literă.

Cu toate acestea, uite unde sunt.

E inuman să fii ținut astfel, într-o cușcă. Mă face să mă simt mai degrabă ca un animal, nu ca om. E sufocant. Claustrofobic.

Stau într-o celulă minusculă, împreună cu o altă femeie. Nu e cu mult mai solidă ca mine, dar e absolut înspăimântătoare. Are urme de la varicelă pe tot chipul și o cicatrice care îi crestează în două una dintre sprâncene. E tatuată peste tot. Chiar și pe gât. Am încercat și eu o dată să-mi fac un tatuaj și m-a lăsat curajul – și era vorba doar de o inimă mică pe omoplat. Cât de tare trebuie să fii să lași pe cineva să-ți tatueze un craniu uriaș pe *gât*?

Când a venit ora de culcare, au stins luminile din celulă, dar au rămas aprinse pe culoarul de dincolo de gratii. Becurile astea fluorescente pâlpâie încontinuu – e chiar mai rău decât cu cele de la birou, nu pot să dorm cu ele, dar nici nu pot să le cer să le stingă – plus că celula asta ar fi și mai înspăimântătoare într-o beznă totală. Și duhoarea de urină e atât de copleșitoare, încât ajung să vreau să respir doar pe gură. Carnea cenușie și de proveniență misterioasă pe care am mâncat-o la masa de seară îmi chinuie stomacul.

Când am ajuns aici, mi-au oferit varianta de a-mi schimba tricoul de la maraton și colanții cu o salopetă. La momentul acela mi se păruse o idee bună. Acum însă regret. Pielea mă mănâncă îngrozitor de rău de la ea. Nu știu dacă e de la detergent sau altceva. Acasă folosesc detergent fără alergeni, dar presupun că nu există așa ceva la spălătoria închisorii.

Cel puțin există un pat în celulă și deci nu trebuie să dorm pe jos, dar tot pe acolo e. Pe pat pare să fie o saltea, dar nu e cu mult mai bună decât un sac de dormit.

Și e groaznic de frig. Nu mi-au dat decât o pătură de lână subțire ca foaia de hârtie și e probabil și mai iritantă decât salopeta, dar și-așa sunt indecent de recunoscătoare că o am. Nici măcar nu pricep de ce e așa de frig. Nu e încă iarnă. Probabil că e mai frig aici, înăuntru, decât e afară.

Nu vreau decât să dorm. E oare o speranță exagerată?

— Hei. Tu.

Întorc capul în direcția celuilalt pat din celulă. E femeia cu tatuajele pe gât.

— Ce-i?

— E frig aici, zice.
— Știu.
Tremur sub pătura de lână care îmi dă mâncărimi.
— E groaznic de frig. Crezi că am putea să-i spunem gardiencei?
Femeia începe să râdă.
— Daaa, și ce crezi că o să facă? Să dea termostatul mai sus?
— Nu știu.
— Ascută, am nevoie de pătura ta.
Mă fâțâi pe chestia aceea numită eronat saltea.
— Cum adică?
— Adică, mi-e *frig*. Îmi trebuie pătura ta.
— Păi atunci aș rămâne eu fără pătură.
— Mă doare-n cot.
— Dar…
Tipa se dă jos din pat. Se îndreaptă de mijloc și traversează celula mică, și acum sunt de-a dreptul terorizată. Se apleacă deasupra mea, atât de aproape, că pot să-i simt duhoarea respirației. Întinde mâna și eu tresar, convinsă că o să-mi tragă un pumn în față și o să-mi spargă nasul. În schimb, femeia îmi înșfacă pătura și o smulge de pe mine.
Dacă înainte mă simțeam incomod, acum e mult mai rău. Nu mi-am dat seama cât de mult mă încălzea pătura aia ca o foaie de ceapă. Fără ea, m-a luat tremuratul, practic. Colegei mele de celulă nu îi pasă. Am noroc că mi-a lăsat perna, chiar dacă e subțire ca o clătită.
Stau întinsă pe spate și continui să tremur, dar încerc să dorm. De aici încolo asta va fi viața mea. Nu am destui bani pentru cauțiune, așa că o să rămân aici până la proces. Și, dacă procesul se va termina la fel de prost pe cât m-a prevenit avocatul meu, așa ar putea să fie tot restul vieții mele.
Pe nesimțite, lacrimile încep să-mi curgă pe obraz. Nu plâng ușor, dar această ultimă întâmplare mi-a pus capac. Mi-a pus capac faptul că am rămas fără pătura mea de rahat, care îmi dădea mâncărimi. Îmi șterg lacrimile cu dosul palmei, pentru că ar fi prea mult să sper la o batistă.
— Hei! se răstește colega de celulă. Ține-ți pliscul, acolo! Încerc să dorm.
Cum a ajuns în halul ăsta viața mea? Nu am atins-o pe Dawn nici măcar cu un deget. Cum pot să creadă polițiștii că aș fi omorât-o? De ce nu vrea nimeni să mă creadă?

CAPITOLUL 51

DAWN

Caleb decide că e mai sigur să așteptăm până mai târziu ca să plecăm din motel. Așa că, până am ajuns la celălalt motel, a trecut o parte din noapte.

Motelul arată la fel ca primul. Identic. Parcă nu am făcut decât să ne învârtim prin zonă preț de patruzeci de minute și am ajuns exact de unde plecaserăm. Caleb e cel care l-a ales și nu-mi vine să mă plâng. Nu e vorba că un alt loc ar fi fost mai bun. În orice loc mai plăcut ca ăsta probabil că li s-ar acorda mai multă atenție celor care se cazează și ăsta e ultimul lucru pe care îl vrem.

Caleb se duce în holul central să ia o cameră. Eu port peruca și șapca de baseball și ochelarii cu rame de baga sunt în buzunarul hainei. Mă las în jos pe scaun, dar nu contează, de fapt. Exteriorul motelului abia dacă e luminat și oricum nu e nimeni prin preajmă. Probabil că par mai suspectă dacă mă chircesc în scaun.

După vreo zece minute, Caleb revine la mașină zdrăngănind o cheie în mână.

— Și de data asta tot la etaj, îmi spune.

Iau repede geanta mică în care se află câteva din puținele lucrurile pe care am riscat să mi le iau cu mine. Vreo câteva perechi de blugi, lenjerie intimă, niște tricouri, pe Turtly și cam atât. Dacă luam prea multe, poliția ar fi putut să creadă că am plecat în călătorie, în loc să ajungă la concluzia la care voiam noi să ajungă. Îmi arunc geanta pe umăr, ies din mașină și mă iau după Caleb pe scări, până la camera de motel.

Are același aer sordid ca prima. Totul pare acoperit de mâzgă. Și nu e genul de murdărie care se șterge când dai cu degetul – e o mâzgă adunată în ani de folosire a unui mobilier oricum de proastă calitate. Caleb aprinde lumina și văd că până și lustra e murdară. Cercetez patul. Pătura subțire e maro și când o dau la o parte, observ cearșafurile de sub ea de culoare galben-pai și fața de pernă *gri*. Nu încearcă oare nimeni să asorteze lenjeria? Nici nu-mi pot imagina cum să pui o față de pernă gri cu așternuturi galbene.

Caleb îmi observă expresia.

— Îmi pare rău că nu e ceva mai frumos.

— E în ordine.

Nu e nici pe departe în ordine. Nu pot să fac nimic în legătură cu așternuturile, dar o să-mi ia toată ziua de mâine să frec încăperea asta până când o voi aduce la un nivel acceptabil de murdărie.

— E destul de bine.

— Doar câteva zile.

Așa e. Câteva zile și pe urmă iar plecați, în alt loc, absolut la fel.

Îmi iau de pe cap peruca și șapca de baseball și un minut întreg continui să îmi scarpin pielea capului. Peruca asta e groaznică. Probabil că ar trebui să-mi las părul să crească, dar nu pot să sufăr să am părul lung. Urăsc să-l simt cum îmi atinge pielea.

— Poți să-mi dai telefonul tău?

Caleb bagă mâna în buzunar și scoate iPhone-ul. Mi-l întinde și imediat încep să caut după ultimele știri. Caut articole despre Natalie. Vreau să știu dacă a mai apărut ceva nou în cazul meu. Inima mi se oprește în loc când descopăr un articol care anunță că poliția a „confirmat că identitatea cadavrului descoperit în pădurea din Cohasset nu are nicio legătură, de fapt, cu Dawn Schiff".

— Au descoperit că nu e al meu cadavrul, zic.

Caleb nu pare din cale-afară de îngrijorat.

— Mai devreme sau mai târziu, tot avea să se întâmple.

— Crezi că Natalie o să iasă pe cauțiune? mă întreb cu voce tare.

— Nu știu.

— Probabil că da, spun și pun telefonul pe pat, cu ecranul în sus. Sunt sigură că judecătorul o să se îndrăgostească de ea și o să fie indulgent.

Caleb pufnește, dar nu comentează. Nu sunt sigură ce înseamnă asta. L-am tot întrebat așa, în treacăt, dacă o consideră frumoasă pe Natalie – că doar a sărutat-o – și întotdeauna a reacționat ca și cum aș fi spus o prostie. Natalie *chiar* este frumoasă. Ar trebui să fie orb să nu vadă.

Mereu m-am întrebat care e genul lui. Eu nu sunt genul nimănui. Cred că mă iubește, dar asta în pofida, mai degrabă decât grație, felului în care arăt. Nu știu cu ce fel de fete a ieșit Caleb înainte de mine. Mă întreb dacă are o slăbiciune pentru blonde. Majoritatea bărbaților au.

Dacă Mia ar fi fost de față, ar fi putut să răspundă la întrebare. Îl adora pe Caleb și știa absolut totul despre el. Obișnuia să-l pomenească mereu în discuții, accidental, de exemplu când îmi spunea că emisiunea TV la care ne uitam era preferata lui sau că el a învățat-o să ascundă sub pernă fasolea

grețoasă servită la cină. Pe vremea aceea nu eram prea interesată, dar acum mi-aș dori să fi ascultat mai atentă la ce îmi spunea despre el. Mi-aș dori să mă fi dus la cina de Ziua Recunoștinței la care mă invitase Mia, când Caleb, venit acasă de la facultate, o adusese cu el și pe iubita lui.

Când eu și Caleb ne-am reîntâlnit, fata aceea era demult istorie, dar tot mă întreb cum arăta. A plăcut-o suficient de mult, încât să o aducă acasă de Ziua Recunoștinței. Mă întreb dacă, la fel ca Natalie, avea părul blond, ochii albaștri și niciun pic de inimă.

Mă întind pe salteaua tare a patului de motel, rezemată de cea mai plată dintre perne.

— Crezi că ar putea să ia închisoare pe viață?

— Poate. Probabil că da.

— Poate sau probabil că da?

— Probabil că da.

— Dar… zic și mă fâțâi pe salteaua incomodă. Nu există un cadavru. Crezi că o pot condamna în lipsa unui cadavru?

— M-am documentat în legătură cu procedurile. Procurorii pot să condamne pe cineva dacă au suficiente dovezi care să demonstreze că victima e moartă. Cum ar fi: lipsa de comunicare, lipsa activităților recreative și a operațiunilor bancare, abandonarea locuinței. Și, desigur, un loc al crimei dovedit. Noi am avut grijă de toate astea.

— Așa e, dar va fi mai dificil să o condamne în lipsa unui cadavru.

— Mai dificil, totuși există o șansă foarte mare.

— Ar fi însă o șansă și mai bună dacă ar exista cadavrul.

Caleb se oprește din scotocitul prin geanta lui și ridică ochii spre mine.

— Dawn, începe să mă supere pe bune că nu încetezi să vorbești despre asta. Nu există un cadavru pentru că tu ești în viață.

— Dar…

— Nu o să existe niciun cadavru. *Niciodată.*

Nu pot să îl contrazic, argumentul lui e valabil. Nu pot însă să îmi alung gândul că el nu s-a implicat în planul nostru la fel de mult ca mine. Nici nu a fost de acord, la început. Când i-am propus, s-a uitat la mine ca la o nebună. Natalie i-a împins sora la sinucidere și el era dispus *să uite* totul, pur și simplu. Dacă aș fi fost de acord, probabil că m-ar fi dus bucuros înapoi la Dorchester și ar fi declarat la poliție că sunt vie și nevătămată.

— Vreau doar să fiu sigură că o să plătească pentru ce a făcut, îi murmur.

Caleb se așază lângă mine și salteaua scoate un scârțâit.

— Știu, zice. Și eu vreau asta. Dar am făcut tot ce puteam. Nu cred că merită să riscăm în plus.

— Mda.

Îmi ia mâna într-a lui.

— Ești de acord, nu? zice.

— Ăăm…

— Dawn, insistă Caleb și mă strânge zdravăn de mână. Spune-mi că ești de acord. Că nu ai de gând să faci vreo prostie.

— Caleb…

— Promite-mi. Să-mi promiți că nu ai de gând să mai faci nimic. *Promite.*

— Bine. Sunt de acord, spun și îmi trag mâna dintr-a lui. Oricum, ce crezi că o să fac?

Mă privește mustrător.

— Nu vreau să mă gândesc.

Se întoarce la geanta lui, iar eu iau din nou telefonul și derulez articolele. Adevărul este că doar îi spun ceea ce vrea să audă. Caleb nu se prinde. Pentru mine, nu e nimic mai important decât acest plan. Nimic nu e mai important decât să răzbun moartea Miei. Nici măcar el.

Nici măcar eu.

CAPITOLUL 52

NATALIE

Mă simt ca un zombie umblător și nu am niciun chef să vorbesc cu părinții mei. Dar, după spusele unui gardian, ei sunt la telefon.

Într-un fel, totuși, părinții mei sunt singura speranță pe care o am. Nu am bani destui în bancă să îmi plătesc singură cauțiunea și să ies din pușcărie. Așa că, dacă nu îi conving să îmi împrumute ceva fonduri, o să încremenesc aici, până la proces.

Nu mă atrage deloc ideea asta.

Gardianul mă conduce la un grup de telefoane fixate de perete. Mă uit la șirul de aparate, fără să știu sigur ce am de făcut. Îmi întorc privirea spre gardianul chel, care nu îmi dă niciun fel de indicații.

— Ăăm. Ce ar trebui să fac?

— Ridici receptorul și vorbești, se răstește omul la mine.

Aș vrea să mă iau de el, să-i spun că știu și eu cum funcționează un telefon, dar presupun că asta nu mi-ar ameliora situația. Apoi observ că unul dintre receptoare e ridicat din furcă și stă pe o tejghea, dedesubt. Iau receptorul și îl simt lipicios în mână.

— Alo? zic în receptor, răgușită.

— Natalie!

Mama vorbește mult prea tare, ca de obicei.

— Natalie, ești bine?

Sunt la închisoare. Ce dracu' își închipuie?

— Sunt bine.

— Te hrănești? Există mâncare acolo?

— Da, sigur că există mâncare. Nu este un lagăr de exterminare.

Mama e obișnuită cu replicile mele tăioase la telefon, așa că rămân surprinsă când izbucnește în plâns. Asta îmi ridică și mie un nod în gât.

— Natalie, cum ai putut să faci așa ceva? suspină mama.

Privesc receptorul, șocată. Cum poate să creadă că sunt vinovată? A fost destul de rău că Seth a crezut că am furat din banii companiei. Acum, propria mea mamă crede că sunt o ucigașă?

— Mamă, nu eu am făcut-o, îi șoptesc.

— Vai, Natalie.

— Nu sunt vinovată! Cum poți să crezi așa ceva?

— Trebuie să recunoști, zice mama, trăgând de nas. Este exact genul de lucru pe care l-ai face tu.

Nici nu știu ce să-i răspund. *Este genul de lucru pe care l-aș face eu?*

— Adică, continuă mama, când erai mai tânără, au existat toate acele incidente. Îți amintești de fata aia pe care ați hărțuit-o, tu și prietena ta, Tara… și care s-a *sinucis*?

Întotdeauna pomenește de asta. Nu pare să conteze că am înființat o asociație caritabilă în onoarea Ameliei. Sunt în continuare fata care a împins-o la sinucidere. Dar ar trebui să se spună că poliția nici nu a luat în calcul să îmi aducă vreun fel de acuzații. Abia dacă m-au chestionat.

Am încercat să-mi repar greșeala. Când eu și Tara i-am scris Ameliei acele mesaje false de Sfântul Valentin, nu crezuserăm nicio clipă că ele o vor determina să se sinucidă. Părea să fie cu mult mai puternică. O luptătoare. Toată lumea a fost așa de șocată când și-a luat viața. Și de atunci

am încercat mereu să fac ce trebuie. Să compensez gestul acela tâmpit pe care l-am făcut când eram prea tânără să fiu rațională.

— Eram doar un copil, îi amintesc.

— Norocul tău că nu te-au aruncat atunci în închisoare.

— Mamă…

— Tati zice că există o închisoare în South Walpole. Cred că ar fi locul cel mai convenabil ca să te putem vizita.

Vorbește deja despre închisori și eu nici nu am ajuns încă la proces.

— Uite ce e, trebuie să discut cu tine despre bani. Crezi că ați putea să-mi împrumutați banii de cauțiune?

— Păi… de cât ai nevoie?

— Nu știu sigur. O să fie o sumă mare. Câteva zeci de mii, probabil.

— Vai, scumpo.

— Te rog, mamă, zic, cu glasul frânt. Am nevoie de ajutorul vostru. Nu vreau să rămân aici. E oribil.

Se lasă o pauză lungă la celălalt capăt al firului și apoi se aude un foșnet. După câteva secunde răsună glasul grav al tatei:

— Natalie, știi că nu avem bani pentru astfel de lucruri. Trăim dintr-un venit fix.

— Da, dar…

— Nu ne face să ne simțim vinovați pentru asta, se răstește el. Indiferent ce ai făcut, trebuie să suporți consecințele.

— Dar nu am făcut nimic!

Gardianul observă că am ridicat vocea. Îmi aruncă o privire dură.

— Mai ai un minut, Farrell, zice.

— Te rog! îl implor eu pe tata și vocea mi se frânge. Nu pot să fac asta. Pur și simplu nu pot.

— Îmi e teamă că va trebui să te obișnuiești. După câte spune avocatul tău, o să stai acolo mult timp.

— Dar, tată…

Înainte să apuc să rostesc toată fraza, gardianul vine la mine și apasă butonul care întrerupe convorbirea. Clatin din cap.

— Nici măcar nu m-ați lăsat să-mi iau la revedere.

— Ți-am spus să închei.

Nu există nici urmă de compasiune în vocea lui. Așa o să fiu tratată de aici încolo.

— Acum, întoarce-te în celula ta.

Îl las să mă escorteze înapoi în pătratul celulei, în care este colega tatuată pe gât. Sunt definitiv terminată. Nu știu cum o să fac rost de banii pentru cauțiune, mai ales dacă vorbim despre suma pe care Ferguson a avansat-o ca posibilă. Părinții mei nu pot să-mi dea banii. Eu și Kim nu avem genul de relație în care să pot împrumuta bani de la ea, deși ar putea să mi-i dea, pentru că bărbatul ei e doldora. Seth iese din discuție – o să am noroc dacă mai vorbește vreodată cu mine.

Nu am nicio șansă la o cauțiune sub valoarea depozitului meu din bancă, chiar dacă nu ar trebui să-i dau garantului mai mult de zece la sută. Se pare că o să fiu în închisoare multă vreme de aici încolo.

CAPITOLUL 53

DAWN

Camera de motel e în întuneric și Caleb doarme tun lângă mine.

Am avut dreptate – motelul cel nou nu e mai bun decât celălalt. Patul e la fel de tare și de inconfortabil. Televizorul e și mai rău. Se vede cu purici. E genul de loc în care să nu rămâi mai mult de o noapte. Poate chiar doar o după-amiază. Nu e un loc în care să stai câteva săptămâni sau chiar luni.

Este însă un sacrificiu necesar.

Îl strâng în brațe pe Turtly în timp ce mă uit cum doarme Caleb. Fac asta câteodată. Nu sforăie, dar respiră profund pe gură și uneori se aude un sunet mic, șuierat. Are părul ciufulit de la perne și dacă i-ar fi puțin mai lung, i-ar cădea peste ochi. Genele, lungi pentru un bărbat, i se zbat ușor când doarme. Poate că visează.

Mă întreb ce visează. Mi-a spus odată că nu-și amintește niciodată visele. Dar trebuie să viseze. Toată lumea visează. Poate că o visează pe Natalie.

Adevărul e că eram deja îndrăgostită de Caleb când m-a sărutat prima oară. Eram deja foarte apropiați. Ne vedeam tot timpul și, dacă la început vorbeam aproape numai despre Mia, am început apoi să mai vorbim și despre alte lucruri. Acele alte lucruri erau întotdeauna ideea lui. Dar niciodată nu îndrăznisem să-mi imaginez că ar fi putut să aibă pentru mine aceleași sentimente pe care eu le nutream pentru el.

Acel prim sărut a fost minunat, într-un fel la care nu mă așteptasem. Nu

mai fusesem sărutată niciodată până atunci. Nu de către un bărbat. Nu a fost unul dintre acele săruturi grețoase de prin filme, unde limba tipului îi ajunge ei până în stomac, practic. A fost un sărut drăguț. Buzele lui moi lipite doar de buzele mele – luase o bomboană de mentă după masă, așa că fiecare răsuflare a lui mirosea bine. A fost aproape un sărut cast, deși, când m-am uitat la chipul lui, nu încăpeau îndoieli despre ce intenții avea. S-a dovedit că simțea pentru mine exact ce simțeam și eu pentru el.

De dragul meu, nu a grăbit deloc lucrurile. Multă vreme, s-a mulțumit doar să mă țină de mână și să mă sărute. Îmi făcea cadouri bine gândite, de exemplu un lănțișor de aur cu un talisman în formă de țestoasă. Când am făcut dragoste, eram împreună de un an. Eram îngrozită – de ce să mint. Totuși, Caleb a fost atent și nu s-a grăbit. A făcut ca totul să fie special.

Înainte de Caleb mă mai îndrăgostisem de băieți, dar știusem clar că niciunul dintre ei nu putea să mă placă vreodată cu adevărat. Pentru el nu a fost la fel. Când Caleb a întrebat-o pe Natalie dacă vrea să iasă împreună la masă, ea a acceptat imediat. Nici nu a trebuit să o convingă. Natalie *l-a plăcut.*

Îmi amintesc că i-am văzut odată împreună în bucătărie, luau prânzul. Păreau un cuplu obișnuit. Discutau relaxat, despre ceva ce nu avea nicio legătură cu țestoasele sau cu răzbunarea. Caleb a făcut o glumă și ea a râs – un râs sincer. Mie nu mi se întâmplă niciodată asta. Când sunt cu cineva și persoana respectivă râde, este vorba fie de un râs politicos, fie râde *de* mine.

Acela a fost momentul când mi-am dat seama că el este un om *normal*. Caleb nu e deloc precum mine. Ne-am ambalat în efortul de a face dreptate pentru Mia, dar în afară de asta nu avem nimic în comun. Mia este singura noastră legătură. Și până la urmă o să-și dea și el seama că așa e.

Mințea când a zis că nu simte nimic pentru Natalie. Ea afișează o imagina foarte afabilă. E genul de persoană de care toată lumea se simte atrasă. Așa a fost mereu. O fată de aur.

Nu oricine își dă seama ce viperă e. Că îți zâmbește în față și apoi te înjunghie pe la spate. Invită pe toată lumea la petreceri pe care le programează însă în momente când știe că doar persoanele ei preferate vor fi disponibile. Își minte clienții. S-a culcat cu soțul altei femei și i-a distrus acestuia căsnicia.

Probabil că mâine-dimineață va avea loc audierea pentru stabilirea cauțiunii. Natalie a stat în închisoare tot weekendul, ceea ce e un bun început, dar nu e destul. Sper ca toate probele pe care le-a plantat Caleb –

amprentele ei pe pahare, părul și sângele din mașina ei, țestoasa de ceramică din coșul ei de rufe – înseamnă că va rămâne în pușcărie până la proces, chiar și acum, când proba ADN-ului a arătat că misteriosul cadavru descoperit din întâmplare nu e al meu. Natalie nu are prea mulți bani – trăiește pe picior mai mare decât își permite, iar părinții ei sunt la fel de faliți că ai mei.

Până la urmă, există totuși o problemă foarte mare. Se vizează condamnarea lui Natalie pentru crimă, dar nu există niciun cadavru. Nu există o dovadă solidă că a fost comisă o crimă.

Încheietura mâinii stângi îmi pulsează sub bandaj, dar nu există sânge proaspăt pe el. Caleb se împotrivise să mă tai atât de tare. A considerat că e prea riscant, mai ales pentru că așa a murit Mia. Dar am fost grijulie. Nu am tăiat prea adânc. Trebuia să existe sânge pe podea. Altfel, poliția ar fi putut să creadă că doar am plecat în vacanță. Trebuia să existe probe concludente ale unui act criminal.

Mă dau jos din pat cât de silențios pot. Caleb se mișcă ușor pe saltea, dar apoi adoarme la loc. E genul de om care doarme foarte profund. Știu totul despre el, poate chiar mai mult decât știa Mia când trăia. Știu că îi place să fredoneze cântece cu voce tare, când e la duș, chiar dacă e afon. Știu că murăturile sunt alimentul pe care îl place cel mai puțin – nu poate să mănânce nimic din ce doar a *atins* o murătură. Știu că poartă mărimea 45 la pantofi. Și mai știu că ultimii treisprezece ani și i-a petrecut învinuindu-se grav pentru că nu și-a protejat sora mai mică.

Haina lui e agățată în cuierul de lângă ușă. Îmi îndes mâna într-un buzunar, căutând telefonul lui. Scot câteva șervețele boțite, pe care le arunc la gunoi. Nu-mi place când își îndeasă șervețele în buzunar – mereu face asta. Pipăi prin buzunar din nou și dau peste un obiect dreptunghiular.

Îl scot afară. E o cutiuță din catifea albastră.

Vai, nu. A cumpărat un inel.

Nu o deschid. *Nu pot.* A tot vorbit despre cum o să ne căsătorim după ce se va termina cu toate astea, deși nu știu cum o să o facem, dacă poliția trebuie să creadă că sunt moartă. Caleb e foarte logic în legătură cu majoritatea lucrurilor, dar pe asta nu a gândit-o până la capăt. Vrea doar să se însoare cu mine, dar nu vede cât de greșit ar fi.

Nu doar din pricina lui Natalie. În general, ar fi o greșeală. Caleb nu vrea să rămână tot restul vieții cu mine agățată de gât. Toate i s-au amestecat în minte doar pentru că se simte foarte prost pentru ce i s-a întâmplat Miei. Se

simte răspunzător pentru mine.

Îi bag înapoi cutia în buzunar. O să mă prefac că nu am găsit-o.

Telefonul e în celălalt buzunar. Tastez codul de șase cifre care deblochează ecranul – Caleb are suficientă încredere în mine, ca să-mi încredințeze această informație. Mă întreb dacă și Natalie o cunoaște. Nu aș fi complet surprinsă, deși ar fi reprezentat un risc foarte mare. În telefon erau lucruri pe care nu am fi vrut ca ea să le descopere. Cum ar fi înregistrarea pe care o făcuse cu mine strigând „ajută-mă” cu o voce plânsă. Aceea fusese ideea lui Caleb – și-a imaginat că apelul telefonic va aduce mai repede pe cineva care să îmi cerceteze casa. Și a funcționat, deși ar fi fost mai bine dacă nu se ducea chiar ea, pentru că asta i-a dat posibilitatea să justifice toate amprentele.

Plănuiserăm totul așa de bine. Există doar o singură piesă lipsă.

Îmi e în sfârșit limpede cum trebuie să se termine totul. De fapt, am știut-o tot timpul – doar că nu am vrut să o recunosc față de mine însămi. Când eu și Caleb am discutat prima dată planul acesta, mi-a plăcut ideea de a o lua de la capăt cu o nouă identitate – să nu mai trebuiască să fiu Dawn Schiff. Ar fi trebuit să știu de la început că nu va merge așa. Caleb și cu mine nu ne-am apropiat să ne îndrăgostim unul de altul. Ne-am reunit să facem dreptate pentru Mia. Să o facem pe Natalie să plătească pentru că a împins-o la suicid.

Există un singur mijloc prin care asta se poate întâmpla. Există un singur mijloc prin care Natalie va fi înfundată definitiv.

Trebuie să existe un cadavru.

Și acela trebuie să fie al meu.

CAPITOLUL 54

NATALIE

Audierea pentru cauțiune merge cât de bine se poate. Ceea ce înseamnă că judecătorul îmi acordă eliberarea pe cauțiune cu condiția să îmi predau pașaportul. Din nefericire, e vorba despre o sumă stupid de mare, pe care nu aș avea cum să mi-o permit vreodată.

Ceea ce înseamnă că voi rămâne încarcerată până la proces. Iar atunci,

sunt aproape sigură că voi fi condamnată la închisoare pe viață, într-un fel sau altul. Îmi voi petrece următorii câțiva ani în spatele gratiilor. Dacă am *noroc*.

Probabilitatea cu cele mai mari șanse, după cum m-a asigurat Ferguson, este totuși ca procurorul să vizeze o acuzare pentru crimă cu premeditare. Azi de dimineață m-a pus la curent cu evoluția cazului și mi-a spus că procuratura nu pare interesată să facă o înțelegere cu mine. Cazul fiind unul cu mare acoperire în mass-media, din cauza acuzațiilor din e-mailurile lui Dawn, vor să fie siguri că voi primi pedeapsa pe care o merit. Sunt destul de siguri că există suficiente dovezi care să probeze intenția criminală, încât să mă poată condamna chiar și în lipsa unui cadavru.

Vor să mă bage la închisoare pentru tot restul vieții mele. Vor să mor după gratii.

Stau în celulă și nu pot să mă gândesc decât la cât de tare îmi doresc să plec acasă. Vreau să fac un duș în baia mea. Vreau să mănânc un cheeseburger imens și suculent. Vreau să mă întind în patul meu, singură, singurică, sub o cuvertură plăcută, și să dorm cât vreau de mult dimineață.

Am totuși senzația ciudată că viața mea nu va mai fi niciodată astfel. Oricum, nu pentru multă vreme de aici încolo.

De aceea sunt atât de șocată când aud un gardian strigându-mi numele.

— Farrell! Ți s-a plătit cauțiunea.

— Ce?

Sar de pe bancheta din celula mea oribilă, unde stăteam și îmi plângeam de milă.

— Cine a plătit-o?

Gardianul ridică doar din umeri și chiar nu am de gând să îl iau la întrebări. Vreau doar să ies de aici. Fie și numai pentru cele câteva săptămâni până la proces.

Abia după ce îmi primesc înapoi telefonul și portofelul, alături de celelalte lucruri ale mele, sunt condusă în sala de așteptare și acolo descopăr cine e binefăcătorul meu. Este ultimul om la care mă așteptam.

— Bună, Nat, zice Seth.

Probabil că a venit direct de la muncă, pentru că poartă cămașă și cravată. Se vede că e obosit, dar sunt sigură că eu arăt mult mai rău. Îmi simt părul ca un cuib de șoareci. Îmi e frică și să-mi trec mâna prin el.

— Ce faci aici? îl întreb. Credeam că mă urăști.

Îmi zâmbește într-o parte.

— Hai că vorbim în mașină, bine?

Nu am de gând să îl refuz. Sunt obosită și îmi e foame și tot ce vreau e să merg acasă, așa că, și dacă Seth are de gând să mă certe tot drumul până acasă, o să accept.

Ies cu el în parcare, unde Audi-ul lui ne așteaptă. Mă urc pe scaunul din dreapta, îmi sprijin capul de tetieră și închid ochii. Dacă nu am grijă, o să adorm chiar acum și aici. Nu vreau să mă mai întorc acolo. Niciodată.

Seth urcă la volan, lângă mine. Pornește motorul și plecăm. Îi privesc profilul și mă întreb ce urmărește. Ultima dată când l-am văzut era furios și jignit și mă acuzase că am furat bani din firmă. Acum însă nu mai pare supărat.

— Deci, zice în sfârșit. Am… am verificat toate registrele și nu lipsește niciun ban.

— Ce surpriză!

Seth se încruntă.

— Îmi pare rău. Trebuia să te fi crezut. Dar a venit inspectorul ăla și părea așa de sigur pe el.

— Îhm.

— Îmi pare foarte rău, zice și vocea i se sugrumă puțin. Doar că… m-am enervat. Trebuia să știu că tu nu ai face niciodată așa ceva.

Îi pare rău. Și e aici, ceea ce înseamnă mult. Nu mai e nimeni altcineva aici, pentru mine. Da, se purtase oribil cu mine, dar pot să îl iert.

— Nu-mi vine să cred că ai plătit cauțiunea. A fost o sumă mare.

— Am bani, zice, ridicând un umăr. Mi-ai făcut un serviciu. Acum am mai puțin în contul din bancă pe care Melinda să pună mâna. În plus, ai nevoie de un avocat ca lumea. Tipul ăla cu care am discutat, Ferguson, e groaznic. Câți ani are – 12? O să te ajut să scapi din asta.

Nu vreau să îi fiu datoare cu nimic lui Seth, dar în același timp nici nu sunt în postura de a refuza. Are dreptate. Am nevoie de un avocat ca lumea. Unul care a terminat facultatea de Drept de mai mult de șase luni.

— Nu i-am făcut nimic lui Dawn, să știi.

— Știu. Toată povestea asta e ridicolă. O să le lămurim pe toate.

Seth mă crede. Se pare că e singurul om care mă crede. Până și părinții mei cred că sunt vinovată. Cred că sunt un om groaznic. Totul din cauza acelui incident din liceu cu fata aia. Amelia.

— Ți-e foame? mă întreabă.

E aproape ora prânzului.

— Putem să mâncăm ceva.

Îmi înghit un nod din gât.

— Nu vreau decât să merg acasă.

— Așa să fie.

Cât timp conduce, îmi verific mesajele de pe telefon. Sunt vreo cinci mii de SMS-uri și mesaje vocale. Nu am energia să mă ocup de toate. Nu acum.

Atunci observ un mesaj de la Caleb. Mi-l trimisese sâmbătă seara.

Am verificat motelul. Nu e nimic. Pare să fie o pistă falsă.

Mă uit la mesaj. Acum câteva zile m-aș fi simțit recunoscătoare că a condus tocmai până în Rhode Island pentru mine. Acum însă nu mai știu sigur ce să cred.

Crezusem că Santoro l-a constrâns pe Caleb să mă toarne. Dar se pare că lucrurile erau exact pe dos. Caleb s-a dus singur la poliție. Le-a spus din proprie inițiativă că alibiul meu e fals. Și a mai spus multe alte lucruri.

— Caleb a fost azi la serviciu? întreb.

Seth scutură din cap.

— Nu l-am văzut. Dar sunt sigur că o să vină să te vadă. Dacă așa vrei.

Nu vreau asta, totuși. Nu mai am încredere în Caleb. M-a trădat și nu sunt sigură care e motivul.

— Tu ce părere ai despre Caleb? izbucnesc.

— Păi, cred că ai merita ceva mai bun. Evident.

— Vorbesc serios, Seth.

— Nu știu.

Apasă pe claxon pentru că un Subaru îi sărise în față.

— Egoist vorbind, nu-mi place. Nu cred că te-a susținut prea tare în toată povestea asta. Dar pare totuși un om destul de amabil. Cred. Și mai cred că e doar îngrijorat pentru Dawn.

— De ce să fie el îngrijorat pentru Dawn? Abia dacă o cunoaște.

Seth îmi aruncă o privire.

— Ce vrei să spui? Se cunosc. Dawn a fost aceea care mi l-a recomandat pentru treaba cu website-ul.

— *Poftim*?

Lumea mi se dă brusc peste cap. Dawn a fost cea care l-a recomandat pe Caleb? Cum se poate asta? Nu vorbeau niciodată, în afară de un salut politicos. De câteva ori Caleb chiar îi stâlcise numele, ceea ce acum mi se

pare tot mai suspect.

— Ah, da, confirmă Seth. A tot vorbit de el. Știi și tu cum face. Se fixează pe câte un subiect și nu mai încetează.

Să dea naiba.

Brusc îmi trece prin cap că el avea ușor acces la mine în casă – mai mult decât oricine altcineva, practic. Oare el să fi fost cel care a plantat țestoasa aceea în coșul meu de rufe? Și în portbagajul meu putea să umble. Pentru că era prezent și la birou, ar fi putut să pună el țestoasele la mine pe birou, în fiecare zi. Și de câte ori nu am băut din pahare de vin în apartamentul lui și mi-am lăsat amprentele pe ele?

Îmi dau seama că, atunci când mi-a desființat alibiul, Caleb și l-a distrus și pe al lui. Nu are niciun alibi pentru noaptea în care a fost ucisă Dawn. Mai mult, el a fost cel care mi-a spus că e obosit și că vrea să plece devreme. Eu încercasem să îl fac să rămână.

E oare posibil ca el să fie cel care a ucis-o pe Dawn și încearcă să mi-o pună mie în cârcă? Pare o nebunie, dar, într-un fel ciudat, e logic. Este *singurul* lucru logic.

De ce, totuși?

Motelul acela. Trebuie să mă duc acolo.

CAPITOLUL 55

Tot restul drumului până acasă îi explic lui Seth situația. Orice altceva aș putea să spun despre Seth, e un tip în care am încredere. O să-mi dea sfaturi bune.

— Trebuie doar să fac un duș și să mă schimb.

Sunt încă îmbrăcată cu hainele pe care le-am purtat la cursă, sâmbătă dimineață. Abia aștept să le scot de pe mine.

— Pe urmă mă duc la motel.

— Vin și eu cu tine.

Mă uit la el și ridic din sprâncene.

— Nu trebuie să fii la serviciu?

— Sunt directorul. Am și eu dreptul să-mi iau o după-amiază liberă, pentru ceva important. Te duc eu.

— Nu e nevoie să…

— Conduc eu, zice, mai ferm de astă dată. Probabil că abia dacă ai închis

ochii în ultimele nopți. N-aș avea încredere să te las la volan. Lasă-mă pe mine să conduc.

Protestez din nou, dar nu știu de ce mă opun. Sunt epuizată. Îmi e teamă că s-ar putea să adorm la volan. Mi-ar plăcea să dorm puțin, dar până nu dau de capătul situației ăsteia, doar m-aș suci și răsuci în pat.

Când oprim în fața casei mele, găsesc o mână de reporteri buluciți pe peluză. Mi se strânge stomacul când îi văd. Filmările cu arestarea mea au fost difuzate peste tot la știri – inspectorul Santoro nu-și putea alege un moment mai prost să mă aresteze. Sau un moment mai bun, depinde de unghiul din care privești.

— Nu pot să le fac față, șoptesc.

Seth ridică ochii la oglinda retrovizoare.

— Nu-ți face probleme. Mă ocup eu.

Coboară din mașină și îl urmăresc în oglinda laterală în timp ce vorbește cu reporterii. Nu știu ce le spune, dar pleacă toți. Aproape că îi sunt ridicol de recunoscătoare.

După ce intru în casă, rămân o clipă în picioare, în living, să absorb liniștea. Pe lângă luminile pâlpâind și frigul teribil, celulele temporare mai sunt și continuu zgomotoase. Noaptea trecută, în celula alăturată era o femeie care părea să treacă printr-un soi de sevraj de la droguri sau alcool și toată noaptea țipase că vede gângănii. Nu-mi dădusem seama ce minunat e să ai liniște deplină.

Seth s-a oprit în cadrul ușii.

— Pot să te aștept în mașină, dacă vrei.

— Nu, e în ordine. Mă bag la duș și pe urmă plecăm.

— Perfect.

Când ajung sus, la mine în dormitor, îmi sună telefonul. Îmi dau seama că nici nu mi-am anunțat părinții că am ieșit din închisoare. Dar cred că o să mai aștept. Nu vreau să mă ocup de ei chiar acum. Dacă mă sună mama, o să las căsuța vocală.

Nu e mama, totuși. E Caleb.

Mă uit la numele lui clipind pe ecran. Caleb McCullough. Acum o săptămână mă gândeam în sinea mea că el ar putea să fie alesul. Acum nu mai știu ce să cred. E limpede că nu a fost absolut sincer cu mine. Mă întreb ce are de zis.

Glisez să răspund apelului.

— Alo?

— Nat! Bună, am auzit că ai ieșit pe cauțiune.

Vestea s-a răspândit repede. Mă așez cu atenție pe marginea patului și strâng telefonul în mână.

— Mda. Părinții mei m-au ajutat cu banii de cauțiune.

Minciuna îmi zboară de pe buze.

— E super.

Pare normal. Îngrijorat, dar nu prea. Doar măsura potrivită de îngrijorare. *Bărbatul acesta ar putea să fie un criminal cu sânge rece.*

— Cum te simți? Ești bine?

Cum își închipuie el că mă simt? Am stat trei zile în închisoare! Îmi mușc limba, totuși. Nu am de gând să mă iau de el. Nu vreau să știe ce știu eu.

— Doar obosită, atât.

— Mi-ai primit mesajul despre motel?

— Ăăă, da.

— M-am dus până acolo, zice. Era un tip la recepție și l-am întrebat dacă a văzut vreo persoană suspectă. I-am arătat fotografia lui Dawn din ziare.

— Și?

— Nimic. Habar nu avea despre ce vorbesc.

— Am înțeles, spun și tușesc. Ei, îți mulțumesc că te-ai dus.

— Nicio problemă. E oribil ce trebuie să înduri.

Prin cap îmi trec sute de gânduri. Vreau să îl întreb pe Caleb dacă o cunoștea pe Dawn înainte de a lucra la Vixed. Vreau să îl întreb de ce s-a dus la poliție să le spună de mine. Vreau să îl întreb dacă el a fost acela care a plantat firele de păr și sângele în portbagajul meu.

Vreau să îl întreb dacă a ținut vreodată la mine sau dacă totul a fost doar prefăcătorie.

— Pot să te ajut cu ceva? mă întreabă.

— Vreau doar să fiu singură o vreme.

— Sigur. Mă suni mai târziu?

Vrea să îl sun pentru că e îngrijorat pentru mine? Sau pentru că vrea să afle ce cred?

— Bineînțeles.

Ce joc face Caleb? Știu că o cunoaște pe Dawn, dar asta e tot ce știu cu siguranță. Nu pare posibil să fie un criminal. Nu prea reușesc să-mi dau seama.

La motelul acela e ceva pe care nu vrea ca eu să îl aflu. Acum sunt

convinsă de asta.
O să mă duc să aflu ce anume.

CAPITOLUL 56

După o oră, sunt proaspăt ieșită din duș, m-am schimbat în blugi și un pulover și mă simt ca o persoană complet nouă. Mă simt atât de bine, că nu-mi place deloc ideea de a mă urca în mașină, să fac un drum așa de lung. Dar nu o să fie prea rău. Seth o să conducă și trebuie să dau de capătul istoriei ăsteia. Cineva de la motelul acela mi-a telefonat de mai multe ori. Trebuie să știu de ce.
Când cobor în living, Seth se ridică în picioare.
— Gata de plecare?
— Da. Absolut.
— Te simți bine?
— Sunt doar puțin obosită, spun și mă frec la ochi. Nu am nimic.
— Poate că ar trebui să iei câteva capsule de Collahealth?
Izbucnim amândoi în râs.
Suntem iar pe șosea, însă eu tot nu am mâncat mare lucru de la micul-dejun oribil pe care mi l-au servit la închisoare. Ne oprim la un fast-food cu drive-through și comand feluri pe care în mod normal nu le-aș savura. Dar sunt *ruptă de foame*. Tot ce vreau e un burger mare și unsuros de la fast-food.
Seth râde când mă vede devorând vreo jumătate de burger din trei înghițituri. Îmi amintesc că anul trecut, pe vremea când eram combinați, ajunseserăm să mâncăm o grămadă de fast-food în mașină. Nu prea puteam să mergem la restaurant. Acum am o senzație de déjà-vu, stând în mașină cu Seth și îndesându-mi în gură cartofi prăjiți.
— Care mai e situația cu Melinda? îl întreb.
— Groaznică. S-ar putea să fie un șoc pentru tine, dar divorțul e nașpa.
— Îmi pare rău.
— Să nu-ți pară.
— Mă simt răspunzătoare, îi spun și mă fâțâi pe scaunul de piele.
— Nu ești, zice, impasibil.
Mda, cum să nu.
— Uite, n-o să spun că ceea ce s-a întâmplat între noi doi nu a făcut ca

toată treaba să fie mult mai controversată. Dar avea să se întâmple oricum. Nici măcar nu ne mai plăceam. Știi că Melinda și cu mine nu am mai făcut sex de peste trei *ani*?

Spunea ceva de genul ăsta și când eram împreună, dar mereu credeam că exagerează. Acum nu mai cred asta.

— Nu e vina ta. Sau, dacă a fost, nu ai făcut decât să-mi amintești că pot să fiu fericit.

Nu știu dacă spune asta ca să nu mă mai învinuiesc sau chiar vorbește serios. În clipa asta, însă, îi accept spusele. Și așa mă simt destul de prost. Nu am nevoie să mai adaug pe lista lucrurilor oribile pe care le-am făcut în viața mea și faptul că am stricat o căsnicie.

Seth pornește radioul. E cu adevărat pasionat de rockul clasic, departe de a fi genul meu preferat de muzică, dar acum nu prea îmi pasă. Îmi aduc aminte când i-am spus lui Caleb că interpreta mea preferată e Celine Dion. I se luminase fața. *Celine Dion e și preferata mea!* Acum mă întreb dacă inventase asta ca un alt mijloc de a se apropia de mine. Ce bărbat o preferă pe *Celine Dion*?

Până la motel e un drum de aproape o oră și jumătate. E o clădire mare – două niveluri întinse pe o suprafață mare – cu zeci de camere care dau direct afară. Și e în mijlocul pustiului. Un loc perfect unde să te ascunzi.

O firmă de neon marchează recepția motelului. Seth parchează chiar în față și rămânem un minut în mașină.

— Ești pregătită?

Înclin din cap, fără o vorbă. Am fluturi în stomac – îmi e groază de ceea ce Caleb nu vrea să știu despre locul acesta. Ce a făcut? Iubitul meu e un ucigaș nemilos? Dawn zace moartă în una dintre camerele motelului, întinsă pe o saltea acoperită cu plastic?

Ne ducem la intrare, o ușă lăsată din balamale. Motelul e o speluncă. Un bărbat stă în spatele recepției, cu pleoapele aproape închise. Are părul castaniu, lung și neîngrijit. Peste tot în hol pare că nu s-a mai făcut curățenie de zece ani. Dacă m-aș așeza pe canapeaua din hol, s-ar ridica din ea ditamai norul de praf.

— Vă ajut? întreabă leneș bărbatul.

— Da, mulțumesc.

Îmi scot telefonul din geantă și aleg o fotografie a lui Caleb. În fine, e cu Caleb și cu mine. E un selfie pe care ni l-am făcut pe vremea când credeam că el ar putea să fie alesul. I-o arăt bărbatului.

— L-ai văzut pe omul acesta?

Recepționerul abia dacă aruncă o privire spre poză.

— Nu știu. Pe aici trece multă lume, vine și pleacă.

Seth își scoate portofelul din buzunarul de la spate. Ia din el două bancnote și i le pune dinainte.

— Crezi că ai putea să te mai uiți o dată?

Bărbatul se uită la banii de pe masă. Ia bancnotele și le îndeasă în buzunarul de la piept. Pe urmă se apleacă să privească mai atent la telefonul meu.

— Ah, da. Acum îl recunosc. A fost aici. Sâmbătă.

Mi se frânge inima. Nu mi-e de niciun ajutor ce a spus. Caleb îmi zisese deja că a venit aici sâmbătă. Deci, asta nu înseamnă decât că a spus adevărul.

— Ai vorbit cu el? îl întreabă Seth.

Bărbatul dă din cap că da.

— Mda, preda camera.

Nu mai pot să respir.

— Preda camera?

— Exact. A luat o cameră, cred că luni seara, și a venit aici să o predea.

Eu și Seth schimbăm priviri. Asta e. Dovada clară că el minte. Iubitul meu m-a mințit toată săptămâna. Numai că… de ce?

— A mai fost cineva cu el? întreabă Seth.

Recepționerul ezită.

— Sunt aproape sigur că a mai stat o femeie cu el în cameră. Dar nu sunt absolut sigur. Încerc să nu dau prea multă atenție. Pricepi? Dacă nu se aud țipete sau focuri de armă, întorc capul.

O femeie?

Într-o doară, tastez numele Dawn Schiff pe motorul meu de căutare. Apare fotografia aceea groaznică a lui Dawn pentru cardul de acces. I-o arăt.

— Asta e femeia care stătea cu el?

— Se poate. Avea mai mult păr, dar putea să fie o perucă. Și nu avea ochelari. Era însă slabă ca o așchie, la fel ca femeia asta.

Drace.

Oare e posibil ca Dawn să fie încă în viață?

— Părea să fie ținută împotriva voinței ei? întreb.

— Nu prea, zice recepționerul, ridicând din umeri. Nu era legată sau

ceva. Dar, așa cum am spus, încerc să nu dau prea mare atenție la ce se întâmplă.

Îi mulțumim omului și ieșim din motel. Caleb a fost aici, e clar, dar la fel de clar e că a plecat de mult. Asta însă nu contează. Nu are de gând să dispară așa, ca Dawn. Săptămâna asta o să vină la serviciu, la un moment dat, prefăcându-se că totul e în ordine. Atunci o să-i pun în față tot ce știu.

— Ce nesimțit, mormăie Seth când revenim în mașină. Ce dracu' urmărește?

— Habar nu am.

— Uită-te și tu prin câte trebuie să treci din cauza lui, zice și lovește volanul cu palma. Și pentru ce? De ce face asta?

Și eu aș vrea să știu.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut de la început.

Soarele a dispărut de pe cer și ochii lui Seth parcă sclipesc în umbra apusului.

— N-ar fi trebuit să mă îndoiesc de tine niciodată. Știu că n-ai putea să furi.

— Nu-ți fac nicio vină.

— Când pun mâna pe Caleb, o să-i trag un pumn drept în mutră.

Fără motiv, vorbele lui mă fac să râd și Seth îmi zâmbește la rândul lui. E prima dată când râd, după o perioadă ce mi se pare cât o veșnicie. Încep să simt totuși că poate există o șansă minusculă ca totul să se rezolve. Caleb e cheia. Și nu are nicio idee despre ce am aflat.

Pornim înapoi spre Dorchester. Oricât de exaltată mă simt, după tot ce mi s-a întâmplat azi, adorm până la urmă, legănată de mișcarea mașinii. Seth își dă seama cât sunt de obosită, oprește muzica și conduce în liniște. Nici pe claxon nu apasă, ceea ce nu e ceva obișnuit la el, pentru că e un șofer bostonian tipic, stă rezemat pe claxon. Așezată pe locul din dreapta în mașina lui, e cel mai bun somn pe care l-am avut în toată săptămâna. Îl întrerupe doar Seth, la un moment dat, când mă scutură de braț, să mă trezească.

— Natalie.

Glasul lui are un soi de febrilitate care mă face să deschid ochii.

— Ce e?

— Uită-te.

Clipesc de câteva ori și mă frec la ochi. Soarele a apus complet acum, dar îmi dau seama că am ajuns înapoi în cartierul meu. Pe strada mea. De

fapt, casa mea e la doar o azvârlitură de băț în față. Seth arată spre casă.

Afară e întuneric de tot, așa că mijesc ochii să văd ce vrea să spună. Atunci îmi dau seama că în fața casei e un bărbat. Stă pe treptele din față ale casei. Și când vede mașina, se ridică în picioare.

Vai de mine.

E Caleb.

CAPITOLUL 57

— Rămâi în mașină, zice Seth. Să blochezi portierele.

E bine intenționat. Caleb nu este cel pe care îl crezuserăm noi și e cert că m-a mințit. În același timp însă, nu cred că e periculos. În adâncul sufletului meu, nu cred că el a ucis-o pe Dawn. Nu cred că e capabil de asta. Cu toate minciunile lui, îmi dau seama că nu e genul de om care ar face așa ceva.

Și chiar dacă este, doar nu o să mă omoare de față cu Seth, fix pe stradă. Dacă nu din alte considerente, măcar pentru că nu e așa de prost. Și sigur nu e genul impulsiv. Indiferent ce a făcut, a fost ceva plănuit timp de luni – poate chiar *ani*.

Așa că deblochez portierele și cobor din mașină, în ciuda protestelor lui Seth. Caleb vine și el spre mine, dar fără să arate amenințător în vreun fel. Nu are o armă. O să fie bine. Trebuie să aflu ce se întâmplă. Am nevoie să știu adevărul.

— Hei, nemernicule! strigă Seth, în timp ce iese din mașină, chiar în spatele meu. Să nu te apropii de Natalie!

Caleb e acum la vreun metru de mine. Se uită la Seth, clatină din cap și apoi mă privește iar. Acum observ cât de încruntat e.

— Natalie, zice, cu voce tremurată. Trebuie să vorbim.

— Chiar așa. M-ai mințit tot timpul. Tu ai plantat părul și sângele în mașina mea, nu-i așa?

Caleb pare surprins. Nu se așteptase să spun asta. Rămâne o clipă încremenit, neștiind cum să reacționeze.

— Deci? îl îndemn.

— Bine, spune pe un ton aspru. Eu am fost. Eu am pus părul și sângele în portbagajul tău. OK?

Mă uit la el, surprinsă că a recunoscut. Deși îl bănuisem, nu pot să cred că a făcut-o într-adevăr. Și *de ce*?

Seth vine în fugă și se oprește lângă mine și Caleb.
— Tu ai ucis-o, nu-i așa? Nenorocitule, ai omorât-o pe Dawn.
Fața lui Caleb se face roșie ca para.
— Nu. *Nu,* sigur că nu. N-aș face asta niciodată. Nu aș putea să-i fac rău vreodată. Ea…
Se oprește la jumătatea frazei.
— Ea, ce? insist. Despre ce e vorba?
— Ăăă… nimic, zice și clatină din cap. Nu pot…
Mi se zbate o venă la tâmplă și insist:
— *Caleb, spune-mi ce se petrece aici.* Merit o explicație.
Mă privește îndelung și mi se pare că trece o veșnicie, deși probabil nu sunt mai mult de câteva secunde. Oftează din toți rărunchii.
— Dawn nu e moartă.
— De unde știi asta? întreabă Seth, răstit.
Caleb ridică mâinile.
— E… e o poveste lungă. Dar nu e moartă, OK? Jur.
— Atunci unde e? îl întreb.
— Nu… dă să zică și își trece prin păr o mână tremurândă. Nu știu. De asta sunt aici. Am nevoie să mă ajuți.
— Vezi să nu, spune Seth și, cu tot întunericul, îi aruncă lui Caleb o uitătură urâtă. Ai supus-o pe Natalie unui supliciu. A stat la închisoare din cauza *ta*. De ce i-ai făcut asta? Care mama dracului e problema ta?
Caleb înghite greu și i se zbate mărul lui Adam.
— Ascultă-mă, nu e timp. Dawn…
— Pe dracu'. Trebuie să ne spui chiar acum de ce ai făcut-o. Altfel, te dăm pe mâna poliției.
— Nu, vă rog, zice Caleb și face un pas înapoi.
Seth deschide gura să mai spună ceva, dar eu ridic mâna, să îl fac să tacă. Chestia asta e între mine și Caleb. Am nevoie să aflu adevărul.
— Caleb, încerc doar să pricep de ce ai făcut-o. Trebuie să știu. Nu cred că merit să fiu tratată astfel.
Mă uit cum respiră, pieptul i se umflă și dezumflă, în timp ce îmi cântărește spusele.
— Te-am urmărit în ultimele luni, zice. Cum ai organizat mica ta cursă 5K. Cum ai apărut la toate podcasturile și televiziunile locale de știri. Ai vorbit despre cum ai strâns bani pentru *buna ta prietenă Amelia*. Dar nu ți-a fost prietenă, nu-i așa?

Tonul vocii e acum plin de otravă. Mi se strânge inima.

— Caleb…

— Să-ți spun eu cine a fost Amelia, îmi aruncă, disprețuitor. A fost *sora* mea. Și a fost ce mai bună prietenă a lui Dawn. Nu că tu te-ai fi gândit vreodată la ea ca la o *ființă umană.*

Îmi simt picioarele ca de gumă. Mă tem că am să cad lată, dacă nu mă apuc de ceva.

— Amelia era…

— Sora mea e moartă din vina ta!

Strigă destul de tare ca să îl audă toți vecinii, dar nici că îi mai pasă, acum.

— Pe urmă ai continuat să-ți trăiești viața. Ca și cum nu ar fi însemnat *nimic* pentru tine. Ca și cum ea nu *a însemnat* nimic. Mai rău – *te folosești* de ea ca să-ți faci ție reclamă. Cum poți? Chiar atât de lipsită de inimă ești?

Îmi înfig unghia degetului mare în podul palmei.

— Încerc doar să strâng bani pentru o fundație caritabilă.

— Mda, mă rog. O faci doar pentru că îți place să fii în centrul atenției. Te ajută să promovezi compania. Pricep. Te-ai folosit de Amelia pe vremuri și acum te folosești de ea din nou.

Ochii îi ard de ură. Mă urăște. Mă urăște cu adevărat și profund. Cum a putut să mă sărute și să glumească cu mine și să mă scoată în oraș, când mă ura în halul ăsta?

— Aveam 17 ani, reușesc să îngaim. Da, m-am purtat oribil cu Amelia. Dar eram un *copil.*

Mă uit la Seth, care pare cu adevărat confuz.

— Amelia a fost o fată pe care am cunoscut-o în liceu. Am fost rea cu ea. Știu că am fost…

— Rea cu ea! izbucnește Caleb. Ai făcut-o să-și taie venele! Surioara mea e moartă din cauza ta!

Nu pot să cred, Caleb e fratele Ameliei. Nici măcar n-am știut că are un frate. Au nume de familie diferite. Pe ea o chema Hodge. E greu să uit ce s-a întâmplat în anul acela. Lucrurile au luat-o razna pur și simplu. Nu am de gând să neg asta.

Dacă stau să mă gândesc, nu știu de ce am fost așa de rele cu Amelia. Probabil pentru că era diferită. Și pentru că *puteam.* Când ai 17 ani, ești drăguță și populară, ajungi să te simți bine dacă te iei de cineva mai slab ca tine. Te face să te simți puternică.

— Ce vrei să fac, Caleb? Ce pot să fac?

— Vreau să putrezești în pușcărie pentru tot restul vieții tale, îmi șuieră. Așa cum surioara mea putrezește în pământ.

Mă sfredelește cu privirea în care mocnește o furie de care nu va fi niciodată în stare să scape. Nu poate să mă ierte vreodată. Nu va înceta niciodată să creadă că ar trebui să fiu pedepsită tot restul vieții mele. Nu există nimic ce aș putea să spun sau să fac să îndrept lucrurile.

— Deci, Caleb, de ce ești aici? zic, într-un final. Ca să-mi spui cât de mult mă urăști?

Întrebarea mea pare să îi mai stingă din avântul belicos.

— Uite ce-i, te urăsc pentru ce ai făcut, dar trebuie să știi că toate astea – Dawn a plănuit totul. A fost ideea *ei*. Și acum exagerează, pentru că… mă rog, știi cum e Dawn. Așa e ea.

E limpede că o cunoaște foarte bine pe Dawn. Mult mai bine decât mi-aș fi putut închipui.

— Al dracului de adevărat că exagerează, intervine Seth. Ați trimis la închisoare o persoană nevinovată.

Caleb îi aruncă o privire nimicitoare.

— Așa e, dar ea nu crede că acuzațiile se susțin, în lipsa unui cadavru. Cadavrul *ei* – nu cel găsit în pădure, al cui o fi și acela. A tot pomenit despre asta. Și… acum nu știu… nu știu unde e. Mi-a folosit telefonul să cheme un taxi care să o ducă înapoi în South Shore și nu mai știu unde s-a dus. M-a sunat de undeva, de la un telefon public, și mi-a lăsat un mesaj aiurit. Mi-a dat instrucțiuni despre cum să am grijă de țestoasa ei și mi s-a părut că… că are de gând să…

Casc ochii la el.

— Ce vrei să spui?

Îi cade fața.

— Sunt aproape convins că are de gând să se sinucidă. Ca să fie sigură că există un cadavru.

— Doamne sfinte, zic și mă prind cu mâna de piept.

Caleb plânge. Își îngroapă fața în palme și umerii i se zguduie. În clipa aceea înțeleg un lucru care mă șochează. Caleb o *iubește* pe Dawn. O iubește cu adevărat. Când a fost împreună cu mine, totul nu era decât teatru, dar acum nu se mai preface. Îl îngrozește ideea că ar putea să o piardă.

Își dă mâinile la o parte, are ochii roșii și umflați.

— Natalie, spune, răgușit. Trebuie să mă ajuți să o găsesc. Am condus

ore în șir, peste tot, și nu știu unde e. Te rog. Îmi ești datoare. Îi ești datoare *ei.*

— Cum oare să o găsim?

— E imposibil, zice Seth. Trebuie să sunăm la poliție.

— Nu, răspunde Caleb în ciuda feței lui umflate. Nu poți să-i faci asta. Știi câte necazuri ar avea?

— Aceleași necazuri pe care le-a avut și Natalie toată săptămâna? ripostează Seth.

— Încetează, Seth, îi spun, apoi mă uit la Caleb. Ai idee unde ar putea să fie?

— Dacă ar fi să ghicesc, zice, uitându-se la ceas, aș zice că se ascunde pe undeva, aproape de plajă. În seara asta e flux.

Face o grimasă și continuă:

— Probabil își închipuie că, dacă se îneacă, nu va fi descoperită mult timp, destul încât să nu mai poată fi stabilit momentul exact al morții.

E același lucru la care mă gândisem și eu pe când stăteam la închisoare. Să aștept fluxul și să mă arunc în mare.

— Putem să o găsim, îi zic.

Din păcate, însă, sunt un milion de plaje în jur, depinde cât de departe a ajuns. Dacă e tocmai la Cape Cod?

— Trebuie să ne despărțim. Cât de departe crezi că ar fi putut să ajungă, de aici?

— Mi-a luat toți banii din portofel, zice Caleb. Dar nu erau prea mulți. Poate vreo sută de dolari. Așa că nu putea să ajungă prea departe.

— O găsim, îi spun hotărâtă și cu o voce mai stăpână pe mine decât mă simt. O s-o oprim înainte să facă vreo prostie.

Sper să am dreptate. Trebuie să o împiedic pe Dawn să-și ia zilele. Trebuie să îndrept lucrurile.

CAPITOLUL 58

Ne-am despărțit, noi trei.

Eu am mers la Wollaston Beach, acolo unde mă descotorosisem, acum câteva seri, de cioburile de ceramică ale țestoasei. E plaja pe care o știu cel mai bine. Seth a bombănit ceva despre faptul că umblu singură pe plajă, noaptea, dar știu că nu are ce să mi se întâmple, îmi cumpărasem un spray paralizant de poșetă, după spaima de luni seara, când am ajuns acasă și am

găsit ușa descuiată.

Din păcate, plaja e foarte mare, se întinde până departe, de-a lungul coastei. Și e foarte, foarte întuneric. Nu știu de ce întotdeauna pare așa de întuneric după ce se schimbă ora de vară. Merg cu faza lungă de câte ori pot, dar tot nu văd nimic.

Dawn ar putea să fie oriunde.

Din partea mea, s-ar putea să se fi înecat deja și noi să ajungem prea târziu.

Trag puțin pe dreapta, să mă gândesc. Trebuie să am o strategie, altfel e ca și cum aș căuta un fir de nisip pe plaja asta imensă. Dawn n-o să sară pur și simplu în apă să se înece. Nu e logic. Instinctul firesc ar fi să dea din picioare și din mâini, să se salveze. Mai mult, trupul i s-ar găsi prea repede și dacă s-ar descoperi că la o săptămână după dispariție mai era încă în viață, eu aș fi scoasă de pe lista suspecților. Când eu însămi mă gândisem să mă arunc în mare, am știut că mai am nevoie de ceva.

Ceva care să mă tragă la fund.

Am pornit iar mașina, dar de data aceasta caut altceva. Caut locuri în care se construiește.

După încă zece minute de condus încet de-a lungul coastei, îl găsesc. Un șantier, gol noaptea. Plin de cărămizi și mortar, de scânduri de lemn și de încă ceva. Bolțari.

Parchez mașina și cobor. Dacă Dawn a luat din șantier un bolțar, nu putea să ajungă prea departe. Chestiile astea sunt *grele*. Dacă instinctele mele sunt corecte, probabil că e pe undeva pe aici. E doar o presupunere, desigur. Poate că Dawn nici nu e pe plaja asta. Dar mai cred totodată că nu s-ar îndepărta prea mult de locuința mea, ca să-și respecte strategia de a-mi pune mie în cârcă totul.

E întuneric când cobor din mașină. Sunt stâlpi de lumină, dar aceștia nu luminează decât strada. Plaja e complet în beznă.

Îmi activez lanterna de pe telefon. Undeva pe aici există un dig și cel mai logic ar fi ca Dawn să se arunce de acolo. Eu așa aș fi făcut.

Digul e în stânga mea. Data trecută îmi scosesem pantofii, dar acum am rămas încălțată. Trebuie să pot fugi repede. Pășesc pe nisip și scrutez depărtarea, cu telefonul îndreptat spre dig. Și atunci o văd.

O siluetă ghemuită chiar la capătul digului.

CAPITOLUL 59

DAWN

Media de viață a unui om este sub 80 de ani. Foarte multe țestoase trăiesc însă mai mult de atât. Țestoasele marine, în mod special, ajung să trăiască până la 150 de ani. Teoretic, unele țestoase mari pot să trăiască și peste 400 de ani.

Nu pot să-mi închipui că ar dori cineva să trăiască 400 de ani. Eu am trăit 30 și a fost cu totul epuizant. Mi-a ajuns. Am trăit tot ce mi-am dorit sau am vrut să trăiesc. Am avut parte de prietenie adevărată, chiar dacă nu a durat așa de mult pe cât mi-ar fi plăcut. Am avut o carieră mulțumitoare. Am fost îndrăgostită, până când omul pe care îl iubeam m-a înșelat cu o altă femeie. Deși, ca să fiu sinceră, eu i-am cerut să o facă.

Mia mi-a spus odată că, după părerea ei, o să trăiască până la 87 de ani. Nu știu cum ajunsese la numărul acela, dar îi plăcea să fie foarte exactă în toate privințele. Mi-a spus că se va muta pe coasta Pacificului, că o să aibă trei copii și opt nepoți. Avea și o listă cu locurile pe care voia să le viziteze înainte să moară. Era o listă lungă.

O *să mergem împreună, Dawn,* zicea ea. *O să călătorim în toată lumea, doar noi două. Bine?*

Pe mine mă îngrozea ideea de a călători prin lume – toate acele locuri și lucruri noi. Experiențele noi nu prea sunt pe gustul meu. Dacă ajungi într-o țară nouă și nu poți să fii servită cu mâncarea ta, monocromă? Dacă intram într-un restaurant și comandam un fel de mâncare fără să știu ce este, pentru că nu vorbesc limba, iar pe urmă se dovedea că *am mâncat țestoasă*?

Da, să călătoresc împreună cu Mia era o idee incitantă. Nu m-ar fi speriat că sunt într-un loc necunoscut, dacă ea era cu mine. Mia s-ar fi asigurat că ne distrăm și că eu mă simt în siguranță. Întotdeauna făcea așa.

Acum, că ea nu mai este, lumea pare din nou înspăimântătoare. Nu vreau să plec din Massachusetts. Mă înspăimântă ideea de a fi însărcinată și de a face un copil, care crește în mine. Și nici să călătoresc nu îmi place. Dacă nu pot să trăiesc aceste lucruri împreună cu Mia, nu vreau să le trăiesc deloc. Crezusem că există o șansă ca într-o bună zi să le fac împreună cu Caleb, dar, din păcate, nici asta nu a mers așa cum crezusem.

Am trăit tot ceea ce mi-am dorit să trăiesc. Partea cea mai bună din viața

mea s-a încheiat. Așa că nu există niciun motiv să continui.

Și voi avea grijă ca moartea mea să conteze.

Am împrumutat un mic bolțar de pe un șantier din apropiere. L-am luat pe cel mai mic pe care l-am găsit, care ar trebui să fie suficient de greu să mă țină în adâncuri. Are vreo paisprezece kilograme. Cu banii pe care i-am luat din portofelul lui Caleb, am cumpărat cablu de la un magazin. Mi-am legat un capăt de gleznă și pe celălalt, de bolțar.

De o oră mă uit cum crește fluxul. Când apa va ajunge suficient de sus, o să sar cu bolțarul în brațe. E mijlocul lui noiembrie și nu e nimeni în apă, așa că există o șansă foarte mare să nu fiu găsită cel puțin câteva săptămâni. Apariția cadavrului meu va fi lovitura de grație în distrugerea lui Natalie. O să-și petreacă tot restul vieții în închisoare.

Am reușit, Mia. În sfârșit o vom face să plătească.

Mă întreb dacă și ea ar fi făcut la fel pentru mine. Mia și cu mine ne-am luat mereu apărarea una alteia, dar eu am fost întotdeauna mai vehementă ca ea. Ca atunci, în clasa a treia, când l-am îmbrâncit pe băiatul ăla, Jared Kelan, din vârful scării de cățărare, pentru că nu înceta să o necăjească. Îmi aduc aminte cum stăteam în vârful scării și mă uitam la Jared, întins pe jos; priveam cum i se întinde balta de sânge în jurul capului, în timp ce una dintre profesoarele de pe terenul de joacă începea să țipe. Atunci, Mia îmi spusese că am mers prea departe – semăna foarte tare cu ce îmi spune acum Caleb, uneori. E drept, însă, că de atunci, Jared nu a mai râs niciodată de ea. De fapt, nu a mai râs niciodată de *nimeni*.

Nivelul apei crește și mă întreb ce face Caleb în clipa asta. I-am lăsat un mesaj, cel mai mult ca să fiu sigură că știe cum să aibă grijă de Junior, dar Caleb e isteț. Probabil că și-a dat seama din mesaj ce am de gând să fac – probabil că acum e panicat. Va ajunge totuși să înțeleagă că așa e cel mai bine. Dacă nu acum, într-o altă zi.

Valurile se sparg de țărm. Iar și iar. Sunetul lor parcă m-ar striga pe nume. Apa e gata să mă primească. *Dawn, Dawn, Dawn…*

A venit momentul să mă arunc.

— Dawn!

Ei bine, asta a sunat puțin cam *prea* tare ca numele meu.

Întorc capul. O fracțiune de secundă sunt orbită de lumina unei lanterne. Îmi feresc ochii cu palma și îmi dau seama că e o lanternă de telefon. Cineva stă în celălalt capăt al digului.

— Dawn!

Mă ridic în picioare. Scrutez întunericul și abia dacă reușesc să zăresc silueta care vine spre mine.

La început are fața în beznă, dar nu e Caleb. Silueta nu e potrivită. Pare o femeie și vocea e tot una feminină.

— Dawn!

Mai face un pas în față și trăsăturile îi devin clare. Mi se întoarce stomacul.

E Natalie.

Ce caută *ea* aici?

Natalie stinge lanterna telefonului. Își ridică brațele în aer, ca și cum aș avea un pistol. Măcar să fi avut. Dacă aveam un pistol acum, ar fi fost deja moartă. Fără niciun martor.

Mă gândisem la asta. Avusesem în plan ceva simplu. Să o ucid pe Natalie. Atunci nu ar mai fi fost nevoie să-mi simulez propria moarte și să devin o fugară. Moartea însă e ceva prea simplu pentru ea. Am vrut să o fac să sufere așa cum am suferit eu. Așa cum a suferit Mia, înainte de a decide să pună capăt definitiv.

— Te rog să nu sari, zice și privirea îi coboară spre blocul de ciment de la picioarele mele. Te rog să nu faci asta.

— Să nu-mi spui tu ce să fac, zic și îmi încleștez maxilarele. Cum de m-ai găsit?

— Caleb mi-a spus ce se întâmplă.

Dacă mai înainte de asta nu eram supărată, acum sunt de-a dreptul furioasă. Cum a putut Caleb să facă așa ceva? Cum a putut să se ducă la ea, după toate câte am îndurat pentru ca vina să cadă asupra ei? De ce nu a putut să mă lase să fac ce trebuie?

— Nu avea niciun drept.

— Mă bucur că mi-a spus.

Vântul îi bate lui Natalie în față și trebuie să-și dea din ochi șuvițele de păr blond.

— N-am știut că o cunoșteai pe Amelia.

Urăsc să aud numele celei mai bune prietene pe buzele femeii acesteia.

— O cunoșteam? A fost prietena mea cea mai bună. *Singura* mea prietenă.

— Știu. Îmi pare rău.

— Tu ai ucis-o! Tu și amica ta, Tara, ați chinuit-o până când și-a tăiat venele!

Natalie tresare.

— Știu. Și îmi pare foarte de rău. Tot ce pot să spun e că aveam doar 17 ani. Atât m-a dus capul.

— Nu, nu accept asta. La 17 ani ești destul de mare să-ți dai seama.

Face un pas spre mine și eu mă dau un pas înapoi. Trebuie totuși să fiu atentă – încă nu vreau să cad.

— Ascultă-mă, zice. Mă urăști, dar nu te gândești că și eu mă simt groaznic pentru ce i s-a întâmplat Ameliei? Așa este. Bineînțeles că așa mă simt. În fiecare zi de atunci încoace, m-am învinuit singură. De ce crezi că am creat maratonul ăsta de caritate? Am încercat să mă revanșez față de ea.

— Prea târziu.

O clipă rămânem fixându-ne cu privirea. Eu nu am decât o haină subțire, de-a lui Caleb, și tremur de frig. Nu am vrut să riscăm și să scot din casă una din hainele mele. Mânecile sunt prea lungi pentru mine. Le-am suflecat eu, dar tot îmi ajung până la vârful degetelor.

— Uite ce-i, zice Natalie, știu totul. La fel și Seth. N-o să servească la nimic dacă te arunci. Nu mai poți să mă acuzi de crimă.

E primul lucru pe care îl spune și care ajunge până la mine. Are dreptate. Caleb și-a dat drumul la gură despre planul nostru, așa că ea nu va ajunge niciodată la pușcărie pentru asta. El a stricat totul. Tot ce ne-am chinuit să facem. Cum poate să-mi facă așa ceva? Nu se poate să mă iubească dacă m-a trădat în felul ăsta.

Acum Natalie știe cine sunt. Nu mai pot să o surprind. Am avut șansa să mă răzbun și Caleb i-a dat cu piciorul. Am vrut să o fac pe Natalie să plătească pentru ce i-a făcut Miei, dar asta nu are cum să se mai întâmple. Nu a mai rămas decât o singură cale de a o face să plătească.

Trebuie să o omor. Caleb nu m-ar fi lăsat niciodată să o fac, dar el nu e aici în clipa asta. Nu mă poate opri. Trebuie să termin.

Chiar acum. Chiar aici.

CAPITOLUL 60

NATALIE

Nu îmi dau seama dacă vorbele mele au convins-o pe Dawn. Îmi e greu să o citesc. Chipul nu îi trădează furia, așa cum se întâmplă cu Caleb. Mă urăște, dar nu știu ce are de gând să facă în continuare.

Va încerca totuși să se sinucidă? Există ceva din ce am spus care să fi ajuns până la ea?

Dawn se apleacă și ridică bolțarul. Nu sunt sigură de ce, dar nu poate să iasă nimic bun din asta. Mă apropii, speriată că o să arunce cărămida în apă și aceasta o va trage după ea. Dacă o face, nu cred că mi-ar fi prea ușor să o salvez. Sunt totuși gata să sar în apă, dacă e nevoie. O să încerc.

Nu face nimic de felul ăsta. În schimb, saltă în aer cărămida și o ține deasupra capului. Ridică ochii și privirile ni se încrucișează și brusc îmi dau seama ce face.

Are de gând să mă lovească nimicitor cu cărămida de ciment.

La dracu'.

Nici nu ar fi prea greu. Chestia aia cântărește cel puțin paisprezece kilograme. Câteva lovituri zdravene în cap și aș fi gata moartă. S-ar răzbuna în sfârșit.

— Dawn, suspin eu. Ce faci?

— Ce ar fi trebuit să fac acum mulți ani.

Vocea nu are nicio inflexiune, privirea e apatică.

— O să mă asigur că niciodată nu mai poți să faci rău nimănui.

— Dawn, te rog, nu face asta, îi spun și îmi strâng poșeta la piept; mă dau în spate, împleticit. Ți-am zis, îmi pare foarte rău pentru ce i-am făcut Ameliei. Dar nu se schimbă nimic dacă mă omori. Nu o poți aduce înapoi.

— Și în plus mi-ai furat bărbatul pe care îl iubesc…

Clatin din cap.

— Ți l-am furat? Nu l-am furat pe Caleb!

— N-a fost destul că mi-ai omorât cea mai bună prietenă. A trebuit să-i ai și *pe el*.

A luat-o complet razna. Nu sunt sigură că mai pot să o conving să renunțe.

— Dawn, Caleb e cel care m-a invitat *pe mine* să ieșim împreună. Pentru numele lui Dumnezeu, nu am știut că e combinat!

— L-am iubit, zice și câțiva stropi de salivă îmi ajung pe față. Caleb a fost ultimul lucru bun din viața mea – *singurul* lucru bun – și tu mi l-*ai luat*! Iar acum te place mai mult pe tine.

— Nu e adevărat!

— Ba, da, te place! Sigur că te place!

— Nu mă place! Mă urăște, la fel ca tine.

— Mincinoase! Te ura înainte. Dar nu mai e așa. Ți-a căzut în mreje, la

fel ca toți ceilalți… Altfel, de ce m-ar fi trădat așa?

Are ochii umezi. Îmi dau seama că, oricât de furioasă ar fi pentru Amelia și pentru ce i-am făcut acum atâția ani în urmă, e la fel de furioasă pentru că i l-am „furat” pe Caleb. Poate chiar mai furioasă. Nu o să uit niciodată privirea îngrozită a lui Caleb când s-a gândit că Dawn ar putea să se sinucidă. Se pare că și ea are aceleași sentimente pentru el.

Caleb chiar pare *să fie* alesul. Doar că nu pentru *mine.*

Dawn refuză totuși să creadă că el nu are niciun fel de sentimente adevărate pentru mine. Și-a pierdut contactul cu realitatea, care de la bun început fusese slab, oricum. Adevărul nu o mai interesează. Tot ce vrea e să se răzbune. O fi ea scundă și slabă, dar mâinile nici măcar nu îi tremură în timp ce ține bolțarul ridicat. Chestia aia o să facă ravagii, indiferent unde cade.

Trebuie să fac ceva să o opresc.

Mă scotocesc prin geantă. Degetele dau peste flaconul de spray paralizant și îl scot. Dawn mă privește confuză și, o clipă mai târziu, apăs pe spray. Conținutul (indiferent ce substanță o fi aceea) se împrăștie într-un nor dens și îi acoperă ochii.

Dawn țipă, lasă bolțarul din mână și acesta cade, din fericire nu pe picioarele noastre. Duce mâinile la ochi și se îndoaie de mijloc.

— Viperă ce ești! răcnește.

Drace, am nimerit-o la fix. Căzută în genunchi, se zvârcolește în cerc, mereu cu mâinile la față. Sper să nu o fi orbit. Nu trebuie să mai adaug și asta la lista de ofense pe care i le-am adus lui Dawn.

Când în sfârșit încetează să mai țipe și ridică privirea spre mine, are ochii injectați și în lacrimi. Partea bună e că nu pare să fi orbit.

— Bine, zice. Ai câștigat. E al tău.

Mă așez pe dig, lângă ea. O să-mi intre așchii, dar încerc să nu mă gândesc la asta.

— Dawn, nu-l vreau pe Caleb. Și nici el nu mă vrea pe mine. Să mă crezi când îți spun.

Își îngroapă fața în mâini și clatină doar din cap.

— Te iubește, îi spun. Pe tine și doar pe tine. M-am aruncat de-a dreptul în brațele lui și el m-a ținut mereu la distanță. Acum înțeleg de ce. Și astă-seară, știi ce a făcut?

Scutură din nou capul.

— A plâns.

Mă gândesc iar la lacrimile din ochii lui Caleb. Niciun bărbat nu a simțit asta pentru mine până acum. Uneori, mă întreb dacă mi se va întâmpla vreodată. Și totuși, acestea sunt sentimentele lui Caleb pentru ciudata de Dawn.

— Nu a suportat ideea că ți s-ar putea întâmpla ceva.

— Ar fi uitat până la urmă.

— Nu cred. Ar fi fost distrus.

Dawn se gândește un moment la asta în timp ce se așază pe dig și își șterge de la ochi substanța chimică din sprayul meu.

— Ce am spus mai devreme e adevărat, să știi, îi spun și mă uit spre mare, privesc valurile care se lovesc de mai. Nu trece nicio zi fără să mă gândesc la Amelia și să mă urăsc pentru ce am făcut. Da, am inventat povestea că am fi fost prietene, dar întotdeauna am alergat în memoria ei. Totul a fost pentru ea. Forma mea de penitență.

— Asta nu șterge ce ai făcut.

— Știu. Am vrut totuși să-ți spun.

Dawn își privește glezna. Cablul e în continuare legat bine de piciorul ei drept. Începe să-și desfacă nodul, încercând să își scoată cablul.

— Caleb chiar a plâns? mă întreabă, în timp ce desface nodul.

Dau din cap.

— Nici măcar pentru Mia nu a plâns, murmură Dawn.

Nu mai spune nimic altceva. Nici eu. Stăm doar împreună și ne uităm la fluxul care crește, amândouă bucuroase că nu ne trage în îmbrățișarea lui, conștiente cât de aproape am fost astă-seară, fiecare dintre noi, de o atare soartă.

CAPITOLUL 61

Telefonul începe să-mi vibreze în geantă. E un mesaj.

Îl scot și îmi dau seama că am ratat câteva mesaje. Două de la Seth și cinci de la Caleb și în toate mă întreabă unde sunt. Le scriu amândurora că am găsit-o pe Dawn, dar nu le spun unde anume suntem. Nici măcar nu știu sigur cum să descriu locul în care ne aflăm.

— Hei, îi zic lui Dawn, Caleb și Seth ne caută. Ar trebui să ne întoarcem.

— Ce urmează? mă întreabă, încruntată.

Marea întrebare. Primul lucru pe care aș vrea să îl fac e să o escortez

înapoi la secția de poliție, ca inspectorul să vadă că e în viață – că nu sunt o ucigașă fără scrupule, care și-a hărțuit colega de serviciu și a ucis-o când a descoperit că ar fi chipurile acuzată de delapidare.

Dacă nu cumva are de gând să pună pe seama mea uciderea unei necunoscute. Sincer, îl cred în stare de orice.

— Caleb nu vrea decât să știe că ești bine, îi spun. Pe urmă o să vedem ce facem mai departe.

Dawn se gândește o clipă la cele spuse de mine. Pe urmă se ridică în picioare, cu greu, clătinându-se nițel înainte de a-și găsi echilibrul. O parte din mine se teme că s-ar putea să se arunce în mare în ultimul moment, dar nu o face.

— O să fie supărat pe mine, murmură.

— N-o să fie. Va fi doar ușurat că ești bine.

Aprind lanterna de pe telefon, să nu cădem accidental de pe dig, înainte să ajungem pe plajă. Trimit rapid și un mesaj către Caleb și Seth: Suntem pe digul de lângă restaurantul Angry Crab.

Exact când intrăm înapoi pe drumul principal, văd îndreptându-se spre noi două perechi de faruri. Sunt Caleb și Seth. Caleb, cu Fordul lui verde, trage primul pe dreapta și sare jos de la volan, aproape înainte chiar ca mașina să se oprească. Are părul răvășit, haina îi atârnă descheiată și vine în fugă spre locul în care stăm noi două. Nici nu ajunge bine, că o ia în brațe pe Dawn și o strânge tare la piept.

— Doamne Sfinte, zice și vocea i se frânge. Am fost așa de îngrijorat pentru tine. Cum ai putut să te gândești să faci așa ceva? Cum ai putut, Dawn? Eu niciodată…

Dawn nu spune nimic, dar îl îmbrățișează la rândul ei. Degetele ei uscățive se agață de el atât de strâns, că le zăresc albeața chiar și pe strada abia luminată. Rămân amândoi așa, îmbrățișați.

Mă fac să lăcrimez puțin, dacă e să fiu sinceră.

— Nat!

Seth a parcat în spatele lui Caleb și, mult mai pe îndelete, coboară și el din mașină, dar parcurge totuși în fugă restul distanței până la mine. Nu am de gând să mă amăgesc singură că Seth m-ar iubi așa cum o iubește Caleb pe Dawn, însă astăzi și-a riscat pielea ca să mă susțină. Mi-a plătit cauțiunea. M-a dus cu mașina până în Rhode Island. Avea de gând să îmi plătească un avocat, dacă s-ar fi ajuns la asta. E posibil să îl și subestimat pe Seth Hoffman.

— Ești OK? mă întreabă când ajunge destul de aproape să îl aud.

Dau din cap, deși, când mă cuprind singură cu brațele peste piept, îmi dau seama că nu sunt chiar așa de OK pe cât credeam. Azi-dimineață eram în închisoare. Acum douăzeci de minute, Dawn era cât pe ce să mă pocnească în cap cu un bloc de ciment. Nu sunt nici pe departe OK.

Dar o să fiu.

— Ți-e frig? zice Seth și se trage de fermoarul hainei, gata să și-o scoată și să mi-o dea mie. Mi se pare că ești înghețată.

— Mi-e puțin frig, recunosc.

Probabil că e minus un grad – dacă nu mai puțin chiar, ținând cont de briza dinspre ocean.

Seth nu-și scoate haina, ci doar fularul pe care îl are înfășurat în jurul gâtului. Mi-l pune delicat la gât – e un fular negru, de polar, care miroase puțin de tot a aftershave. Degajă căldura lui.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Privirea îi rămâne fixată asupra mea și mă întreb dacă ar fi nepotrivit să îi propun ca în seara asta să vină cu mine acasă. Nu doar pentru că nu vreau să fiu singură. Pentru că vreau să fiu *cu el*.

— Ah, fii atentă, zice. Ce crezi? Pe drum încoace am ascultat la radio și se pare că au identificat cadavrul femeii din Cohasset.

— E bine pentru familia ei, spun și dau din cap.

— Mda, și fac prinsoare că Santoro o să intre în belele mari că te-a arestat pentru uciderea cuiva care s-a dovedit a fi în viață. Ar fi trebuit să aștepte rezultatele testelor ADN – a sărit pe bune calul.

Da, Santoro ar fi trebuit să aștepte. Dar era prea dornic să mă înhațe. Toate astea pentru că și el a fost hărțuit când era copil.

Caleb și Dawn se desprind în sfârșit din îmbrățișare. Caleb o ține pe după umeri, o încălzește cu trupul lui.

— Deci, cine era femeia din Cohasset? îl întreb pe Seth.

— O tipă… zice ridicând din umeri… ăăă, Kara și nu mai știu cum?

Își pleacă apoi capul, pe gânduri.

— Nu… Tara, cred? Nimeni cunoscut, oricum.

Tara?

Nu… nu se poate…

Îmi tremură puțin mâinile când umblu în geantă și îmi scot telefonul. Deschid un motor de căutare și caut știrile despre identitatea cadavrului

descoperit în Cohasset. E o informație de ultimă oră și numele apare instant.

— Tara Wilkes, zic, gâtuit.

Tara Wilkes. Vechea și cea mai bună prietenă a mea din liceu. Cea care, acum mulți ani, a stat lângă mine când am scris de Sfântul Valentin felicitările false pentru Amelia Hodge.

Seth pocnește din degete.

— Exact. Tara Wilkes. Asta era.

Arunc o privire spre fața lui Caleb. Tocmai mă auzise rostind numele Tarei Wilkes, dar nu reacționase. Nici măcar o tresărire de recunoaștere. Numele nu îi spune nimic.

Când privirea mea o întâlnește pe a lui Dawn, văd cu totul altceva.

Nu a fost doar o coincidență că fata găsită în pădure e Tara. În toți acești ani, Dawn m-a urât pentru că am fost capul răutăților, dar a urât-o și pe Tara pentru rolul jucat în sinuciderea Ameliei. Pentru mine moartea ar fi fost prea bună, dar nu și pentru Tara.

Doamne!

— Biata femeie, zice Seth. Spuneau la radio că motivul pentru care crezuseră că e Dawn a fost că avea părul ciopârțit tot, iar fața era atât de lovită, că nu mai putea fi identificată.

— Vai de mine, zice Caleb, strângând-o și mai tare pe Dawn în brațe. E groaznic.

Privirea lui Dawn rămâne încrucișată cu a mea.

— Da, zice. Groaznic.

Mă trece un fior rece pe spate și nu are nicio legătură cu frigul de afară. Dawn și-a dorit cel mai mult pe lume să se răzbune pe aceia despre care credea că au fost răspunzători de moartea Ameliei. A fost gata să facă orice. A fost gata să-și ia propria viață. A fost gata să ucidă.

Dawn e o femeie foarte periculoasă.

Și nimeni nu știe asta în afară de mine.

EPILOG

UN AN MAI TÂRZIU

DAWN

Țestoasele sunt cunoscute pentru lentoarea lor, deși această informație nu este întru totul corectă. Cele mai multe se deplasează cu circa 3 kilometri pe oră, aproximativ jumătate din viteza normală cu care merge omul, între cinci și șapte kilometri pe oră. Dar pot să înoate cu o viteză de 16 kilometri pe oră. Iar cea mai rapidă țestoasă din lume poate să atingă viteze de peste 32 de kilometri pe oră. Asta înseamnă că țestoasa cea mai rapidă din lume ar putea termina un maraton 5K în circa zece minute.

Mie mi-a luat o jumătate de oră.

În ultimele două luni m-am antrenat. Am făcut-o împreună, Caleb și cu mine. Am alergat împreună prin cartier, unul lângă altul, exersându-mi anduranța și viteza. În prima zi abia dacă am putut alerga un kilometru și jumătate. Pe ultimii trei sute de metri suflam și gâfâiam, cu plămânii în flăcări. Astăzi, însă, am trecut linia de sosire a cursei de 5K, transpirată și cu dureri peste tot, dar plină de adrenalină.

Caleb e chiar lângă mine. Chiar dacă picioarele lui sunt mult mai lungi ca ale mele și ar fi putut să termine maratonul de acum cinci minute, am parcurs traseul împreună. M-a susținut tot timpul.

Mia ar fi fost așa de mândră de noi.

— Foarte bine, Dawn! zice Caleb și ridică mâna să batem palma. Ești OK?

Am dat din cap că da, cu răsuflarea încă tăiată.

— A fost super.

— Nu-i așa? spune și îmi zâmbește. Ți-am spus eu.

Îmi crește inima când mă uit la el, chiar dacă e la fel de transpirat și de ciufulit ca mine. În noaptea aceea, pe dig, când eram cât pe ce să mă sinucid, Caleb m-a luat în brațe și în clipa aceea mi-am dat seama cât de proastă am fost să fiu geloasă pe Natalie.

Caleb mă iubește. O să mă iubească mereu.

Mai am încă rezerve dacă să rămân pe capul lui toată viața, deși m-a asigurat că asta vrea. Am făcut pași mici, să ducem relația noastră mai departe. Acum două luni ne-am mutat împreună. A trebuit ca mai multe zile să stau și să-i rearanjez toată mobila, să îmi fie pe plac, la fel și conținutul tuturor dulapurilor din bucătărie (avea farfurii în trei culori diferite, toate puse alandala, unele peste altele – a fost oribil). După câteva frecușuri de început, se pare că merge bine. Chiar și așa, după faza asta am ezitat să discutăm despre pasul următor. Căsătoria. Asta e o treabă serioasă.

Încep totuși să cred din ce în ce mai mult că s-ar putea să funcționeze cu adevărat.

Natalie îmi face semn cu mâna de la biroul de înscrieri. Azi e la fel de frumoasă ca întotdeauna, îmbrăcată cu tricoul 5K și colanți de cros, strâmți pe picior. Îmi amintesc cum i s-a scurs sângele din obraji când a aflat că trupul femeii găsite în pădure e al Tarei Wilkes. Când a înțeles ce făcusem.

Nu am fost sigură că o să-și țină gura. Eram gata să fac orice doar să o fac să tacă, dar s-a dovedit că se pricepe să păstreze un secret. Ceea ce e spre norocul ei, pentru că și eu știu o grămadă de secrete despre ea.

În primul rând, Natalie a susținut povestea pe care i-am spus-o inspectorului Santoro, că țestoasa de ceramică mi-a căzut din întâmplare în cap și câteva zile am fost dezorientată și am umblat departe de casă. Că nu am avut nici cea mai mică idee că jumătate din South Shore era în căutarea mea.

Și nu le-a spus niciodată polițiștilor despre legătura dintre noi două și Tara. Nimeni nu s-a interesat și eu m-am priceput de minune să-mi acopăr urmele. Crima aceea a rămas și acum nerezolvată. Am avut noroc că, la maturitate, tipa ajunsese o ființă deplorabilă, se izolase de cei mai mulți membri ai familiei și avea puțini prieteni apropiați, așa că nimeni nu a făcut prea multe presiuni să primească răspunsuri.

Acum câteva luni, Natalie m-a întrebat dacă nu m-ar interesa să o ajut cu organizarea maratonului de anul acesta. Eu și Caleb am plecat de la Vixed de mult timp – ar fi fost mult prea stânjenitor să mai lucrăm acolo – dar m-a atras ideea de a ajuta la strângerea de fonduri pentru o acțiune caritabilă de care Miei chiar i-ar fi păsat.

Cu binecuvântarea lui Natalie, maratonul de anul acesta l-am făcut să fie și mai mult despre Mia. Am fost chiar și la podcasturi și am vorbit despre ea. A fost cathartic. Am vorbit despre unele dintre dificultățile pe care a trebuit să le înfrunte din pricina problemelor de mobilitate și despre cât de

importante sunt sumele colectate. Natalie a zis că anul acesta donațiile au depășit toate recordurile.

Chiar lângă biroul de înscrieri este un poster imens cu Mia, făcut după o fotografie veche pe care a găsit-o Caleb. Îmi e așa de dor de ea și doar privind posterul acela mă simt deja mai fericită.

— Mia ar fi mândră și de tine, zice Caleb. Să fii convinsă.

Parcă mi-ar fi citit gândurile – nu știu cum reușește.

Mia *ar fi* mândră de mine. Ar fi mândră că i-am răzbunat moartea, ucigând-o pe Tara Wilkes. Am dezamăgit-o totuși cu Natalie. Nu am avut încotro, totuși – Caleb nu a știut despre Tara, dar nu m-ar fi lăsat niciodată să o omor pe Natalie. Era împotriva violenței *până la nebunie.* Ajunsesem în punctul în care începeam să regret că apucasem să îi pomenesc despre asta.

Caleb mă crede un om mai bun decât sunt eu cu adevărat. Nu trebuie să afle niciodată adevărul.

Îmi reazem capul pe umărul lui.

— Ce crezi că ar zice despre faptul că suntem împreună?

— Fratele ei și cea mai bună prietenă? Glumești? Ar fi nebună de fericire.

Probabil că are dreptate. Este exact lucrul care ar fi făcut-o extrem de fericită. Mă întreb cu ce fel de bărbat ar fi ajuns să se cupleze. Era minunată. Ar fi trebuit să fie cineva cu adevărat deosebit.

— Indiferent unde e ea acum, zice Caleb, bate mătănii ca noi doi să rămânem împreună.

— Crezi că așa o să fie?

Caleb îmi aruncă o privire. Am ajuns să mă pricep mai bine să îi citesc mimica feței, dar expresia asta nu i-o înțeleg. Nu știu ce crede. Se gândește că nu vom rămâne împreună? Pentru că eu sunt tot mai convinsă că nu îmi pot imagina niciun fel de viață fără el. Și chiar dacă lui i-ar fi mai bine fără mine, sunt egoistă și îl vreau în ciuda tuturor lucrurilor.

— Ce-i? îl întreb.

Caleb nu îmi răspunde. În schimb, se lasă într-un genunchi. Mă uit la el și îmi acopăr gura cu mâna.

— Dawn.

Se scotocește în buzunarul șortului de cros și scoate o cutiuță albastră de catifea. Probabil că o are de un an întreg. Așteptând momentul potrivit.

— Dawn, te iubesc așa de mult.

Nici nu pot să vorbesc. Nu plâng ușor, dar simt că ochii mi se umplu de lacrimi.

Când oamenii înțeleg ce se petrece, se adună în jurul nostru. Caleb deschide cutia de catifea albastră. Văd inelul dinăuntru și scot un oftat. În loc de diamant, mi-a luat un smarald. E verde. Ca o țestoasă.

— Dawn, vrei să fii soția mea?

— Da! Da!

Și mie, și lui ne tremură mâinile când îmi pune inelul cu piatră verde pe degetul inelar de la mâna stângă. Poate că sunt endorfinele de la alergat, dar nu cred că m-am simțit vreodată mai fericită. Greșisem cumplit acum un an, când crezusem că am trăit tot ce era de trăit. Mai am atâtea de încercat. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Natalie că m-a oprit înainte să fac cea mai mare greșeală din viața mea.

Sunt bucuroasă că am decis să nu o omor, totuși.

NATALIE

Caleb și Dawn sunt așa de drăgălași, că îți vine să vomiți.

Lumea e înnebunită de neașteptata cerere în căsătorie a lui Caleb. Amândoi vor fi foarte fericiți împreună. Amândoi sunt nebuni de legat – o să se potrivească perfect. Dumnezeu cu mila, ce copii o să facă împreună.

Sigur, Caleb nu știe exact cât de nebună este Dawn, de fapt. Dar dacă o să afle, nu va fi de la mine.

Seth vine lângă mine la biroul de înscrieri, gol acum, că s-a încheiat cursa. Își pune un braț pe după umerii mei și îmi zâmbește. De când s-a încheiat divorțul, luna trecută, e mult mai deschis să-și manifeste public afecțiunea. Melinda l-a stors bine, dar acum a ieșit definitiv din viața lui. Acum suntem doar noi doi.

— Ai făcut o treabă minunată, Nat.

— Mersi. Ăsta este cel mai bun an al nostru de până acum.

Din locul în care se află, în mijlocul mulțimii, unde toată lumea o felicită, Dawn îmi surprinde privirea. Pare ușor copleșită, așa cum i se întâmplă mereu când se află într-o mulțime de oameni, dar face față cu brio. Îi fac discret și voios cu mâna și ea îmi răspunde la fel. Anul acesta Dawn a jucat un rol major în organizarea maratonului. Nu am fost sigură că va accepta, dar i-a plăcut mult ideea de a-și onora cea mai bună prietenă, care

și-a luat viața acum atâția ani.

Paisprezece ani au trecut de atunci și Amelia e încă o prezență importantă în viața noastră. De-a lungul acestor ani am strâns o grămadă de bani din maratoanele 5K, iar anul acesta am depășit toate recordurile.

Chiar și inspectorul Santoro a făcut o donație considerabilă – o ofertă de pace, presupun.

Ca de obicei, bineînțeles că mi-am luat partea.

Sunt totuși foarte precaută. Nu iau niciodată decât sume mici. Destul cât să mă ajute să-mi susțin financiar stilul de viață, dar nu atât încât să atragă atenția cuiva. Amelia îmi e datoare cu asta după toate belelele în care m-a băgat după ce s-a sinucis. Atâta lume m-a condamnat pentru asta și am fost nevoită să renunț la poziția de șefă a clasei – un profesor m-a amenințat chiar că mă lasă corigentă! Nu a fost vina mea că ea și-a luat viața – Amelia a fost o fire *slabă*. Ce dracu', a fost doar o *glumă* tâmpită.

Anul trecut a trebuit să sifonez din donații ceva mai mult ca de obicei. A trebuit să transfer înapoi ce luasem de la Vixed, înainte ca Seth să-și dea seama că furasem din banii firmei. Dacă ar fi făcut un audit mai serios, nu aș mai fi putut să-mi acopăr urmele. Știam desigur că nu o va face. Dacă el ar fi fost mai atent de la început, n-aș fi putut să scap neprinsă.

Nu mă simt vinovată. Vixed e o companie mare, cu profituri record – produsele noastre se vând într-o veselie. În fine, mai puțin Collahealth, pe care a trebuit să îl retragem de pe piață acum câteva luni, din cauza unor efecte secundare neașteptate.

Seth mă strânge pe după umeri, cu ochii la Dawn și Caleb, care acum se țin de mână.

— Nu te inspiră?

— Nu știu, zic. Pe *tine* te inspiră?

— Poate, spune și îmi face cu ochiul. Sunt un bărbat liber acum, să știi.

În ultimul an, lucrurile au devenit foarte serioase între mine și Seth. După ce m-am despărțit de el, a fost devastat și a căutat cu disperare să mă recucerească.

E măgulitor. Sigur, când ne-am cuplat prima dată, nu a vrut să se despartă de soție. Era extrem de atent ca nu cumva să fim prinși.

Așa că am ajutat lucrurile să progreseze. I-am trimis Melindei un bilet despre activitățile extramaritale ale soțului ei. A fost distrusă, dar nu l-a părăsit, așa cum sperasem eu că va face. Așa că m-am prefăcut că primesc telefoane de amenințare din partea ei și niște bilete cu texte care să mă

sperie. L-am făcut pe Seth să creadă că nevastă-sa e nebună.

Pe urmă, spre surprinderea mea, Melinda chiar a luat-o ușor razna. A început să mă amenințe cu adevărat. A trebuit să mă dau în spate, cel puțin temporar.

Acum însă ea a ieșit din viața noastră. Am reușit chiar să obțin un ordin de restricție împotriva ei, dar nu e vorba că micuța Melinda Hoffman ar prezenta vreun pericol pentru mine. Nu poate să-mi facă rău.

Să încerce numai.

Grație donațiilor generoase pentru 5K de anul acesta, o să am niște bănuți puși deoparte, cu care să-mi plătesc rochia de mireasă. După ce ne căsătorim, îi voi putea oferi lui Seth copilul pe care și l-a dorit întotdeauna. Un happy-end pentru toată lumea. Mă rog, cu excepția Melindei.

Stau și mă uit împreună cu Seth cum Caleb o sărută iar pe Dawn. Chiar sunt un cuplu drăguț. Și sunt bucuroasă că în noaptea aceea Dawn și-a revenit și nu s-a aruncat în mare. E uluitor cât de aproape fusese să mă dea gata șoarecele ăsta mic. E mai șireată decât o crezusem.

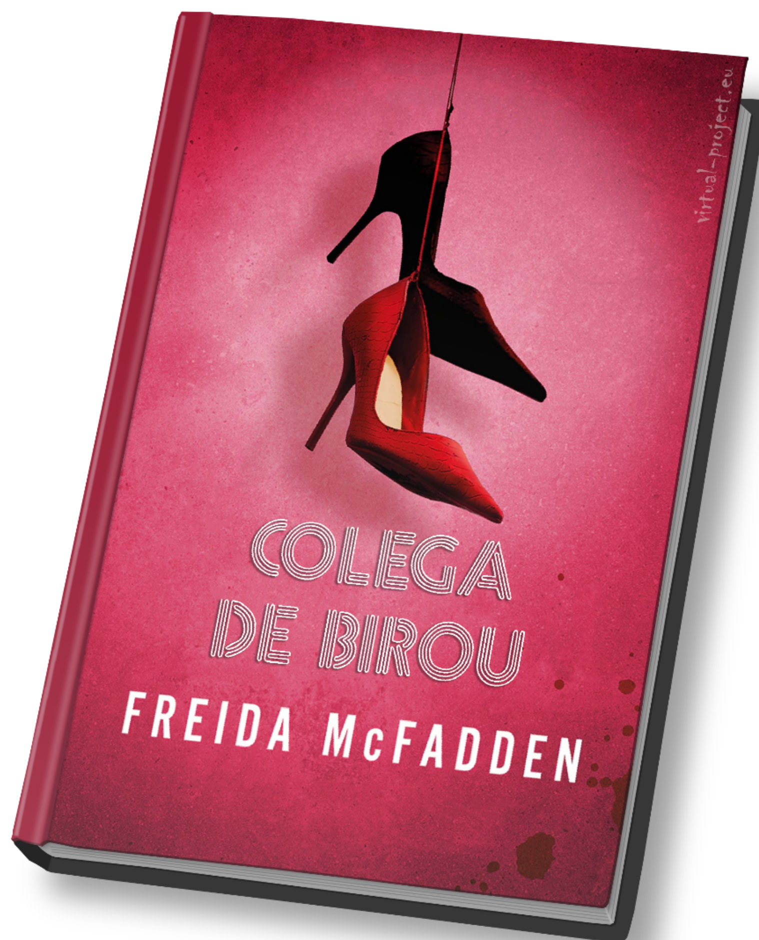
Noi două avem acum o înțelegere tacită. Eu îmi țin gura despre Tara. Și Dawn își ține gura despre toți banii pe care știe că i-am delapidat de la Vixed. În ultimă instanță, se prea poate ca Seth să fie neglijent, dar ea nu e. Din momentul în care am primit e-mailul în care îmi cerea să discute cu mine după serviciu, mi-am dat seama că Dawn știe ce am făcut. *O problemă de maximă importanță.* De aceea fusesem așa de disperată să îi vorbesc. Așa de disperată, că în după-amiaza următoare m-am dus să o caut la ea acasă, unde am descoperit că Dawn dispăruse și covorul era plin de sânge.

Dawn a vrut să fiu prinsă pentru delapidare. A vrut ca acela să fie motivul pentru care am ucis-o. Acum însă și eu cunosc un secret al ei.

O să ne ducem una alteia secretul până în mormânt.

Se poate ca Dawn să fie periculoasă.

Dar și eu sunt.

virtual-project.eu
COLEGA
DE BIROU
FREIDA McFADDEN

virtual
project

[1] În original *Red Line*, linie de transport rapid subteran în Boston, statul Massachusetts (n. red.).

[2] Ciocârlie în lb. engl. (n. tr.).

[3] În general, genul de case lipite unele de altele, în șir (n.tr.).

[4] Acronim pentru expresia din limba engleză *Rolling on the floor laughing* (Să te tăvălești pe jos de râs) (n. tr.).

[5] Preparat culinar din orez cu ceapă, ardei gras, roșii și alte legume, adesea colorat cu ajutorul șofranului (n.tr.).

[6] Groupon – companie multinațională de comerț electronic, bazat pe conceptul achizițiilor în grup (tip de achiziție în care un grup de persoane se unesc pentru a obține reduceri substanțiale la cumpărarea unui produs) (n.tr.).